

ஸ்ரீ

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
பெரிய திருமுடல்

இனிய எளிய விளக்கம்

ஸ்ரீராம.வ. வித்வான் திருவள்ளூர் திருமலை ஈச்சம்பாடி
ராங்குநாதாசார்யர் எப்பாமி

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த
பெரிய திருமடல்
இனிய எளிய விளக்கம்

ஸ்ரீஉ.ப.வே. வித்வான் திருவள்ளூர் திருமலை ஈச்சம்பாடி
ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி

Copies are available with :

1. SRI S.S. GOPALAN

No.57, Velachery Main Road,
Madipakkam, Chennai - 600 091.
Phone : 22580622

2. SRI. R. SANTHANAM

No.2/1068, 9th Street, Periyar Nagar,
Madipakkam, Chennai - 600 091.
Phone : 2258 2868
Cell : 9444850694

அச்சிட்டோர் : மணிவாசகர் ஆப்செட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை - 600 021,
தொலைபேசி : 25954528

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே நிகமாந்த மஹாதேஸ்காய நம :

விண்ணப்பம்

அடியோங்களுடைய ஆசார்யர் ஸ்ரீ உபவே வித்வான் திருவள்ளூர் திருமலை ஈச்சம்பாடி ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி எழுதிய கலியனின் 'திருவெழுகூற்றிருக்கை' 'சிறிய திருமடல்' ப்ரபந்தங்களின் இனிய எளிய விளக்கங்களை ஸர்வஜித் - சித்திரை ரேவதி (14-5-2007) ஸர்வதாரி - சித்திரை ரேவதி (3-5-2008)களில் அன்னாருடைய திருநக்ஷத்ர வைபவங்களின் போது வெளியிட்டோம்.

அதனைத் தொடர்ந்து 'பெரிய திருமடல்' உரையையும் ப்ரகரிக்க ஆசார்யரின் அனுமதி பெற்று ஸர்வதாரி - கார்த்திகை கார்த்திகை (11-12-2008) மங்கையர்கோன் திருநக்ஷத்ர தினத்தில் வெளியிடுகின்றோம்.

ஆசார்யரின் அநுக்ரஹம் தொடர்ந்து கிடைத்து வருவதைப் பெருமையுடன் எண்ணி அன்னாரைப்

‘போற்றி உகப்பதும் புந்தியில் கொள்வதும் பொங்குபுகழ்
சாற்றி வளர்ப்பதும்’ ஆன அளவேயன்றி வேறு எதற்கும்
அடியோங்களுக்கு அருகதையில்லை.

இந்த வெளியீட்டிற்குப் பொருளுதவி செய்த
அன்பர்களுக்கு எங்களுடைய கருதக்ஞதைகள்.

வழக்கம் போல் இந்த நூலையும் அழகுபட
அச்சிட்டுக் கொடுத்து உதவிய Hi-Tech Graphic
திரு. மாதவன் மிக்க நலமுடன் இப்பணிகளில் தொடர்ந்து
ஈடுபட திவ்யதம்பதிகளின் திருவருளைப்
பிரார்த்திக்கிறோம்.

மடிப்பாக்கம்
சென்னை-91.
11-12-2008

அடியோங்கள்
துவான் பாஷ்யம் ஸ்ரீநிவாஸ கோபாலன்
பரவஸ்து சந்தான கோபாலன்

ஸ்ரீம.ப.வே. வித்வான் திருவள்ளூர் திருமலை ஈச்சம்பாடி

ரங்கநாதாசார்யர் ஸ்வாமி

कौण्डिन्य वीररघ्वीश पदपङ्कज षट्पदम्।

रङ्गनाथ गुरुम् वंदे दाविडाम्नाय देशिकम्॥

**மேற்கோள் நூல்களின்
பெயர் சுருக்கப் பட்டியல்**

அமலனாதி	-	அமலனாதிபிரான்
இரண்டாந்திரு	-	இரண்டாந்திருவந்தாதி
கட	-	கடவல்லி
கீதை	-	ஸ்ரீமத் பகவத் கீதை
திருவாய்	-	திருவாய் மொழி
திருச்சந்த.விரு	-	திருச்சந்த விருத்தம்
திருநெடுந்தாண்	-	திருநெடுந்தாண்டகம்
திருவிருத்	-	திருவிருத்தம்
தைத். நா	-	தைத்திரீயம் நாராயணவல்லி
தைத். ஆன	-	தைத்திரீயம் ஆனந்தவல்லி
நான்முகன்	-	நான்முகன் திருவந்தாதி
நாச்.திரு	-	நாச்சியார் திருமொழி
ப்ரஹ்ம ஸ.உத்.	-	ப்ரஹ்ம ஸ.உத்ரம்
பாகவ	-	ஸ்ரீமத் பாகவதம்
பார	-	ஸ்ரீமஹாபாரதம்
பெரியதிரு.	-	பெரிய திருமொழி
பெருமாஸ்திரு.	-	பெருமாள் திருமொழி
பெரியாழ்.திரு.	-	பெரியாழ்வார் திருமொழி
பெரிய திருவந்	-	பெரிய திருவந்தாதி
பு.ஸ.உ	-	புருஷ ஸ.உக்தம்
முண்டக	-	முண்டகோபநிஷத்
முன்றாந் திரு	-	முன்றாந்திருவந்தாதி
ரங்க.ஸ்த	-	ஸ்ரீ ரங்கராஜ ஸ்தவம்
ரா	-	ஸ்ரீமத் ராமாயணம்
விபு.	-	ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணம்

श्रीमान्वेङ्कटनाथार्यः कवितार्किककेसरी ।
वेदान्ताचार्यवर्योमे सन्निधत्तां सदाहृदि ॥

रामानुजदयापात्रं ज्ञान वैराग्यभूषणम् ।
श्रीमद्वेङ्कटनाथार्यं वन्दे वेदान्त देशिकम् ॥

कलयामि कलिध्वंसं कविं लोकदिवाकरम् ।
यस्य गोभिः प्रकाशभिराविद्यं निहतं तमः ॥

திருமங்கையாழ்வார் அருளிச்செய்த பெரிய திருமடல்

தனியன்

பொன்னுலகிலவானவரும் பூமகனும் போற்றி செய்யும் •
நலநுதலீர்! நம்பிநறைபூரார் • - மன்னுலகில்
என்னிலைமைகண்டும் இரங்காரேயாமாகில் •
மன்னுமடலார்வன்வந்து

○ மன்னியபல்பொறிசேர் ஆயிரவாய்வாளாவின •
சென்னிமணிக்குடுமி தெய்வச்சடர்நடுவுள் •
மன்னியநாகத்தணைமேல் ஓர்மாமலைபோல் •
மின்னுமணிமகாகுண்ட லங்கள்வில்வீச •
துன்னியதாரகையின் பேரொளிகேர் ஆகாசம் •
என்னும்விதானத்தின்கீழால் • (1) - இருகடரை
மன்னும்விளக்காகுகறறி • மறிகடலும்
பன்னுதிரைக்கவரிவீச • (2) - நிலமங்கை •
தன்னைமுனநாள் அளவிட்டதாமரைபோல் •
மன்னியசேவடிபை வானியங்குதாரகைமீன •
என்னும்மலர்ப்பிணையலேயந்த • (3) - மழைக்கூந்தல்
தென்னனுபர்பொருப்பும் தெய்வபடமலையும் •
என்னும்இவையே முலையாவடிவமைந்த •
அன்னநடைய அணங்கே • (4) - அடியிணையத
தன்னுடைய அங்கைகளால் தான்தடவத்தான்கிடந்து • ஓர்
உன்னியயோகத்து உறக்கம்தலைக்கொண்ட

பின்னை • தன்நாபிவலபத்துப் பேரொளிகேள் •
 மனனிபதாமரை மாமலர்சூத்து • அம்மலாமேல்
 முன்னம்பிசைமுகனைத் தான்படைக்க • (5) – மற்றவனும்
 முன்னம்படைத்தனன்நான்மறைகள் • அம்மறைதான்
 மனறும் அறம்பொருளின்பம் வீடென்றுஉலகில •
 நன்னெறிமேம்பட்டன நான்கன்றே • (6) – நான்கினிலும்
 பின்னையதுபின்னைப் பெயர்தருமென்பது • ஓர்
 தொன்னெறிமையேண்டுவார் வீழ்கனியுமஊழிலையும •
 என்னும்இவையேநுகர்ந்து உடலம்தாம்வருந்தி •
 தன்னும் இலைக்குரம்பைத்துஞ்சிடும் • (7) – வெஞ்சுட ரோன்
 மன்னும் அழல்நுகர்ந்தும் வண்துட த்தினுட் கிடந்தும் •
 இன்னதோர்தளமையராய் ஈங்குஉடலம்விட்டெழுந்து •
 தொன்னெறிககணசென்றா ரெனபடுமசொல்லல்லால் •
 இன்னதோர்காலத்து இனையாதிதுபெற்றார் •
 என்னவழ்கேட்டறிவதில்லை • (8) – உளதென்னில்
 மன்னும்சுடுங்கதிரோன் மண்ட வத்தின்நன்னடுவுள் •
 அன்னதோரில்லியினூடுபோய் • (9) – வீடெ ன்னும்
 தொன்னெறிக்கணசென்றா னாச்சொல்லுமின்கள் சொல்லாதே •
 அன்னதேபேசும் அறிவில்சிறுமனத்து • ஆங்கு
 அன்னவரைக் கூறியபோமயாமே • (10) – அதுநிறகு
 முன்னம்பாள்சொன்ன அறத்தின்வழிமுயன்ற •
 அன்னவாதாம்கணடர்கள் ஆயிரக்கண்வானவாகோன் •
 பொன் னகாம்புக்கு அமர் போற்றிசெய்ய • (11) – பொங்கொளிகேள்

கொலநவிஷும்கோளரிமாத் தான்கமந்தகோலம்சேர் •
 மன்னியசிங்காசனத்தின்மேல் • (12) – வாள்நெடுங்கண
 கன்னியராலஇட்ட கவரிப்பொதிபவிழ்ந்து • ஆங்கு
 இன்னிளம்பூந்தெனறலியங்க • (13) – மருங்கிருந்த
 மினனனைபநுணமருங்குல் மெல்லியலார்வெண்முறுவல் •
 முன்னம்முகிழ்த்த முகிழ்நிலாவந்தரும்ப •
 அன்னவர்தம்மானோக்க முண்டாங்கணிமலர்சேர் •
 பொன்னியல்கற்பகத்தின் காட்டுத்தமடெல்லாம் •
 மன்னியமந்தாரம சூத்தமதுத்திவலை •
 இன்னிசைவண்டமரும் சோலைவாய்மலைசேர் •
 மனனியமாமயில்போலசுந்தல் • (14) – மனழத்துடங்கண
 மின்னிடையாரோடும் விளையாடிவேண்டிடத்து •
 மன்னுமணித்தலத்து மணிக்கமஞ்சரியின் •
 மின்னினொளிகோ பளிங்குவிளிம்படுத்த •
 மன்னுமபவளக்கால் செம்பொன்செய்மண்ட பத்துள் •
 அன்னநடை ய அரம்பையர்தம்கைவளர்த்த •
 இன்னிசையாழ்ப்பாடல்கேட்டுஇன்புற்று • (15) – இருவிகம்பில்
 மன்னுமழைதவழும் வானிலாநீள்மதிதோய் •
 மின்னினொளிகோ விசம்பூரும்மாளிகைமேல் •
 மன்னுமணிவிளக்கைமாட்டி • (16) – மனழக்கண்ணார்
 பன்னுவிசித்திரமாப் பாப்படுத்தபள்ளிமேல் •
 துன்னியசாலேகம் சூழ்கதவம்தாள் திற்ப •
 அன்னம்உழக்க நெரிந்துக்கவாளநீலச் •

சின்னநறுந்தாதுகுடி * (17) - ஓர்மந்தாரம்

துன்னுநறுமலரால் தோள்கொட்டி * கற்பகத்தின்

மன்னுமலர்வாய் மணிவண்டுபின்தொடர *

இன்னிளம்பூந்தென்றல புகுந்துளங்கிளமுலைமேல் *

நன்னறுஞ்சந்தனச்சேறுள் புலர்த்த * (18) - தாங்குருஞ்சீர்

மின்னிடைமேல்கைவைத் திருந்துளந்திளமுலைமேல் *

பொன்னரும்பாரம்புலம் * (19) - அகங்குழைந்தாங்கு

இன்னவுருவின் இளமயாத்தட வகண்ணா *

அன்னவர்தம்மானோக்கமுண்டு ஆங்குஅணிமுறுவல் *

இன்னமுதம் மாந்தியிருப்பர் * (20) - இதுவன்றே

அன்னஅறத்தின் பயனாவது * ஒண்பொருளும்

அனனதிறத்ததே யாதவால் * (21) - காமத்தின்

மன்னும்வழிமுறையே நின்றும்நாம் * மானோக்கின்

அன்னநடையார் அலரேசஆடவர்மேல் *

மன்னுமட லாரா ரென்பதோர்வாசகமும் *

தென்னுளாயில்கேட்டறிவதுண்டு * (22) - அதனையாம்தெளியோம்

மன்னும்வட நெறியேவேண்டினோம் * வேண்டாதார்

தென்னன் பொதியில் செழுகுசந்தனக்குழம்பின *

அனனதோர்தன்மை அறிவாதார் * (23) - ஆயன்வேய்

இன்னிசையோசைக்கு இரங்காதார் * மால்வினடயின்

மன்னுமணிபுலம் லாடாதார் * (24) - பெண்ணைமேல்

பின்னும்அவ்வனறிந் பேடை வாய்ச்சிறுகூலுக்கு *

உன்னிபு லுருகி நையாதார் * (25) - உமபர்வாய்த்

துன்னுமதியுகுத்த தூநிலாநீள்நெருப்பில் *
 தம்முடலம்வேவத் துளராதார் * (26) – காமவேள்
 மன்னும்சிலைவாய், மலர்வாளிகோத்தெய்யம் *
 பொன்னெடுவீதி டுகாதார் * (27) – தம்பூவணைமேல்
 சின்னமலாக்(குழலும் அல்குலும்மொனமுலைபும் *
 இன்னிளவாடை தடவத் தாம்கணதுபிலும் *
 பொன்னனையார் பின்னும்திருவறுக * (28) – போர்வேந்தன்
 தன்னுடைய தானது பணியால் அரசொழிந்து *
 பொன்னகரம் பின்னேபுலம்ப வலங்கொண்டு *
 மன்னும்வளநாடு கைவிட்டு * (29) – மாதிரங்கள்
 பின்னுருவில்வி(வெண்ணதோர் திரிந்துவெளிப்பட்டு *
 கல்நிறந்துதீய்ந்து கழையுடைந்துகால்கழன்று *
 பின்னும்தினாவயிற்றுப் பேயேதிரிந்துலவா *
 கொன்னவிலும்வெங்கானத்தாடு * (30) – கொடுங்கதினோன்
 துன்னுவெயிலவறுத்த வெம்பரலடையுடையால் *
 மன்னன்னிராமன்பின் வைதேவிபென்றுணக்கும் *
 அன்னநடைய அணங்குநடந்திலனே ? * (31)
 பின்னும்சுருநெடுங்கண் செவ்வாய்பிணைநோக்கின் *
 பின்னனையநுண்மருங்குல் வேகவதியென்றுரைக்கும்
 கன்னி * தன்னின்னுயிராம் காதலனைக்காணாது *
 தன்னுடையமுன்தோன்றல் கொண்டேகத்தான்சென்று * அங்கு
 அன்னவனைநோக்காது அழித்துரப்பி * (32) வாளமருள்
 கல்நிலதோள்காணையக் கைப்பிடித்துயிண்டுமபோய் *

பொன்னலிலும் ஆகம் புணர்ந்திலனே ? * (33) - பூங்கங்கை
 முன்னம்புனலபரகம நலநாட ன் * மின்னாடும்
 கொன்னலிலும் நீள்வேல் குருக்கள் குலமதலை *
 தன்னிகரொன்றில்லாத வென்றித்தளஞ்சயனை *
 பன்னாகராபன் மடப்பாவை * (34) - பாவைதன்
 மன்னியநாணச்சம் மடமென்றிவையகல *
 தன்னுடைய கொங்கைமுகம்நெரிய * (35) - தான் அவன்தன்
 பொன்வரைபாகம் தழிஇக்கொண்டுபோய் * தனது
 நலநகரமபுகு நயநதுஇனிதுவாழந்ததுவும *
 முன்னுரையில் கேட்டறிவதில்லையே ? * (36) - சூழ்கடலுள்
 பொன்னகரமசெற்ற புரந்தானோடே ரொக்கும் *
 மன்னவன்வாணன் அயுணர்க்குவான்வேந்தன் *
 தன்னுடையபாவை உலகத்துத்தன்னொக்கும் *
 கன்னியரையில்வாத காட்சியான் * (37) - தன்னுடைய
 இன்னுயிர்த்தோழியால் எம்பெருமானீன்துழாய் *
 மன்னுமணியரைத்தோள் மாயவன் * (38) - பாலியேன்
 எனனைஇதுவிளைத்த ஈரிரண்டுமால்வரைத்தோள் *
 மன்னவன்தன்காதலனை மாயத்தால்கொண்டுபோய் *
 கன்னிதன்பால்வைக்க மற்றவனோடுஎத்தனையோ *
 மன்னியபேரின்பமெய்தினாள் * (39) - மற்றிவைதான்
 என்னாலேகேடகரே ? ஏழுகாள என்னுரைக்கேன் ? *
 மன்னுமலையரையன் பொறுபாவை * (40) - வாளநிலா
 மின்னுமணிமுறுவல் செவ்வாயுமையென்னும் *

அன்னநடைய அணங்கு நடங்கிடைசேர் •
 பொன்னுடம்புவாடப் புலனைந்தும்நொந்தகல •
 தன்னுடையகூழைச் சுடாரமதான்தரித்து • ஆங்கு
 அன்ன அருந்தவத்தி னூடுபோய் • (41) – ஆயிரந்தோள்
 மன்னுகரதலங்கள் மட்டித்து • மாதிரங்கள்
 மின்னியொரிவீச மேலெடுத்தகூழ்கழற்கால •
 பொன்னுலகமேழும் கடந்துஉம்பர்மேல்சிலுமப •
 மன்னு, குலவனாயும் மாருதமும் தாரகையும் •
 தன்னினுடனே கழலச்சுழன்றாடும் •
 கொல்நவிலுமமூவினவவேல் கூத்தன்பொடியாடி •
 அன்னவன்தன்பொன்னகலம் சென்றாங்கணைந்திலளே ? •
 பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம் • (42) – பாவியேற்கு
 என்னுறுநோய் யான்உரைப்பக்கேண்மின் • இரும்பொழில்சூழ்
 மன்னுமறைபோர் திருநறையூர்மாமலைபோல் •
 பொன்னியலும்மாடக் கவாடம்கடந்துபுக்கு •
 என்னுடையகண்களிப்ப நோக்கினேன் • (43) – நோக்குதலும்
 மன்னன்திருமார்பும் வாயும் ஆடியிணையும் •
 பன்னுகாதலமும் கண்களும் • (44) – பங்கயத்தின்
 பொன்னியல்காடு ஓர்மணிவரைமேல்பூத்ததுபோல் •
 மின்னியொளிபடைப்ப வீழ்நாணும்தோள்வளையும் •
 மன்னியகுண்டலமும் ஆரமும்நீளமுடியும் •
 தன்னுலையில்விரித்த சூளாமணியிணைப்ப •
 மன்னுயரதகக் குன்றின்மருங்கே • (45) – ஓர்

இன்னொருவருக்கொடியொன்று நின்றதுதான் *
 அன்னமாப்பன்னாய் அணிமயிலாட்ட ஆங்கிலை பே *
 மிடம் னாட்டிலாபேயிரண்டாட் இக்கைசெப்பாய் *
 தன்னாபதொண்ணை யாய்க் கெண்டை க்ருகம்பண்ணைய *
 அன்னாதிருவுருபம் நின்றது அறிவாதே *
 என்னுடை யநெஞ்சம் அறியுமினனையையும் *
 பொன்னியலும்மேகையையும் ஆங்குகாழியப்போந்தேற்கு *
 மன்னுமரிசடலும்ஆர்க்கும் * (46) - மதிபுராந்த
 இன்னொருவரின் கதிரும் என்னுடைக்கெவெயதாரும *
 தன்னுடை யதன்மை தவறாதாணெனகொலோ ? *
 தென்னன்பொதியில செழு குசந்தின்தாதளைந்து *
 மன்னிப்பலகை மன்னங்களிப்பவந்தியங்கும் *
 இன்னொருவருந் தென்றலும் வீசும்எரிஎனக்கே *
 முன்னியபெண்ணைமேல் முள்முளரிக்கட்டகத்து *
 பின்னும்அவ்வன்றில் பேடைவாயச்சிறுஞாலும் *
 என்னுடை யநெஞ்சுக்கு ஓரீவாளாம்என்செய்கேன் ? *
 கலநலிலதோள்காமன் கருப்புச்சிலைவளைய *
 கொலநலிலும்பூங்கணைகள் கோத்துப்பொதவணைந்து *
 தன்னுடை யதோள்கழியவாங்கி * (47) - தமிழேனமேல
 என்னுடை யநெஞ்சே இலக்காகையகின்றான் *
 பின்னிதனைக் காப்பீர்தாம்இவலைபே * (48) - பேதைமேன்
 கல்நலிலும்காட்டகத்து ஓவலலிககடிமலரின் *
 நல்நறுவாசம் மற்றாரானும்எயதாமே *

மண்துறும்ஔறுநிலத்து வாளாங்குகுத்ததுபோல *
 என்ஔறுபுற பபெண்ணையும என்ஔலுமஎன்முனையும *
 மன்னுமலாமங்னகையந்தன் * (49) - கணபுர்த்தப்
 பொம்மலைபோல்தின்றவன் தன் பொன்னகலம்தோயாவேல் *
 என்னிசைதான் ? வாளாணக்கேபொறையாகி *
 முன்னிருந்துமுக்கின்றி முவானமக்காப்பதோர் *
 மன்னுமருந்தறிவீ ரிவ்லையே ? * (50) - மால்வினையின்
 துன்றி, ிடருக்குத்த துக்குண்டு * வந்தொடரால்
 கன்னிபர்கணமிளிக் கட் டுண்டு * (51) - மாலைவாபத்
 தன்னுடையவொழி யாது, ஆடும்தனிமணியின் *
 இன்னிசையோணையும் வந்துள்ளசெவிதனக்கே *
 கொல்நவிலுமளக்கின் கொடிதாய்நெடிதாகும் *
 என்னிதனனக்காக்குமா ? சொல்லீர் * (52) - இதுவிளைத்த
 மன்னன்நறுந்துழாய் வாழுமார்பன் * மாமதிகோள்
 முன்னம்விடுத்த முகிலவண்ணன் * (53) - காயாவின்
 சின்னநறுமடத் திகழ்வண்ணன் * வண்ணம்போல்
 தன்னகடலை மலையிட்டணைகடடி *
 மன்னனிராவணனை மாமன்டுவெஞ்சமத்து *
 பொனமுடிகற்பத்தும் புளச்சாம்துரந்து *
 தென்னுலகம்ஏற்றுவித்தசேவகனை * (54) - ஆயிரக்கண
 மன்னவன்வாளமும் வானவர்தம்பொன்னுலகும் *
 தன்னுடையதோள்வலியால் கைக்கொண்டதானவனை *
 பின்னோரரியருவமாகி எரிவிழித்து *

கொலநலிந்நம வெஞ்சமகதுக் கொலலாதே (55) - வல்லாளன்
 மன்னுமணிகுதுஞ்சிபறறிவரவீரது *
 தன்னுடையபாசனமேலகிடாதி * (56) - அவனுடைய
 மொன்னகலமவளஞ்சிராலபோழ்துபுகழ்படைத்த *
 மின்னிலங்குமஆழிப் படைதகுடக்கைவீரனை *
 மன்னிலவகலி ததை மாமுதுநீதான்விழுங்க *
 பின்னும்ஒரேனமாய்ப் புக்குவள்ளமருப்பில் *
 கொலநலிந்நமகூர்நுதிமேலவைக்கெடுத்தகூத்தனை *
 மன்னும்வடமலைடைமத்காசமாகணத்தால் *
 மின்னுமஇருகடும் விண்ணுமபிறங்கொளியும் *
 தன்னினுடனோகழலமலைதிரித்து * ஆங்கு
 இன்னமுதம் வானவரையூட்டி * அவருடைய
 மன்னுமதுயர்கடிந்தவள்ளலை * (57) - மற்றன்றியும்
 தன்னுருவம்ஆரும்அறிபாமலதானங்கோர் *
 மன்னுமகுறஞருவின்மாளியாய் * (58) - மாவலிதன்
 பொன்னியலும்வேள்விக்கண் புக்கிருந்து * போர்வேந்தர்
 மன்னமனங்கொள்ளவஞ்சித்துநெடுகருக்கி *
 என்னுடையபாதத்தால் யானைப்பழுவடிமண் *
 மன்னாதிருகென்றுவாய்திறப்ப * (59) - மற்றவனும்
 என்னால்தரப்பட்டது என்றலுமே * அத்துணைக்கண்
 மின்னாமணிமுடிபோய்விண்தடவ * (60) - மேலெடுத்த
 பொன்னார்கனைகழற்கால் ஏழுலகுமபோய்க்கடந்து * அங்கு
 ஒன்னாகார் துளங்கச்செலநீட்டி *

மகாசுயிர் உகலி சீனாது மாவலியையவஞ்சி தது •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி • (61) - காமகாமகேச

மீனாசர் னா பரமபுருஷனை விண்ணோக நுளபொனாமனைபுனை •

கோகலிமணிக் கா திகழும் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சென்னை துதி துதி துதி துதி துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

மகாசுயிர் உகலி சீனாது மாவலியையவஞ்சி தது • (62) - மகாசுயிர் உகலி

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி • (63) - மகாசுயிர் உகலி

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி • (64) - மகாசுயிர் உகலி

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி • (65) - மகாசுயிர் உகலி

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி • (66) - மகாசுயிர் உகலி

சுயுத்தகம் துதி துதி துதி துதி துதி துதி •

தென்திலைகை சுகிரகூடத்தூள்செலவனை • (67) -

மன்னன் மன ழகரெழும வேங்கு ததூள் மன் சுகுகனை •

மன்னனை மால் நஞ்சோலைமணாளனை •

தொலநவ் தூம ஆழிபபடை யானை • (68) - கோட்டிபூர்

அன்னவருவிவரினய • திருமெய்யத்து

இளைய முதலெள்ளததை இருதூரநதனை •

மன்னுமதின்ககசி வேளுகைகயாளினய •

மன்னயபாட கதது எமமயந்தனை • (69) - வெங்காவில

உளனியயோ கததுறக்கத்தை • ஊகததுள

அன்னவனை அடபுகரத்தெமமனேற்ற •

என்னமனங்கவந்தசனை • (70) - வானவர்தம்

முன்னவனை முழிகுகளத்து விளக்கனை •

அன்னவனை ஆதனுரணா ளகருமஜயனை •

நென்னகை துரினை நாளைய • (71) - நாமலைமேல்

மன்னுமணநான்குமணனை • புலவாணித்

தென்னனதும்பை வட மொழியை • நாங்கயில்

மன்னுமணிமாடக் கோயில்மணாளனை •

நலநீத தலைசசங்கநாணமதியை • (72) - நான்வணங்கும்

கண்ணனைக் கண்ணபாதனை • தென்னனாழி

மன்னுமணிமாடக் கோயில்மணாளனை •

கலாவிவதோ ளகாளையக கண்டாங்குக்கைதொழுது •

என்னிலைமபெலலாம ஆர்வத் ததாலஎமபெருமன் •

தன அருளம ஆகமும தாளானேல • (73) - தன்னனநான்

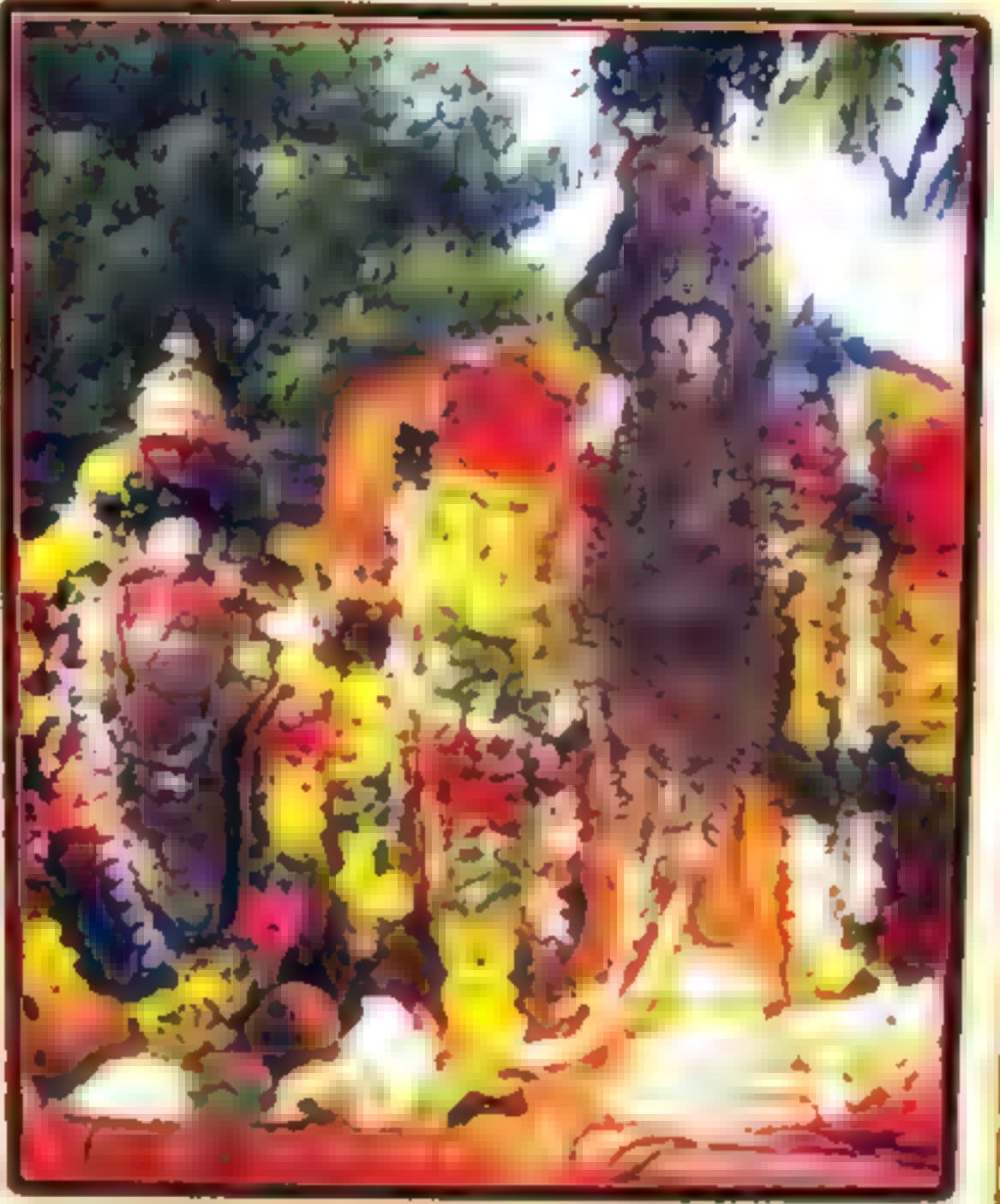
மின்னிடையாசேரியிலும் வேதிபாகள்வாழவிடத்தும் •
 தன்னடிபார்முனபும் தரணி முழுதூளும் •
 கொவருவிவிலும்வேல்வேந்தர் கூட்ட ததுமநாட்டகத்தும் •
 தன்னிலைமைபெல்லாம் அறிவிப்பன • (74) – தான்முனநாள
 மின்னிடையாய்ச்சியர்தம் சேரிக்களவின்சண் •
 துன்னுபடல்திறந்துபுக்கு • (75) – தயிர்வெண்ணெய்
 தன்வயிறாரவிழுங்க • கொழுங்கயற்கண்
 மன்னுமட ஹோர்கள் பற்றிலர்வான்கயிற்றால் •
 பின்னும்உரலோடு கட்டுண்ட பெற்றினமயும் •
 அன்னதோபூதமாய் ஆயர்விழுவின்கண் •
 துன்னுசகடத்தால் புக்கபெருஞ்சோற்றை •
 முன்னிருந்துமுற்றத்தான் துற்றிய தெற்றெனவும் •
 மன்னர்பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர்தூதனாய் •
 தன்னையிகழ்ந்துரைப்பத் தான்முனநாளசென்றதுவும் •
 மன்னுபறைகறங்க மங்கையர்தம்கண்களிப்ப •
 கொன்னவிலும்கூத்தனாய்ப் பெயர்த்தும்குடமாடி •
 என்னிவன் ? என்னப்படுகின்றஈடறவும் •
 தென்னிலங்கையாட்டி அரக்கர்குலப்பாவை •
 மன்னனிராவணன்தன நல்தங்கை • (76) – வாளெயிறூத்
 துன்னுசடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாசோர்வெய்தி •
 பொன்னிறங்கொண்டு புலர்ந்தெழுந்தகாமத்தால் •
 தனனைநயந்தானைத் தானமுனிந்துமூக்கரிந்து •
 மன்னியதிண்ணெனவும் வாய்ததமலைபோலும் •

தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகைடை • (77) - மாமுனிக்காத்
 தென்னுலகமேறறுவித்த திணதிறலும • மறறிவைதான்
 உன்னியலவாஉலகறிட ஊர்வனநான் •
 முன்னிமுளைத்தெழுநது ஒங்கியொளிபரந்த •
 மன்னியபூமபெண்ணைமடல். (78)

திருமங்கையாழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

என்னிலைமைபலலாம் அறிவித்தால் எம்மெருமான் •
 தன்னருளும்ஆகமுமதாரானேல் • - பின்னைப்போப்
 ஒண்துறைநீர்வேலை உலகறிடஊர்வன்நான் •
 வன்மடறையும்பெண்ணைமடல்.
 மண்ணிற்பொடிப்பூசி வண்டினைக்கும்பூச்சூடி •
 பெண்ணைமடல்பிடித்துப் பினனே • - ஆண்ணல்
 திருநறையூர்நின்றபிரான் தேர்போகும்வீதி •
 பொருமுறையால்செல்வம்புரிநது

சீரார் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே ஸரணம்

திருக்கார்த்திகையில் அவதரித்த
ஸ்ரீ கலியன் ஸ்ரீ குமுதவல்லி நாச்சியாரூடன்
திருவாலி திருநகரி

187 :

பெரிய திருமடல்

திருவட னமரும் பரிமுகர் திருவடிகள் வாழி
மங்கையர் கோன் மலரடிகள் வாழி
எந்தையிராமாநுசன் இணையடிகள் வாழி
தூப்புலம்மான் தூவடிகள் வாழி.

பெரிய திருமடல் கவிடனுடை பகண் சீப் பந்தமென்று எய்த கோன்
கன திருவட னம் பெர் பவரசசான பிள்ளை முதல் சில
ஆசார் பாகள் இதனை கடை சீப் பந்தமாக அவர்கள் கருதும்
திருநெடுந்தாண்ட கத்திற்கு முந்தையது என்பர் இந்த
பாபந்தத்திற்கு கணியன் ஆரளிச செபதவர் பிள்ளை திருநெண்பூர்
அளையர்.

பொன்னுலகில் வானவரும் பூமகளும் போற்றிசெயும்
நன்னுதலர் நம்பி நறையூர் - மன்னுலகில்
என்னிலைமை கண்டு மிரங்காரே யாமாகில்
மன்னு மட லூர்வன் வந்த.

நலநுதலர் - ஆழகி ப நெற்றிபையடை பவர்களே பொன் உலகம் -
பாமபதத்தில வானவரும் நிக்ப ஸ்தலர்களும் பூமகளும் பூவிற்
தோன்றிய பெரிய பிராட்டியார் போற்றிசெயும் - திருவடிகளாண்டு
பாபம் நம்பி நறையூர் - மரிபூர்ணமான திருநெண்பூர் நம்பி
மன்னுலகில் நிக்பமான பூலோகத்தில், என் நிலைமைகண்டும
எனையுடை நிலைமைக்கண்டும, இரங்காரே யாமாகில் - ச. நுண்ண
பிரிபுலையையாகில், வந்த. - அவர் இந்நுத்திரி ம வந்த மன்னும்
மட லூர்வன் - நிலையாக மடல் உள்னேவர்

ஆழ்வார் டேச்சாகவே அமைந்துள்ளது இந்த துணியன் மடலிலே ஆழ்வார் நெஞ்சில் ஓடுகிற கருத்தை அருளிச் செய்கிறார் எல்லோராலும் ஸ்தோத்ரம் பண்ணத்தக்க எம்பெருமான், தன் கருஷிபலமாக இந்த விவாலித்தியில் பரபக்தி பரஜ்ஞான, பரமபக்திகளையுடைய என்னைப் பெற்றான் என்னுடைய இந்த நிலைகளைக் கண்டும் எனக்கு அருள் செய்யாதொழியில். அந்நியோபாயகலம் குலையும்கூ அதிப்ராவணாயத்தை வெளியிடக் கூடவேள் என்கிறார்.

(நன்னுதல்) நல்ல நெற்றியையுடையவர்களே! 'வாள் முகத்தீர்' என்றாற்போலே டகவத்தக்தியாகிற ஒளிவீசும் மற்றைய ஆழ்வார்களை விளிக்கிறார். (பொன்னுலகில் வானவரும்) நீண்ட ஏனக் (முண்ட ௧. 2-2-10) என்றபடி பொன்மயமான பரமபதத்தில் வாழும் நித்யஸூரிகளும், பூமகளும்) பூவில் வாழும் பெரிய பிராட்டியாரும் (போற்றி செயும்) திருப் பல்லாண்டு பாடும் 'பரதூதம் தம்பி சத்துருக்களையும் இலக்குமனோடு மைதிலியும் இரவும் நகையகலும் துதிசெய்ய நன்ற இராவணாந்தகனை பெம்மானை' (பெரியதிரு. 2-3-7) என்றபடி, பூமகளும் என்று பாடமானபோது பொன்னுலகான ஸ்லாகத்தில் வாழும் தேவர்களும், நாரீகமலத்தில் தோன்றிய பிரமணம் என்று பொருள் (நம்பி நன்றபூர்) நன்றபூரான நம்பி இங்கு வந்து குணபௌஷ்கல்யம் உண்டாவிறது.

(மன்னுலகில் என்னிலைமை கண்டும்) என் நிலைமை -- என் பெருமை என்று பொருள் இவள் பெருமையாவது என்ன எனில், ஸ்தோதி விஷயங்களுலே மடுக்கக்கூடிய இந்த உலகில் இருந்தும் எம்பெருமானையே நினைத்திருப்பவள். அவகையே வாய் வெருவுகூறவள் இப்படிப்பட்டவளை 'பேராளன பேரோதும் பெண்ணை மண்மேல் பெருநதவத்தள் என்றல்லால பேசலாமே' (திருநெடுநதாண் 20) என்பர். எம்பெருமானுடைய கருஷிடலமாக

பரபக்தி முதலியவற்றை அடைந்து பெருந்தவத்தள் என்று பேசத்தக்க என் நிலைமை கண்டும். அல்லது என்னுடைய இரங்கததக்க தனையக கண்டும். இவன் நிலை எப்படி இருக்கிறது எனில், 'தாதாடு வனமாலை தாரானோ என்றென்றே தளர்தாள் (பெரியதிரு. 5-5-6) என்றிருக்கிறது. இதைக் கண்டும் 'வண்டு திவளும் தண்ணந்துழாய் கொடா (திருவாய். 2-4-5) என்றும் 'இரக்கமெழீர்' (திருவாய். 2-4-3) என்னும் படியும் இருந்தாராகில், (மன்னு மடலூர்வன வந்து) தாமிருக்கும் வளையிலும் என் மடலூர்தலும் தொடரும். மடலும் கையுமாய் வந்து அவன கொண்டாடியிருக்கும் குணப்பெருமை எல்லாம் அழிப்பேன இத்தால் அவன் ஸீக்ரமே அங்கீகரிக்கும்படி அதிப்ராவண்யத்தை வெளியிடுவேன். 'இத்தலையால் வருமது சைதன்ய காராயம், அததலையால் வருமது ஸாதனம்'.

'பெரிய திருமடலாவது - கண்ணாஞ்சுழலையிட்ட பரபந்தம் இன்னமொன்று; போர்கட்டுப் பொரி கொறிக்கை' என்பது அவதாரிகையின் தொடக்கத்திலுள்ள பெரியவாச்சான்பிள்ளை ஸ்ரீஸூக்தி தன் ஸ்வரூபத்தையும் பரஸ்வரூபத்தையும் அறியவொட்டாதபடி கண் சுழன்று கிறுகிறுக்க வைத்த சிறிய திருமடலைப் போன்ற மற்றொரு ப்ரபந்தம். நெல்லை அடைய முடியாத ஒருவன் வழியல்லா வழியால் நெற்போரைக் கொளுத்தி அதிலின்று தெறிக்கும் நெறபொரிகளைத் தின்பதற்கு ஒப்பாகும் மடலெடுத்தல் என்பர். ஸ்வரூபத்தையழித்துக் கொண்டு மடலெடுத்துப் பாம்புநுஷனை அடைய முயலும் இம்முயற்சி 'போர் கட்டுப்பொறி கொறிப்பது' என்கிறார். மடலெடுக்கும் நாயகியின் நோக்கம் என்ன எனில், தன் அதிப்ரவ்ருத்தியைக் கண்டு தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் தன்னைக் கைவிடுவர். தன் (நாயகியின்) வாயாலே நாயகனுடைய குணவாராயைக் கேட்ட அவனைச் சேர்ந்தவர்கள்

அவனைக் கைவிடுவர் கைவிடப்பட்ட தானும் நாயகனும் வேறு
போக்கு இல்லாமல் ஒருவழியே போகலாம் என்று நினைக்கிறாள்

வாடினேன் வாடி என்று பெரிய திருமொழியில் தொடங்கி சிறிய
திருமட லாவும் பகவத் குணங்களோடு பழகிப் போன இவருக்கு
ஆற்றாமை மிகுந்து அதன் காரணமாக வழியல்லா வழியில்
சென்றாகிலும் அவனைப் பெறவேண்டும் என்று அயங்கிப் பேசிப்
பேச்சு இது சிறிய திருமடல் அவன் குணங்களை நினைவு படுத்தி
ஆற்றாமையைய அதிகரிக்கச் செய்து விட்டது. அவனோ வரவில்லை.
சிறிய போரில் தோற்றவர்கள் பெருமபடை திரட்டிக்கொண்டு பெரிய
போரிலே இழிவது போல இப்போது பெரிய திருமட லாகிற
இப்பநதத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

எம்பெருமானோடு கலந்து பிரிந்த ஒரு பிராட்டி அவனைப் பிரிந்து
ஆற்றாமையாலே மட லுர்ந்தாகிலும் காணவேண்டும் என்ற
தனையே அடைந்தது போல் அத்தனையும்கூடப் பிரிந்து பேசுகிறார்.

மட லுர்வது என்பது இருவருக்கும் தோஷத்தை விளைவிப்பதன்றோ
எனில், ஆம் குணத்தைப் பேணியிருந்து பயனைப் பெறாதபோது
தோஷத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டாவது பயனைப் பெறுவதே
தக்கது என்கிறது இப்பந்தம்.

தன்னைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் பகவத ஸம்ருத்தியைப்
பேணினவர்கள் பிராட்டி, பரதாழ்வான், இனைய பெருமாள்.
நம்மாழ்வார் போன்ற பேறிவாளர்கள். சமஸ்தவீதா மரீர் சிவ மானசா ரீதா
(ராமனுக்கு ப்ரியமான மனைவி என்போதும் உயிரைப் போல் நன்மை
பயப்பவள் ரா.பா 1-26) எனப்பட்டவள் பிராட்டி அவள் சமஸ்தவீதா சிவ
மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ மரீர்சிவ
எனையும் செய்வதற்கும் சாமர்த்தியம் உள்ளவர்களாகிய ராம,
லக்ஷ்மணர்கள் என்னை இதுவரை மீட்காததற்கு காரணம் நான்

செய்த பெரியதொரு குற்றமே என்பதில் ஸந்தேகம் இல்லை ரா.ஸு. 38-48) என்றான் स्वप्न मया विजितोऽयं रथः शास्त्रज्ञः शास्त्रज्ञी निषिद्धः स्वस्वस्य रामाय ससहस्रस्य तस्य विजये जनक स्व रथः-1. (அயோகவனத்தில் திருவழியை எதிர்பாராமல் கண்ட ப்ராட்டி அதனை கனவாக நினைத்துப் பேசிய வார்த்தை. நான் கனவில் குரங்கைக் கண்டதால் ராம லக்ஷ்மணாகளுக்கோ அல்லது என தந்தையான ஜனகருக்கோ எந்த தீங்கும் நேரக்கூடாது. ரா.ஸு 32-9) என்றான். தான் கண்ட ஸபைனம் ராம லக்ஷ்மண ஜனகர்களை பாதிக்கக்கூடாது என்பதே அவள் லக்ஷ்யம். ராமன் காட்டுக்கு எழுந்தருளினான என்பதைக் கேட்ட பரதன் न मन्त्रस्य न च मन्त्रस्य बोधो न राज्ञो न च राघवस्य (மந்தரை. என் தாயான கைகேயி, அரசரான தயாதர், ராமபிரான் ஆகியவர்களுடைய பாபத்தினால் ராகவன் வனம் போகவில்லை. அதற்கு நான் செய்த பாவமே காரணம்) என்றான் உததர காண்டத்தில் இளைய பெருமான் வார்த்தை मयि मीनि महाराज मनुजाना मयि नदि ना निर्विशङ्ग स्व धर्म धर्म्य राघव (மஹாராஜனே, என்னிடம் அன்புள்ளதாகில், நான் அருளத்தக்கவனாகில் ஸந்தேஹமினறி என்னைக் கைவிட்டுப் ப்ரதிஜ்ஞைபக் காததுக்கொளவீர். ரா ௨.106.4) பெருமானை விட்டுத்தான் பிரிய வேண்டியிருந்தாலும் ப்ரதிஜ்ஞை தவறினார் என்ற அவச் சொல் வரக்கூடாது என்று நினைத்தான் நம்மாழ்வாரும் 'வளவேழ்' (திருவாய். 1-5) என்ற பதிகத்தில் எம்பெருமானுடைய மேன்மையையும் தம் நீர்மையையும் கண்டு அகலப்பார்க்கிறார் இந்தப் பதிகத்தின் அர்த்தத்தைச் சுருங்கக் கூறவந்த மாமுனிகள் 'வளம் மிக்க மால் பெருமை மன்னுயிரின் தன்மை உளமுற்று அங்கு இருவ ஓரந்து. தளர்வுற்று நீங்க நினை மாறனை மால் நீடிலகு சீலத்தால் பாங்குடனே சேர்த்தான் பரிந்து' என்பர். திருவாய்மொழி ஆபிரத்திலும் எம்பெருமானுடைய குணங்கள் பேசப்படுகின்றன என நிரூபிக்கும் 'தரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்னாவளி' (16)யில் गह नद्य सुरीत என்றார்

ஸ்வாமிதேவர்கள் உபநதவர் தழ்ந்தவனோடு ஒரு நீராகக் கலப்பது
 லீலம் இவ்வாறாக அவர்கள் அனைவரும் பரஸம்ருத்தியைப்
 பாரிக்க இவா - 'உணாவெனும் பெரும்பதம் தெரிந்து நமநேன்
 பெரியதிரு. 1-1-1) என்று பேசும் இவர் - மட செடுப்பது இவாது
 பேறிவுக்குப் பொருத்தமானதோ எனில், இவர் அறிவின் மேல்
 குற்றமில்லை எம்பெருமானுடைய வடிவழகும் திருக்கல்யாண
 குணங்களும் இவரை இப்பாடு படுத்துவிக்கின்றன. தமதனின்
 ஸபையில் இருந்தவர்கள் ஶ்ரீஸ்ரீ கண்ணாநா ஶ்ரீஸ்ரீ நிதி நே (ராஜனே ! உம்
 பின்னைக்கு உல நற்குணங்கள் உள்ளன. ரா. அயோ. 2-26)
 என்றார்கள் ராமனோடு விரோதம் வேண்டாம் என்று வாலிக்கு
 அறிவுறுத்தும் தாரை ஶ்ரீஸ்ரீ ரீஸ்ரீ ருநானாண் ஶ்ரீஸ்ரீ (தூதுகளுக்கு
 மலையரசன் இருப்பிடமாவது போல் குணங்களுக்குப் பெரியதோ
 இருப்பிடம் ராமன் ரா.கி.15-21) என்றான். அயோதயா
 நகரவாஸிகளையும் தாரை போன்ற ஸாமான்யர்களையும்
 ஈடுபடுத்தும் உகவத் குணங்கள், எம்பெருமானிடம் பேரன்பு
 கொண்ட ஆழ்வாசர் ஈடுபடுத்தி வழியல்லா வழியிலும் செலுத்தும்
 என்பது பொருத்தமே.

மேலும் எம்பெருமானும் பாகாலநாயகியும் ஶ்ரீஸ்ரீஸ்ரீஸ்ரீ (ஒழுக்கம்
 வயது ஆகியவற்றில் ஒத்தவர். ரா.ஸு.16-5) என்கிறபடியே
 ஒருவருக்கொருவர் பொருத்தமுடையவர்கள். இப்படிப்பட்ட
 இருவரும் கைவயோகத்தாலே கூடி பின்பு கைவயோகத்தாலே
 பிரிந்து பரஸ்பரம் வரவு பார்த்திருந்து நெடுங்காலம்
 வரககாணாமையாலும் தூது விடுதல் போன்ற
 த்ருஷ்டோபாயங்களும் நோன்பு நோற்றல் போன்ற
 அக்ருஷ்டோபாயங்களும் பயன தராத போது ஆற்றாமை மிகுந்து
 மட லார்ந்தாகிலும் காணவேண்டும் என்று துடிப்பது பொருத்தமே
 கைவயோகத்தாலே கூடுவது பொருத்தமே. பிரிவது

தைவயோகமாவது - புண்ய பலமாவது - எப்படியெனில், அனைக வனத்தில் சிற்றயிருக்கும் பிராட்டி ப்ராணத்யாகம செய்ய நினைத்த போது சில உபஸூதிகங்கள் தோன்ற மிகவும் மகிழ்ந்தாள் என்று சொல்லவந்த வால்மீகி ருநிமிசிரமரீஷ சுபு சம்பாதிதா மாநபி சாது சிஷி வாதாபகஸ்தாபய பனஷ வர்ண வின பரிசுஜஹ் || (ரா.ஸு 29-6) என்கிறார் காற்றாலும் வெயிலாலும் வாடி வதங்கிய விதை மழையினால் முன்னிலும் அழகாக முளைவிடுவது போல் முன்னிலும் பொலிவு பெற்றாள் என்கிறார். பிரிவும் பரிதியை வளர்ப்பதொன்றாகையாலே அதைப் புண்யபலமென்பது பொருத்த முடையதே. சிவோ வ்ஷாஸதஸ்ய சவ மாந சமாஹிதா | சவந் தேவா நமஸ்வந்தி ராமஸ்யாந் பனஸ்வந் || (ராமணுடைய கேஷமத்திற்காக ஸ்தோத்ரமும், வயோதிகர்களும், இளைஞர்களும் சோநது இரண்டு வேளைகளிலும் எல்லாத் தெய்வங்களையும் வழிபட்டனர். ரா.அயோ. 2-52) என்றபடி அவனுக்குப் பரிய வேண்டியிருக்க அவனைத் தூற்றிக கொண்டு மட வெடுப்பது தகுமோ எனில், தகும். மடலூர்வதாவது என்ன? உண்ணாமல், குளிககாமல் தான காதலித்தவளின படத்தைக் கையிலேந்தித் திரிவதும், காதல் நோய் முற்றினால் அப்படத்தின் காலில் விழுவதும் விழுந்த பிறகு கரையானரிக்கும்படி அங்கேயே கிடப்பதும், அப்படியே உயிர் விடுவதும் ஆகும். இதெல்லாம் காதலால் வருவது. காதலை வெளிப்படுத்தி வளர்ப்பது. ஆகையால் காதலருடைய ஸ்வபாவத்திற்குப் பொருத்தமானதே.

மனோவநநுரிஷ ந மநோ஽பி பவதே (மூடனுங்கூடப்படனற்ற செயலில் ஈடுபடமாட்டாள்) என்பர். மடவெடுப்பதால் பயனென்ன எனில், இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியைக் கண்டு அவன் முகம் கொடுப்பன். அப்படிக் கொடாது போனாலும் காதலை வளர்ப்பதே ஸ்வயம் ப்ரபோஜனம். கமினோ ஶ்ரீஷ் கமிந் ஶோ சுபஸ்ய வர்ஷந் | நர கி கஸமாபுரி க்ஷே஽ந்யமிவ பாநவந் || (காழகனின் காமங்களை வர்ணிப்பதாலும், உலோபியின கருமித்தனத்தை விவரிப்பதாலும், கிணற்றில் குருடனைத்

பெரிய சீ நகர லிக முதலில தர்மார்த்த மோகதங்களை இ கழுவது
 648 என் லு. இ கழுவது நோக்கநிலை நாம மேற்கொண்ட காம
 நகரமார்த்தம் சீ நகரது எனபதில தாகபட்டம் இதை சிநிநிநிநி
 எனபா சீ தாகுட துதிவிநிநிநி திரும்பிவந்து ராஜ்யமாள வேண்டி
 எனபு பெருமானை வாதன் ப்ளார்த்திக்கு. பெருமான வித்ருவசன்
 ப்ளானை முதலிலெனபு மாதக. உட விநிநிநிநி ஜாபாலிஎனபு மாதக
 சாரவாக மதகதை ஷடா சில அதர்மங்களைச சொன்னபா இடைய
 நகரமாதகமாதக மேலன ஆவரை சாகிசி சாகிசிசம (அதகளை
 தகைவரைசை வாதபாலி ராஜ்யமே 108-1) எனபு வால்நிசி

सीता पश्यन्ति राजमार्गता जनाः (4) இந்த தேவப் பாதை வன் பந்தராததால்
 வ. சூசரிகளும் ஜீவமார்சுளாவும் சாணபந்தி மாசுவளாப் பந்தராவோ,
 அந்த வீதேதபை இன்று ராஜவீதியிலுள்ள எல்லா ஜனங்களும்
 காண்கிறார்கள் ரா. அடோ. 33-8) என்று சொல்லும்படி ராமனபினை
 பந்தரான இவரே மன்னன்ராமன பினை கவதேகி என்று அழைக்கும்
 அன்னநடை உணங்குந் நதிலனே' என்கிறார் ஆக அந்நாமை
 மிககவர் மடல் ஊர்வர் வாஸவதத்தை முதலானோர் விஷயத்திலு
 கண்டோம்.

மேலே சொன்ன உதாஹாணங்களில் மடலூந்தவர்கள் பிராந்தியம்
 வாஸவதத்தையும் இருவருமே ராஜகுலத்தவா பாகாலநாடகி
 அப்படிப்பட்டவள் அன்றே எனில் பெருமானுடையவும்
 பிராந்தியினுடையவும் கடைக்கண நோக்காலே
 ராஜபுதரிகளுக்குள்ள பெருமை இவளுக்கு உண்டாயிற்று. **सखाय
 सखी यन्त्र सक्तीन् सखिमान् (सखर सखविमान् वलदेवि निरीक्षते ॥** (எவனை
 ஸ்ரீதேவியாகிற தேவரீர் கடாக்கிக்கிறோ, அவனே சிறந்தவன்,
 அவனே குணவான், அவனே பாக்யதாலி அவனே
 நற்குடிப்பிறந்தவன், அவனே அறிவாளி, அவனே மான அவனே
 வீரன் வி.பு.1-9-131). தேசம் திறலும் திருவும் உருவமும் மாசில்
 குடிபிறப்பும் மற்றவையும் பேசில் வலம் புரிந்த வான்சங்கம்
 கொண்டான் பேரோத நலம்புரிந்து சென்றனையும் நன்கு
 (முன்றாந்தரு 10) 'குலந்தரும் செல்வம் தந்திடும் அடியார்
 பந்தயராபினவெல்லாம் நிலந்தரம் செடயம் நீள் விகம்டருளும்
 ஆநனொடு பெருநிலமளிக்கும் வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும்
 பெருதாயினும் ஆயினசெய்யும் நலந்தரும் (பெரியதிரு. 1-1-9)
 என்றபடி எல்லாமே வந்து சேரும்.

எம்பெருமானைப் பிரிந்து விரஹத்தாலே வாடின மானை போலே
 இரக்கும் இப்பிராந்தியின நிலையைக் கலியனது பாகரம்

வீரபா.அருத்.நத. து.ள.மா.பா. பழ.அ.ப.வ. தே.அ.தி.அ.த.க.ரு.ள.மா.பா.
 து.க.ள.மா.பா.வ. சா.ர்து. கொ.ள.மா. வ.ள.மா.பா. வ.ள.மா.பா. வ.ள.மா.பா.
 க.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.
 மு.ந்.தி. வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.
 (பெரியதிரு 2 7-2) இ.அ.ப. இ.ரு.அ.ப.வ. இ.வ.ள. க.ரு.அ.ப.வ. க.ரு.அ.ப.வ.
 ம.ட.லு.ர.த.து.ணி.ந்.தா.ள். ம.ற்ற.வ.க.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.
 கோ.ட.த.தா.ல். கா.ட்.ரு.த.தி. து.வி.னா.ப.போ.ல. கொ.டு.மா.பா.வ.ள.மா.பா.வ.ள.மா.பா.
 ஆ.னா.ல். இ.வ.ள். மு.க.ம். க.ரு.தி.த.து. வி.ரு.ந்.து.ண்ட.வா. மு.க.ம். போ.ல.க.
 கு.ளி.ர்.ந்.து. அ.தி.க.ப. பொ.லி.வ. ன். வி.ள.ங்கி.ப.து. இ.தை.க். க.ண்ட. தே.அ.தி.
 இ.வ.ள். ம.ட.லு.ர.ப். போ.வ.தை. உ.ணர்.ந்.தா.ள். பீ.ம.ஸே.னன். ஒரு. மு.றை.
 ஸௌ.க.ந்.தி.க. வ.ன.ம். செ.ன்றா.ன். வ.ழி.பி.ல். ஹ.னு.மன். ரா.ம.ட.ஜ.ன.ம்.
 செ.ய.து. கொ.ண்டு. உ.ட. கா.ர்.ந்.தி.ரு.ந்.தா.ர். பீ.ம.ஸே.னன். ஹ.னு.ம.னு.ட.ய.
 பெ.ரு.ம.ம.யை. அ.றிய.மா.ம.ல். 'வ.ழி.வி.டு' எ.ன்று. அ.த.ட.டி.னா.ன். அ.த.ரு.க.க்.
 திரு.வ.டி. சொ.ன்னா.ர். 'வ.ய.தா.ன. எ.ன்னா.ல். ந.க.ர.மு.டி.ய.வி.ல்.லை. எ.ன.
 வா.லை. ந.க.ர்த்.தி. வி.ட்.டு.ப்.போ' எ.ன்று. த.ன. ப.ல.த்.தி.னா.ல். கா.வ.ம.
 கொ.ண்ட. பீ.ம.ஸே.னன். எ.வ்வ.ள.வு. மு.ய.ன்.நு.ம். வா.லை. ந.க.ர்த்.த.
 மு.டி.ய.வி.ல்.லை. அ.வ.ரை. ஹ.னு.மன். எ.ன்று. அ.றி.ந்.து. வ.ண.ங்கி.னா.ன்.
 அ.ப்.போ.து. பீ.ம.ஸே.னன். சொ.ன்ன. வா.ர்த்.தை. நி.ர்.ஞ. ப.ர.மா.த்யா.ஹி. தே.நி. வ்யா.வ.
 நி.ய.தி. || ந.ம.ஃ. ஐ.ந. நி.ஜ.ம.ம். ந.வ.ம.ம். ந. க்ய.தே. || (நா.ணே.றி.ட.அ.த. வி.ல்.லையு.ட.ய.
 ப.ர.ம.பு.ரு.ஷ.னா.ன். இ.ந்.த. ரா.ம.பி.ரா.ன். உ.ன.தி.ரு.மே.னி.யை. வ்.யா.பி.த்.து.
 வி.ள.ங்கு.கி.றா.ர். அ.றி.வி.னா.ல். அ.றிய.த்.த.க்க. அ.வ.ரை. நா.ன்.
 அ.வ.ம.தி.க்க.வு.ம. மா.ட்.டே.ன். தா.ண்ட.வு.ம். மா.ட்.டே.ன. பா.ர.ஆ.ர.
 149-8) இ.ங்.கு. 'நி.ர்.கு.ண' எ.ன்றா.ல். கு.ண.ங்க.ளே. இ.வ்.லா.த. ப.ர.மா.த.மா.
 எ.ன்று. பெ.ரு.ள.ல. பெ.ரு.மா.ள். கை.பு.ம். வில.லு.ம். உ.ள்ளே. நி.ழ.லி.டா.
 நி.ன்ற.தி. எ.ன.ப.து. பெ.ரிய. வா.க.சா.ன். பி.ள்ளை.யி.ன. ஸ்ரீ.ஸ.கி.க்தி.
 ஹ.னு.மா.னி.ன். திரு.மே.னி.யி.ல். கை.பு.ம். வில.லு.மா.ன. ரா.ம.னி.ன். உ.ரு.வ.ம.
 பு.ல.ப்.ப.ட.து. போ.ல. தோ.ழி.பு.ம். இ.வ.ள். மு.க.த்.தி.ல். ம.ட.லே.ற. வே.ண.டு.ம்.
 எ.ன்ற. உ.று.தி.யை.க். க.ண்டா.ள். இ.து. த.கா.த. செ.ய.ல். எ.ன்று. எ.டு.த்.து.ச.

[illegible]

புத்தகத்தைத் தனதன் உருவிலே செட்டிசெட்டி, நின்று
யுகந்த சிவகாமனாடி மூலகனான உருவிலேயே நின்றான்
மூலகனான உருவிலேயே நின்றான் மூலகனான உருவிலேயே

பண்ணியும் பண்ணாமடைந்தும் கூட முகம் கொடுத்த கடல், சாமான்ய சீமீஸ் (வக்ஷ்மணா வில்லைக் கொண்டு வா ரா ௫.21-22) என்று மிரட்டிய உடனே வந்து தோன்றினாற்போல் கடல் வண்ணனான இவனும் மடல் என்றவுடன் முகம் கொடுப்பனோ என்ற எண்ணம். 'யாம மட லுர்ந்தும்' என்று தன் துணியைச் சொன்ன நம்மாழ்வார் அடுத்த பாகாத்தில் 'இனரக்கும கருங்கடல வண்ணன் கண்ணிரான் தன்னை' (திருவாய் 5-3-19) என்று கடல போன்ற இயல்பு உடைபவன் என்று அருளிச் செய்தார். ஆக இவனுக்கும் மடல் எடுப்டேன் என்று சொன்னவுடன் முகம் காட்டுவான் என்ற நம்பிக்கை. ஆககடல மட்டது ஊட்டு அவன் வந்து தோன்றுமென்று பலகைப் புறத்தே பகட்டுகிறார் எனபது இங்கேயுள்ள வ்யாக்யான ஸ்ரீ ஸூகதி. அதாவது பலகைக்குப் பிணனாலே (முறைவிடத்திலே) இருந்து மிரட்டுவாரைப் போலே மிரட்டுகிறான் தோழி இவள் சொலவதைக் கேட்டுக் கொண்டு இருப்பது ஏன் எனில் இவள் சொல்லி முடிப்பதற்குள் அவன் வந்துவிடுவன் என்ற எண்ணத்தால் இவளைச் சொல்லச் சொன்னாள்.

இனி மடலின் அநுபவம்

மன்னிய பல்பொறினோர் ஆயிரவாய் வாளரவின்

(மன்னிய) வாழ்ந்திடுக பல்லாண்டென்கிறாள். பிராட்டியை பாணிக்ரஹணம் செய்து கொடுக்கும் போது பெருமானும், பிராட்டியுமான அந்த சேர்த்தியிலே ௪௪ நே (உனக்கு மங்களம் உண்டாகும். ரா.பா.73-27) என்றான் ஜனகன் திருவிருத்தம் தொடங்கும் போதே 'செழுநீர்தடத்துக்கயல மிளிரந்தாலொட்ப சேயரிக்கண் அழுநீர் துளுமட அலமருகின்றன வாழியரோ முழுநீர் முகில வண்ணன் திருவிருத் - 2) என்கிறா நம்மாழ்வார் மாரீச வதமானவுடன் பிராட்டியைத் தேடிக் கொண்டு ஆயிரமம் வந்த கப - 3

ராமனை நீர் விலை கண்ட ஸ்ரீராம ஆபத்தம், என்று வாழ்த்தினார்
 यथाधिपतिदाय्यम् अन्धेषां महाबने । सा देवी मम उ माणा रावणेनोभय हतम् ॥
 (ம. திருமொழி 10 வாய்மொழி 10) அருங்காட்டில் ஆருமநம்பகம் போலே நீ
 என்னைக் கெட்டுக் காணோம், அங்குதேவியும் என்னை அருமநம்பகம்
 தோன்றும் மனவெண்ணிலே, ஆ. ஸ்ரீராமகிருஷ்ணம் 67-15)
 ஆருமநம்பகம் பாபந்தம் தொடங்கும் போதே மனனிடம் ~
 வாழ்ந்திருக்க என்கிறாள் தன் வாக்கில் புகர்த்தானே அறினையாலே
 என் வாக்கிலே அகப்படாதே என் காலிலே விழுந்து விழுக்கிடுக
 என்கிறாள் என்பது இங்குள்ள வ்யாக்யான பங்குதி அதாவது தன்
 வாக்கின் உத்தியை அவள் அறிவாளனாகையாலே தன் வாக்கிலே
 எதாவது கீழ்நாடக வருமானால் அது அப்படியே நடந்தவிடும்
 அவ்வாறு நடக்க இடம் கொடாமல் எனனிடம் சமாதானமாகுமோ
 ஆருமநம்பகம் அறி என்கிறாள் (பல் பொறி) பல புள்ளிகளை
 உடைபயனாக இருக்கிறான வளரவு பொன்னிலே எத்தனைத
 ஆருமநம்பகம் போலே எத்தனைத வளங்குதபாதாது இங்குதம்
 ஆரும. (சேர்) சிநவனத்தாழ்வானின் திருமேனியில் புள்ளிகள்
 சேர்ந்திருந்தது விரஸமாபிராமல சேரபாலும் கண்ட சர்க்கனாபும
 சேர்ந்தாப் போல் ஸரஸமாபிருக்கை (ஆயிரவாய்) பெருமானின்
 ஸரஸமாபுமன திருமேனி ஸ்பந்தத்தாலே ஆருந்தம்மேனிடே ஆருத
 ஆருதப் பெரு வெள்ளத்துக்கு ஆயிரம் வடிகால்கள் வெட்டி
 விட்டாற்போலே இருக்கிற ஆயிரம் முகங்கள். (வாள் அரவின்) வாள்
 - ஒளி புகைத் ஸ்பந்தத்தாலே ஒளி விஞ்சி இருக்கிறது
 திருமேனியைத் தீண்டிப் பெருமகால ஒளி விஞ்சுமோ எனில்,
 ராமனைக் காட்டிந்ரு அருமநம்பகமேண்டும் என்று கைதேயி
 தொடர்ந்தே தடையகல வளங்களை, அஃ பூநீரகமாரகம் அகதா ந ஸுமாவனம் ।
 नन्दायि परयन्ति वरनिन भवामि एतैव पुनर्यय ॥ (தேவாருமநம்பகம் போன்ற
 உருவானவோம் ஆயுத்கர்க்கும், பெருமகாலம் என்னை போல்கி
 உருவானவோம் மானை வைத்தான் ராமனை உருவானவோம்

கண்ட வுடனே உகக்கிறேன் கட்கண்ணால கண்ட ரலோவெனில்
 மறுபடியும் வாலிபனாகவே ஆகிவிடுகிறேன் ரா அயோ 12-104) தேவ
 மாரதேவகுமாரனைப் போல எவ்வாறுத்திலேயே அழகுடையவன்
 அகன் அவனுக்கு அவங்காரமும் பண்ணினால் கேட்கவும்
 வேண்டுமோ! இடம்கையழகோடும் செபம்கையழகோடும்
 கூடியவன் ந அங்க ராமனை ரங்கநாதன் ராம அரீவ ரியதர்சின (ரா அயோ 3-
 29) என்று முன்னே சொன்னது நெஞ்சிலே ஒடுகிறது. அரங்க
 என்னிருப்பிடம் தேவகுமாரனை கைம்மாவின் நடை போல்
 மென்னடையும் மனமாதலாமென (ரா அயோ 3-28) நினைவு வருகிறது.
 தர்சின மாநட வாகாரத்தாரத்தால் பரவர்பி பார்த்தாலும் கூட நடமி
 மகிழ்கிறேன் ரவாசு பார்த்து விட்டாலோ புன யுவேவ பவமி பராயம்
 அறுபதாபிரம் ஆனாலும் மறுபடியும் வாலிபனாகவே ஆகிறேன்
 என்றான் தடாரதன் கண்ணனைககண்ட வஸுதேவனும்
 மஹேஸ்வரிவாசாஸ புஜானவினிக்னாட் யுவேவ வசுதேவோ஽ஹ் விஹாயா஽யாஸா ஜயம் ||
 (மைந்தன முகம் காண்ப பெறுகையாலே பெரு விழாவைப் பெற்றது
 போலே வந்தடைந்த கிழத்தனத்தைவிட்டு வஸுதேவர் வாலிப
 ராகவே ஆனார்) என்றுபடி பரமபுருஷனைக் கண்ணாலே கண்ட
 தடாரதனும் வஸுதேவனும் வாலிபங்கரைப் பெற்றார்கள் என்றால்
 தீண்டின திருவனந்தனுக்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ

சென்னி மணிக்குடுமி தெய்வச் கடர் நடுவுள் மன்னிய நாகத்
 தணை மேல் ஓர் மாமலை போல் மின்னு மணி மகர
 குண்டவங்கள் வில்வீச துன்னிய தாரகையின் பேரொளிகே
 ஆகாசம் என்னும் விதானத்தின் கீழால்

சென்னி - படங்களில் விளங்குகிற மணி -
 மாணிக்கங்களிலிருந்து, குடுமி - கொழுந்துவிட்டு ஒங்குகிற -
 தெய்வச்சுடர்நடுவுள் அப்ராக்குதமான ஒளிக் கதிர்களின் நடுவே,
 மன்னி பொருந்தி, அ நாகத்தது அணைமேல்- அந்தத்

தருவனருதனாகரு) டபனததன் மேல, ஓர் மாமலைபோல் -
 விலகலுண்டான கருமலை போல பள்ளிகொண்டு மின்னுமணிமகா
 குண்டலங்கள் வில்வீச - ரகுநங்கள் அருநத்யமகாகுண்டலங்கள்
 வானவில் போல ஒளி வீச துன்னிய தாரகையின் பேரொளி சோ
 ஆகாசம் என்னும் - நெருங்கிய நகரங்கள்ன் நிறைந்த
 வெளிச்சம் நிரம்பிய ஆகாடமாகிற விதானத்தின் கீழால் -
 மேற்கட்டியின கீழே.

(சென்னி மணிக்குடுமி தெய்வச்சடர் நடுவுள்)
 திருவனந்தாழ்வானின் பக்கத்தில் ரகுநங்கள் கொழுந்து விட்டு
 பாகாடீககின்றன அபாரகருதமான அந்த ஒளிக கற்றையின்
 நடுவில் பள்ளிகொண்டிருக்கிறான் எம்பெருமான் (மன்னிஅ
 நாகத்தணைமேல்) ஆதிபேஷன் திருமேனியின் இனிமையாலே
 தட்டி எழும்பினாலும் உணராதபடி மெய்யானது உறங்குகிறான், (ஓர்
 மாமலைபோல்) அஞ்ஜன கிரிபோல படிந்திருக்கிறான் (மின்னுமணி
 மகர குண்டலங்கள் வில்வீச) திருமேனி நிறமோ கறுப்பு, அதாலே
 ஏற்பட்ட இருட் சிக்குக கைவிளககுட் போலே மகரகுண்டலங்களின்
 ஒளி மின்னும் ரகுநங்களை அடைப மகா குண்டலங்கள், (துன்னிய
 தாரகையின் பேரொளி சோர் ஆகாசம் என்னும் விதானத்தின்
 கீழால்) ஆகாடம் போல இருக்கிற முததுட் பந்தல் அல்லது
 ஆகாடமாகிற முத்துப்பந்தல், பகரீவ தவிர தவா பரிவய்மான் மூல விநாய விநதி
 தவ பர்வாசித் । ஐராவதி: பரமசி ரகந கலாப காரண ததந் மீரிக் கபூரபீ ॥
 (அடியவர்களுக்கும் பிரியமானவனே! தேவரீர் அப்படி வளரும் போது
 நகரங்கள் எழுந்தருள்களானது முதலிலே முத்து மயமான மேல்
 கட்டியாக இருந்தது பிறகு கழுத்தில் முதது மாலையாக ஆயிற்று
 பிறகு இடுப்பில் காஞ்சீ சூஷணமாக ஆயிற்று பிறகு
 முத்துமயமான சலங்கையின் மோனையையடைபதாக ஆயிற்று,
 ஸ்ரீ தேவரஸீஸ்துதி: - 10) என்றா ஸவாமி தேவர்களும்.

இருகடரை மன்னும் விளக்காக ஏற்றி மறிகடலும் பன்னு
 திரைக்கவரி வீச நிலமங்கை தன்னை முனநாள் அளவிட்ட
 தாமரை போல் மன்னிய சேவடிபை

இருகடரை-திருகைகளிலுள்ள திருவாழி திருச்சங்குகளை
 மன்னும் விளக்காக ஏற்றி- என்றும் அணைபாத விளக்காக ஏற்றி
 வைத்துக் கொண்டு நிலமங்கை தன்னை முனநாள் அளவிட்ட -
 முன்னொரு நாள் சூழிப் பிராட்டிபை அளந்த, தாமரை போல் மன்னிய
 சேவடிபை - திருவடித்தாமரைபை நோக்கி, மறிகடலும் பன்னு
 திரைக்கவரி வீச - அலைபெறியும் கடலரசன் பரப்பின
 அலைகளாகிற சாமரங்களை வீசப்பெற்றும்.

(இருகடரை மன்னும் விளக்காக ஏற்றி) சக்கரத்தாழ்வானும்
 பாஞ்சஜந்தமும் இவர் அவதரித்துப் போனவிட மெய்கும் கூடப்
 போனவர்கள். அவர்களை நிலைபான விளக்காக ஏற்றி என்று
 பொருள் सुदर्शन भास्कर कर्तृत्वम् (பஞ்சாயத ஸகோத்ரம் -1) என்று
 சொல்லப்பட்டவன திருவாழிபாழ்வான் சந்திரமண்டலம் போல்
 தாமோதரன் கைவில் அந்தரமொன்றின்றி ஏறி அவன செவியில
 நூச் திரு. 7-4) என்று சொல்லப்பட்ட பாஞ்சஜந்தத்தை சந்த்ரனாகக்
 கொள்ளலாம். ஸ்வாமி தேவீகனும் இவர்களை சந்திர
 ஸுதிர்பாகளாகச் சொன்னார் नीलचलोदित निशाकर भास्कराभे शम्भोदिते सूरपते
 नव शरवचके (ஹே தேவநாதனே! இந்திர நீல மலையில்
 உண்டாயிருக்கிற சந்த்ரனையும் ஸுதிர்பனையும் போன்ற
 காந்திபுடை பவைகளும் விரோதிகளை நாமும்
 செய்கின்றவைகளுமான தேவரீருடைய திருச்சங்கும் திருவாழியும்.
 ஸ்ரீ தேவநாடக பஞ்சாயத-30) நமமாழ்வாரும் நேமிபும் சங்கும் இரு
 கைக்கொண்டு பன்னெடுங்குழ கடர் நூயிறறோடு பாலமது
 ஏந்தி ஓர் கோல நீல நன்னெடுங்குன்றம் வருவதொப்பான்
 (திருவாப். 8 2-10) என்றார் இருகடர் எனபதற்கு ஸுதரீடன

பாஞ்சஜந்யங்கள் என்று ஏன் பொருள் கொள்ளவேண்டும் எனில்
 தற்போது பள்ளிகாலத்தில் கணவளர்ந்தருளுகிறபடியைச்
 சொல்லுகிறது. நான் முகனையே படைக்காத போது
 சந்திரஸூரியர்கள் இருக்க முடியாதானையிலே இவ்வாறு பொருள்
 கொண்டோம். அல்லது சந்திரஸூரியர்களைக் குறிக்கும் இருபு
 என்ற சொல் திருக்கையில் ஆழ்வார்களை வகுண்ணையிலே
 குறிப்பதாகக் கொள்ளவாம் ஆழ்வாா நிக்காலத்தில்
 அவதரித்தவராகையாலே தமக்கு முற்பட்ட காலத்திலிருந்து
 சந்திரஸூரியர்களைச் சொல்லக் குறையில்லை (மறிகடலும் பன்னு
 திரைக்கவரி வீச) எம்பெருமான் திருவனந்தாத்வான் மேல கண்
 வளர்ந்தருளும் அழகைக் கண்டு, ஆநந்தம் மேலிட்ட கடல் கீழ்மண்
 மேல் மண்ணாகுமபடி அலைபெறிகிறது அப்படிப்பட்ட கடல்
 தன்னுடைய பரம்பின அலைகளாகிற சாமரத்தை வீச பெரும்
 அலையாய் வந்து முறிந்த திவலைகள் திருவடிகளிலே மோதி கால்
 விடப்பது போன்றிருக்கிறது அப்படி ஸுகமாக உறுபுகுகிறான்
 மன்னிய சேவடிபைய பன்னுதிரைக்கவரி வீச என்று அவ்யதித்தால்
 திருவடிக்குச் சாமரம் வீசுகிறது என்று பொருள் (நிலமங்கை
 தன்னை முனநாள் அளவிட்ட தாமரைபோல்) அருகத் திருவடி
 எப்படிப்பட்டது என்கிறார் கூறி என்று பெயர் வரக்காரணம் அது
 பரந்திருப்பதாலே என்றுது வேதம் ஸுசிஷ்ண (கூசலிகதம்)
 அளவிட முடியாதபடி பாங்கிருப்பது புரி அகனை அனையாக ஒரு
 தாமரையாலே அளந்துகொண்டான் மென்மை. குளாக்கி நிறம்.
 மணம். அறகு இவற்றிலே சிறந்து ஒத்திருப்பதாலே தாமரைவை
 உபமானமாகச் சொல்லிற்று. முனநாள் - ஒருகால என்னாமல்
 முனநாள் என்றதன் தாதுப் பம் தரிவிவரமொன்று புரியைய அளந்தது
 படைக்கக் கூறுகிறது முன்பு நிகழ்ந்தகாரணமும் இவ்வாறு
 பாவனாபரகர்ஷதாலே சில நாட்கள் முன்பு நடந்தகாரக
 தோன்றுகிறது. அளவிட தாமரைபோல் - திருவடிகள் இவ்வாறு

சிவந்திருப்பதைக் கொண்டு இருதிருவடி சுவை முன உலகளந்தவை என்று முதலிக்கலாமடி உள்ளன (மன்னிய சேவடியை) - தாமரைப்பத திருவடிகளுக்கு ஒரு போஸிபாகச சொன்னது ஆகதனையே. சிறிது நேரம் கழிந்தால் தாமரையின் நிறம், மணம் முதலியவை எல்லாம் மாறிவிடும். திருவடி அம்படி விலவை. செவ்வி மாறாத திருவடிகள்.

வானியங்கு தாரகைமீன் என்னும் மலர்ப் பிணையலேய்ந்த
மழைக்கூந்தல் தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ
வடமலையும் என்னு மிவையே முலையா வடிவமெந்த

வானியங்கு தாரகை மீன் என்னும் - ஆகாடத்தில் இயங்குகிற - ஸ்தூபரிக்ஷிர தாரகைகளும் நட்சத்திரங்களும். ஆஸ்வின் முதலான நட்சத்திரங்கள் தாரகை. மற்றவை மீன்கள் அல்லது தாராகணங்கள். மலர்ப்பிணையல் ஏய்ந்த - கதம்ப மாலைபை அணிந்தவளாய். மழைக்கூந்தல் - மேகங்களாகிற கூந்தல் உடையவளாய். தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வ வடமலையும் என்னுமிவையே முலையா - திருமாலிருந்தேசாலை மலையையாம் திருவேங்கட மலையையும் முலையாக உடையவளாய் வடிவ அமைந்த - பொருத்தமான ஈடுக்கையுடையவளாய்.

(வானியங்கு தாரகைமீன் என்னும் மலர்ப்பிணையல் ஏய்ந்த மழைக்கூந்தல்) ஆகாடத்தில் ஸ்தூபரிக்ஷிரமாயான நட்சத்திர தாராகணங்களாகிற கதம்பமாலைபால் அலங்கரிக்கமாய். ஆகை உள்ளேய் சத்திரமடி ச்ரமஹரமாயிருக்கிற மேகமாகிற கூந்தலை உடையவளாயிருக்கை (தென்னனுயர் பொருப்பும் தெய்வவடமலையும் என்னும் இவையே முலையா) பாக தேவகதன தெற்குப் பகுதியை ஆண்ட அரசர்கள் தென்னன எனப்பட்டனர் அவர்கள் முனா - சேர சேரழ பாண்டியர் ஆள்கள் எனவும்

தங்களதாக அபிமானித்திருந்த உயர்ந்த மலை
திருமால் நன்கோலமலை தெய்வ வடமலை எனப்படுவது
திருவேங்கடம் இருள் மலையாகவே மையாகது ஸம்பாரிகளும்
எள்தில் வந்து அன. 3-ம் 19 இருக்கை மக்கியாய்
வட வேங்கடமாமலை வானவாகள சந்தி செம்ம நின்றான
(அமலனாதி 3) என்று மருக்கனம் வானவனோடு ஒக்க
ஆடாய்க்கலாய்ப்படி இருக்கும் மலை போத து வானவர்கள்
புக்கனவர்து ஆங்கலாந்தபோது அரி து - காண்டே ச்சும
(இரண்டார்ந்தி 72) என்றபடி குரங்குகளும் ஆடாய்க்கலாய்ப்படி
இரப்பன் வேங்கட வன் இருத இரண்டு மலைகளும் முலை பாக
விளங்கும் பூமிப்பிராடி இவற்றிலும் பெரிதான சீமந், இமயம்
முதுவாய்மலைகளிருக்க இவ்விண்ணுமலைகளைச் சொன்னதேன
எல்ல காதலன் விரும்பி விடாமல் பற்றி நடுப்பதுமேன
முலைகளின் லட்சணம் பூமிப் பிராடி கருது மலைகளை முலை பாக
செய்தனது அராணம் **वर्तमानमण्डला** என்று மணமடந்தையின்
நாடகனான் எமபெருமான திருமாலிருஞ்சோலையிலும்
திருவேங்கட ததிலுமன்றோ துதவலாஸம் செட்குறான்
செனகொள்கைகருத் துதமாய் நின்ற திருமால் 19, 20 தோலை
மலைய் குண் ம் கருவிடாள் (திருவாய். 10-7-4) என்றும் பான்
செய்து சேர் திருவேங்கட மாமலை (திருவாய் 3-3-8) என்றும்
இவற்றை எமபெருமான பற்றி விடாதே இருக்குமிடங்களாக
சொன்னமையால் இவற்றை பூமிப்பிராடியின் முலைகள் என்றார்

திருமாலிருஞ்சோலை மலையின் பெருமையை நினைந்து வாலமீகி
இருகளைச் சீகரகூட தீத்தரு உடமானமாகச் சொன்னார் எங்கு
எல்ல சீகரகூட ததை அந்நுகின் பாகன் வாக்பம். **सुमन विप्रकृष्टसौ
गीरिजायामो गिरि । यस्मिन् वसति काकुत्स्थ कबेर इव नन्दने ॥** (ரா அபோ 98-12)
कृतकायमिदं दर्शनं कालनिवेदितम् यदवास्तेमहातेजा राघ शरप्रभृता वर ॥ (ரா அபோ
98-13) (இருக சிகாகூட மலை மலைகளுக்கு அரசன் போன்று

பெருமை திக்கக் காரணம் என்னவெனில் எதில் ராமபிரான், குபேரன் முதலானவருக்கு வஸிக்குமாப் போலே வஸிக்கிறானோ. நிரிராஜோபமோ நிரி என்ற விடத்தில் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்று பெரிடமடல் வடக்காபாதாவின் அபிப்ராயம். இவ்வூரான பெரிப வாச்சான் பிள்ளையின் ஸ்ரீஸூகதி இந்த சித்திரகூடத்தினத்தனை வீறுடைபாரிலலை. கண்ணகரு அழகியதாயிருக்கச் செயதே விருப்பமில்லாதன சில உண்டிறே. அங்ஙனல்லவிறே இதன்படி திருமுலைகளோடொக்கச் சோக்கலாம காகுலம் வமிந் வமிந் நவஸது கண்டால் விடமாட்டாமல் விருட்டத்தைப் பண்ணியிருக்கிறார் வடவாஸ்தே மஹேஜா க்ஷேர இவ் வந்நே துஷ்டஸத்வ ப்ரகரமான இந்த பாதேயத்திலே குபேரனானவன் தன் பூங்கோட்டத்தை விடாதே வாத்திக்குமாப் போலே விடாதே வாகுக்கிறார் அப்படிப்பட்ட சித்திரகூடத்தோபாதி வீறுடைபாரிலலை இந்த டீலோகத்திற்கு வடக்காபாதம் செத்த கோவந்தாஜர் சொல்லு கிறார் அசீ சிவகூர சுமந பாவ்யஸாஸி நிரிராஜோபமஃ ஹிமவத் பர்வதஸதா । வடா நிரிராஜோபம நிரிராஜோபி ஶ்ரீநிவாஸ சாஸ்திர ச்யாநபூநி வீகஸதா (இந்தச் சித்திரகூடமலைபானது மங்களகரமானது பாக்காபாஸி. கிரிராஜனாகிய இமயமலைகரு ஓடபானது ஆலலது ஸ்ரீநிலாஸன ஸாநந்தம கொண்டு திருவேங்கட மலைக்கும் ஒப்பானது என்னலாம) மாஹேஸ்வரதீர்த்தமும் நிரிராஜோபம ஹிமவத் சதா என்றார் திலகமும் இவ்வாறே சொல்லுகிறார் ராமாபஸாதத்துக்கு வடக்காபாதம் செய்த மூவரும் நிரிராஜ என்ற சொல்லுக்கு ஹிமவத் என்ற அர்த்தம் பண்ண இவ் வமட்டும் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றது என எனில், ராமன விரும்பி வசிக்ருமி. மாதவால் என்று காரணம் சொன்னார் ராமன் இமயமலையில் வாஸம் செய்ததாக எங்கும் காணவில்லை. ஆக ராமன் வஸிப்பதால் பெருமை பொருந்தாகச் சொல்லும் சித்திரகூடத்திற்கு இமயமலை உடமையாகாதது திருமாலிருஞ்சோலைமலை ஆகாமோ எனில் திருவேங்கட மலையில்

(வடிவு அமைந்த) பெரும்படி பொருள் திருநெல்வேலி
அமைந்துள்ளதால்

அன்ன நடைப அண்ணங்கே அடியிணைபத் தன்னுடைய
அடக்ககளால தான தடவத்தான கிடந்து ஓர் உன்னிய
யோகத்து உறக்கம் தலைக் கொண்ட பின்னைத் தன்னாபி
வலயத்துப் பேரொளி சேர் மன்னிய தாமரை மாமலர் பூத்து
அமமலர்மேல் முன்னம் திசைமுகனைத் தான் படைக்க
மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான் மறைகள்

[illegible]

(ஓர் உள்ளிய யோகத்து உறக்கநதலைக் கொண்ட பின்னை)
உன்னுடை - அநுபந்ததிகனை. நினைக்கல் மற்ற ஸமஸாரிகளுக்கு
முன்பே நெஞ்ச இருண்டிருக்கும் புலனகளாலே சிறிது அறிவைப்
பொறுவர் வெளிப்பேயள்ள பொருள்களை உணர்வர் இவர்களுக்கு
உறக்கம் வந்தபோது வெளிப் பொருள்களும் மறைந்து போய் ஒரே
இருட்டுமெயமாகிவிடும். ஆனால் எம்மெருமானுக்கு அப்படியல்ல.
वश्यस्य என்றது உபநிஷத். கண்களைக் கொண்டு
காண்டவளலலன அவன ஆக அவன கண்ணை முடுவது மனதில்
ஒடுமநினைவுகளை வளரச் செய்ப்பு. யோகத்துறக்கம் - விழிதுவில
றஹன் தாமஸகளாலே வந்த உறக்கமன்று உறங்குவான போல்
யோகச் செய்து பெருமானை (கிருவாட். 5-4-11) என்றார் நம்மாழ்வார்
லோகரக்ஷண சிந்தைபோடு கணவளர்ந்தருளவன
தலைக்கொண்ட பின்னை - மேற்கொண்ட பிறகு. அங்கந்தக்
காலங்கள் வருமபோது வேறொரு முயற்சி இல்லாமலே அந்தந்தப்
புகைகள் மலர்வது போல் ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டிய காலம் வந்தவாறே
உணர்கிறான் எம்மெருமான இனி அவனால் ஸ்ருஷ்டிக்காமல
இருக்க முடியாது அட்டி அவன ஸ்ருஷ்டிக்கவைகளைச்
சொல்லுகிறது மேலே (குன்னாபிலயத்து) **भ्रूष** என்பது பூமிபின
பெருமைபைச் சொல்கிறது போல் சூண்டலததுக்குக் காரணமான
நாபியின பெருமைபைச் சொல்லுகிறது. (பேரொளி சேர் மன்னிய
தாமரை மாமலர் பூத்து) இத்தாமரைபின் கார்பமான லோகம்
முழுவுதும சேர்ந்தாலும இதன் ஒளிக்கு ஈடாகாது என்னுமபடி நிகச்
சிறந்த ஒளிபெய்யுடைய தாமரை மன்னியதாமரை மாமலா -
நிலைத்து நிறைத்து. உலகில் கார்பமான வஸதுகளை உண்டாக
உண்டாக காரணமான வஸது குறைந்து கொண்டே வந்து
களை சீயல் இல்லாமலே போய்விடுகிறது. குயனை மனைனைக
கொண்டு குடங்கள் செய்யச் செய்ய மனை குறைந்து கொண்டே
வருகிறது. கடைசியில் மனை இல்லாமலே போய்விடுகிறது. ஆனால்

எம்பெருமானுடைய திருவுந்தியில் தோன்றிய தாமரை மலர் பல உலகுக்களைப் படைத்த பின்பு குறைவதும் இல்லை. இவ்வளவு போவதும் இல்லை. அதனாலேயே மன்னிட தாமரை அமலர் என்றார் அப்படியில்லாமல் மன்னிட எனடதை பேரொளிக்கு விசேஷணமாக்கில தாமரையின் பேரொளி நித்யமானது என்று பொருள்.

(அம்மலர் மேல் முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க) ஒரு பூவிலே நான்கு பூக்கள் தோன்றினாற்போலே ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் சதுர்முகனைப் படைக்க (மற்றவனும்) ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட உடன் இவன்தானோ ஸர்வேஸ்வரன் என்று எம்பெருமானுக்குப் போலியாகச் சொல்லும்படி வளர்ந்தான் தस्मात् विराज्यत विराजो अवि पृथक् । स जातो अत्यरिच्यत यक्षात् भूमिस्थो पुः ॥ (அந்த விஷ்ணுவிடமிருந்து ப்ரஹ்மாண்டம் உண்டாயிற்று. அதில் பிரமன் உண்டானான். அந்த நான்முகன் பிறந்த மாத்திரத்தில் பூமினயப் பக்கங்களிலும், கீழும் மேலும் ஆக்ரமித்தான். பு ஸ ௧. 15) என்று வேதம் அவன் வளர்ச்சியைப் பேசுகிறது.

(முன்னம் படைத்தான் நான்மறைகள்) இந்த வாக்மதேதப பார்த்தால் முதல் முதலில் பிரமனே வேதங்களை உண்டாக்கினான் என்று தோன்றுகிறது. இவ்வாறு சொல்வது ஸாஸ்திர விருத்தம். வேதங்கள் அபௌருஷேயமானபடியாலே ஸர்வேஸ்வரனும் கூட அவற்றை உண்டாக்கவில்லை தூங்கியழுந்தவன் தூங்குவதற்கு முன்பு நடந்தவைகளை நினைத்துச் சொல்லுவது போல யோகநித்தரயிலிருந்து விழித்த எம்பெருமான் முன் கல்பத்திலிருந்தபடியே வேதாக்காராட்களை ஸ்மிரித்து நான்முகனுக்குச் சொன்னான் எனடது அல்லவோ வைதிகர்களின் கொள்கை. மேலும் यो वै ब्रह्मण विद्यमानि पूर्वं यो वै वेदाश्च प्रणिनोति तस्यै (எவனொருவன் பிரமனை முன்னம் படைத்தானோ எவன்

[illegible][illegible]

2. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100. 101. 102. 103. 104. 105. 106. 107. 108. 109. 110. 111. 112. 113. 114. 115. 116. 117. 118. 119. 120. 121. 122. 123. 124. 125. 126. 127. 128. 129. 130. 131. 132. 133. 134. 135. 136. 137. 138. 139. 140. 141. 142. 143. 144. 145. 146. 147. 148. 149. 150. 151. 152. 153. 154. 155. 156. 157. 158. 159. 160. 161. 162. 163. 164. 165. 166. 167. 168. 169. 170. 171. 172. 173. 174. 175. 176. 177. 178. 179. 180. 181. 182. 183. 184. 185. 186. 187. 188. 189. 190. 191. 192. 193. 194. 195. 196. 197. 198. 199. 200. 201. 202. 203. 204. 205. 206. 207. 208. 209. 210. 211. 212. 213. 214. 215. 216. 217. 218. 219. 220. 221. 222. 223. 224. 225. 226. 227. 228. 229. 230. 231. 232. 233. 234. 235. 236. 237. 238. 239. 240. 241. 242. 243. 244. 245. 246. 247. 248. 249. 250. 251. 252. 253. 254. 255. 256. 257. 258. 259. 260. 261. 262. 263. 264. 265. 266. 267. 268. 269. 270. 271. 272. 273. 274. 275. 276. 277. 278. 279. 280. 281. 282. 283. 284. 285. 286. 287. 288. 289. 290. 291. 292. 293. 294. 295. 296. 297. 298. 299. 300. 301. 302. 303. 304. 305. 306. 307. 308. 309. 310. 311. 312. 313. 314. 315. 316. 317. 318. 319. 320. 321. 322. 323. 324. 325. 326. 327. 328. 329. 330. 331. 332. 333. 334. 335. 336. 337. 338. 339. 340. 341. 342. 343. 344. 345. 346. 347. 348. 349. 350. 351. 352. 353. 354. 355. 356. 357. 358. 359. 360. 361. 362. 363. 364. 365. 366. 367. 368. 369. 370. 371. 372. 373. 374. 375. 376. 377. 378. 379. 380. 381. 382. 383. 384. 385. 386. 387. 388. 389. 390. 391. 392. 393. 394. 395. 396. 397. 398. 399. 400. 401. 402. 403. 404. 405. 406. 407. 408. 409. 410. 411. 412. 413. 414. 415. 416. 417. 418. 419. 420. 421. 422. 423. 424. 425. 426. 427. 428. 429. 430. 431. 432. 433. 434. 435. 436. 437. 438. 439. 440. 441. 442. 443. 444. 445. 446. 447. 448. 449. 450. 451. 452. 453. 454. 455. 456. 457. 458. 459. 460. 461. 462. 463. 464. 465. 466. 467. 468. 469. 470. 471. 472. 473. 474. 475. 476. 477. 478. 479. 480. 481. 482. 483. 484. 485. 486. 487. 488. 489. 490. 491. 492. 493. 494. 495. 496. 497. 498. 499. 500. 501. 502. 503. 504. 505. 506. 507. 508. 509. 510. 511. 512. 513. 514. 515. 516. 517. 518. 519. 520. 521. 522. 523. 524. 525. 526. 527. 528. 529. 530. 531. 532. 533. 534. 535. 536. 537. 538. 539. 540. 541. 542. 543. 544. 545. 546. 547. 548. 549. 550. 551. 552. 553. 554. 555. 556. 557. 558. 559. 560. 561. 562. 563. 564. 565. 566. 567. 568. 569. 570. 571. 572. 573. 574. 575. 576. 577. 578. 579. 580. 581. 582. 583. 584. 585. 586. 587. 588. 589. 590. 591. 592. 593. 594. 595. 596. 597. 598. 599. 600. 601. 602. 603. 604. 605. 606. 607. 608. 609. 610. 611. 612. 613. 614. 615. 616. 617. 618. 619. 620. 621. 622. 623. 624. 625. 626. 627. 628. 629. 630. 631. 632. 633. 634. 635. 636. 637. 638. 639. 640. 641. 642. 643. 644. 645. 646. 647. 648. 649. 650. 651. 652. 653. 654. 655. 656. 657. 658. 659. 660. 661. 662. 663. 664. 665. 666. 667. 668. 669. 670. 671. 672. 673. 674. 675. 676. 677. 678. 679. 680. 681. 682. 683. 684. 685. 686. 687. 688. 689. 690. 691. 692. 693. 694. 695. 696. 697. 698. 699. 700. 701. 702. 703. 704. 705. 706. 707. 708. 709. 710. 711. 712. 713. 714. 715. 716. 717. 718. 719. 720. 721. 722. 723. 724. 725. 726. 727. 728. 729. 730. 731. 732. 733. 734. 735. 736. 737. 738. 739. 740. 741. 742. 743. 744. 745. 746. 747. 748. 749. 750. 751. 752. 753. 754. 755. 756. 757. 758. 759. 760. 761. 762. 763. 764. 765. 766. 767. 768. 769. 770. 771. 772. 773. 774. 775. 776. 777. 778. 779. 780. 781. 782. 783. 784. 785. 786. 787. 788. 789. 790. 791. 792. 793. 794. 795. 796. 797. 798. 799. 800. 801. 802. 803. 804. 805. 806. 807. 808. 809. 810. 811. 812. 813. 814. 815. 816. 817. 818. 819. 820. 821. 822. 823. 824. 825. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833. 834. 835. 836. 837. 838. 839. 8

நாண்கினிலும் பின்னையது பின்னைப் பெயர் தரும் என்பது

[illegible]

ஈங்கு உடலம் விட்டெழுந்து தொன்னெறிக்கணசென்றா
 ரெனப்படும் சொல்லல்வால் இன்னதோர்காலத்து இனையார்
 இதுபெற்றார் என்னவும்கேட்டறிவதில்லை

(சீழ்கணியும்) தானே விழுந்து பசையற்ற கனிபையும். (ஊழிலையும்)
 ஊழ் என்பது உதிர்தலையும் பழமையையும் குறிக்கும். அதாவது
 முளையிலேயே உதிர்ந்து சருகான இலைகளையும் முற்றிப் பழுத்து
 விழுந்து சருகான இலைகளையும். (என்னும் இவையே நுகர்ந்து)
 சருகு இலைகளையும் பசையற்ற கனிகளையும் தின்றன்றோ
 தவத்தை அநுஷ்டிப்பது இவையே நுகர்ந்து என்ற விடத்தில
 எகராததினால் இரண்டு விரதங்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்திலும்
 கடைமிக்க உணவை உண்டறியார் எனது தோற்றுகிறது. நுகர்ந்து
 - ரஸித்து புஜித்து. ஸாத்தபமாகிற மோக்ஷத்திலே இவர்கள் வைத்த
 போன்ப அதன் ஸாதனத்திலும் வ்யாபிக்கிறது தவத்திற்கு
 ஸாதனமான சருகிலை தின்னும் போது அதையே பாம மோக்யமாக
 ரஸித்து உண்பர். (உடலம் தாம் வருந்தி) - அபிமதமான (இனிய)
 அர்ச்சாவதாரத் திருமேனிகளைக் கண்டு இங்கே அநுபவிக்கக்
 கூடிய உடம்பை வருந்தச் செய்து தாம்வருந்தி - உடலுக்குத் துன்பம்
 பிறவற்றால் வருதல் கண்கூடு. வினைப் பயனாய் ஆதவ்யாதிகளால்
 உடல் வருந்துகிறது. பாபங்களின் பயனாய் நரகத்தில் யமபர்களால்
 துன்பப்படுகிறது. அப்படியில்லாமல் தம் உடலைத் தாமே வருத்திக்
 கொள்வார் உண்டோ. (துன்னுமிலைக் குரம்பைத் துஞ்சியும்)
 நெருங்கிய இலைகளாலான பர்ணஸரணைகளில் துயின்றும்.
 இலைகளிலே படிந்த புழுதி கண்ணிலே புத்த துன்புறத்தும்டடி
 துயின்றும். இவர்கள் தூக்கம் மரணத்திற்கு ஒப்பானதால் துஞ்சியும்
 என்றார். (வெஞ்சுடரோன் மன்னும் அழல் நுகர்ந்தும்)
 உஷ்ணகிரணானான ஸுர்ப்பனுடைப கிரணங்களைபே உணவாகக்
 கொண்டும். கிரணங்கள் என்னாமல் அழல் என்றது நெருப்பை.

வெளியில் மட்டுமே உஷ்ணமாகிய நிலை, உடலின் உள்ளே சென்றாலும் உஷ்ணமாகியிருப்பதாலே மனனும் அழல என்றோ இவர்கள் நீரும் பருகுவதிலை ஸ்ரீராமதீரணங்களே இவர்களுக்கு உண்ணுஞ்சோறும் பருகும் நீரும் (வண்தடத்தினுட் கிடந்தும்) வண்மை மிகக் குளங்கள் தனனை அண்டினவர்களுக்கு இன்டத்தை வாரி வழங்கக் காத்திருக்கிறது குளம் அதிலே கோடை காலத்திலே அபிமத விஷயங்களோடே ஐவகரிடை பண்ணி போது போகக்கலாமாயிருக்க அவ்வாறு செய்யாமல் குளக்காலத்தில் நீர்க் காக்கை போலே குளங்களிலே மழ்கி உடலில் பாசி படியும் படியாகக் கிடந்தும் இத்தனை கடினமான தபஸ்ஸைச் செய்து (இன்னதோர் தனமையராய்) இப்படிப் பட்ட ஸ்வபாவங்களை உடைபவராய் கஷ்டங்களை அநுபவித்து அநுபவித்து அதுவே ஸ்வபாவமாகிவிட்ட இவருக்கு செய்த தவத்தின் பயனாய் பெரிய இனபம் வந்தாலும் ரஸிக்குமோ? (சங்கு உடலம் விடடெழுந்து) நெடுநாளாக உடனிருந்து பழகியதால் உடலம் எனப்பட்டது ஸ்ரீராம. இதைத்தானாகவே அபிமானித்திருந்தார் இவ்வளவு நாட்களாய். இந்த உடல் இருந்தது நினைத்தபடி அநுபவிக்கத்தக்க இவ்வுலகில். அத்தகைய உடலை விட்டுப் போம்.

(தொன்னெறிக்கண் சென்றார் எனப்படுஞ்சொல்லல்லால்) - பழையதான மோக்ஷத்திற்குச் சென்றார்கள் என்ற சொல்லைக் கேட்கிறோமே. உனறி (இன்னதோர் காலத்து) ஏதாவது ஒரு காலத்திலே. (இனையார் இது பெற்றார் எனவும் கேட்டறிவதில்லை) யாராவது ஒருவர் மோக்ஷமாகிய பயனைப் பெற்றார் என்று அவர் வாயால் கேட்டறியவில்லை ஐதி மூர்த்தி வாமதேவா முக்தியடைந்தார். (முக்தியடைந்தார்) என்று ஸந்தபரமானம் வாயிலாகக் கேட்டதுண்டே தவிர ப்ரத்யக்ஷமாக மோக்ஷம் சென்ற ஒருவர் சொல்லக் கேட்டதிலை ருஷ்கஞ்ம

புறநாடு போகும் மன நுதலா என்பது சொல்லுதல். புறநாடு தவிர நான் போனேன் இன்ன ஆறுபயத்தால்தான் போனேன் என்று சொல்லுவது புறநாடுநிலை.

உளதென்னில் மன்னுங் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்னதோரில்லியினூடு போய் வீடென்னும் தொன்னெறிந்தன் சென்றானார் சொல்லு மினகள்

(உளதென்னில்) நான் இயங்கே இயங்கு என்று சொல்லுதல். புறநாடு போகும் ஒருவேளை உன்னது என்று பகைத்தல். ஆதலால் நுதலா என்பது உத்தமபுரியுடையவராய், புறநாடுந்த மயலை அனை மிசை போகும் போகே நனைக்கக்கா யான் என்றார்போகே. ஆறு மீ நுதலா என்பது பெருமையும் சூன்யம் என்ற நுதலாத்தலே. ஆதலால் புறநாடு போகும் உன்னதென்றும் அதன் அழகை அவர்களை சொல்லி, தெருவதன் என்கிறார் (மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள்) முத்தன் போகவேண்டிய வழியைக் கேட்டாலே அது வேண்டாம் என்று எண்ணம் தோன்றும் ஸ்ரீராம மண்டலத்தின் நடுவே போகவேண்டாம் ஸ்ரீராமன் எபடடிப்பட்டவன் நிதமமாய் அணையக் கூடாதுபடி வெடமமையான கிரணங்களைப்போ மகன் நூதலாய் போகவேண்டாதது, அபாவிநுதலம் போதே அவனுடைய வெடம தாங்க முடியவில்லை. அனைருகே செல்ல முடியுமோ? அது மட்டுமின்று அமமண்டலத்தின் நடுவே போகமுடியுமோ? போகியவர்கள் (அன்னதோர் இல்லியினூடுபோய்) அபாவி போகும் போது வழியாவது மிதமமாயிருக்கிறதோ எனில் இல்லை. சிறிய தவாரத்தின் வழியே போகவேண்டுமாம். அதைச் சிறிய தவாரம் என்று சொல்லலாம் தவிர இவ்வளவு சிறியது என்று அளவிட்டுச் சொல்ல முடியாத ஆகையால் அன்னது என்றார் முத்தன் பரமபதம் செல்லும்போது பகவத் ஸமபந்தமாகிற அவனுடைய ராஜகுலம்

பொருத்தம் தோன்றாது மபத முடிபு. பொன்னவர் முறை முறை
 எதிராகொள்ள (தொருவாய் 10-9-8) ப பொன்னம் பகல்த் எம்பாத்தம்
 உரை பகல்த் என்னு சொல்லப்படுகின்ற இவ்வகை, ஸ்ரீரத்தகை, கிந்தம்
 எம்பதத்தில் மா. (மேலே பகலான முகம் காட்டினவன்) ஹர்ஜுநீர்
 ஶநாபிகவர் (இந்தருத பதத்தில்) நகல்த் பரமாத்மாவால்
 அந்நித்யவரிதகம் ஸ்ரீரத்தகை முகத்தினால்
 நூற்றிவொன்றாவது நாடிவழியாக மேலே செல்கிறான் -
 பரமாத்மாவது. 4-2-16) என்ற மா. ஒத்தப்படி உ. எளத்தே 2 என்றபடி மால்
 அந்நித்யவொன்றாவதான முத்தத்திய நுடனியக் காட்டித் தருவனாம்
 எ. தூணர் மதனத்தின் போது நோவு படாமல் தன் மடியிலே
 இடந்துக் காப்பனாம் ஸ்ரீரத்தகை விட்டு வெளிவந்த முத்தாத்மாவை
 ஆதிவாஹரகர் எனும் வழி நடத்துவோர் கையிலே காட்டிக்
 கொடுப்பதோடு தானும் முன்னே ஶகஸ் ஶக்ஷத் பித்தத்தகை கொண்டு
 போவனாம் என்றொருவனாம் சொல்லுகிறார்கள் (விடென்னும்
 தொன்னெறிக்கண் சென்றாணர்ச் சொல்லுமின்கள்) பனடியதான
 அந்த பரமபதத்தில் நான் போனேன், இன்னது கண்டேன். இன்னது
 அநுபவித்தேன என்று கண்டு வந்த ஒருவரைக் காட்டிச்
 சொல்லுங்கள். அப்படி ஒருவர் சொன்னால் அதை ஏற்கலாம்.

சொல்லாதே அன்னதே பேசும் அறிவில் சிறுமனத்து ஆங்கு
 அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே அது நிற்க

(சொல்லாதே) ஆனால் நீங்கள் அப்படிச் செய்யவில்லை. சிறந்த
 ப்ரமாணங்களான ப்ரத்யக்ஷ அநுமானங்களைச் சொல்லாமல்
 (அன்னதே பேசும்) எதைக் கேட்டாலும் ஸூகா மோக்ஷம் போனார்,
 வாமதேவர் மோக்ஷம் போனார் என்று வசனம் படிக்கிறீர்கள்
 வேறிலலை (அறிவில்) மூடர்கள் அவர்கள் மற்றவர்கள்
 சொல்வதைப் பின் சொல்லும் அறிவிலிகள். ஷட ஷரணவரணிக்
 என்றான் காளிதாஸன் அவர்கள் விவேகமில்லாத அறிவு கேட்கர்கள்

(அறிவில சிறுமனத்து) இட்டோது அறிவில்லாமல் போனாலும்
 பிற்காலத்திலாவது அறிவு வளரத்தக்க வகையில் அநுத மனமாவது
 படைத்திருக்கிறார்களோ எனில், அதுவுமில்லை குறுகிய
 மனமுடைபர்கள் (ஆங்கு அன்னவரைக் கற்பிப்போம் யாமே)
 இப்படிப்பட்ட அறிவிலிகளுக்குக் கற்பிக்கவேண்டிய கடமை நமக்கு
 வந்து சேர்ந்ததே. இது என்ன கஷ்ட காலம் மடலைக கையிலே
 வைத்துக் கொண்டு வீதியின் இருபுறமும் நெருங்கி நிற்கும் மக்கள்
 பார்க்குமபடி திருவத்யபனோதஸவதத்தில் நம்பெருமானைப் போலே
 உலாவித்திரிய வேண்டிய நமக்கு இந்த அறிவிலிகளுக்குக்
 கற்பிப்பதும் ஒரு பாரமாவதே. (அது நிற்க) இப்போது அதை விடுக.

இனி அறத்தின் வழி நின்றவா பெரும் பேறுகளைச் சொல்லுகிறார்

முன்னம் நான சொன்ன அறத்தின் வழி முயன்ற
 அன்னவர்தாம் கண்மர்கள் ஆயிரக்கண வானவா கோன
 மொன்னகரம் புக்கு அமரர் போற்றி செப்ப

நான்கு புருஷார்த்தங்கள் என்று முன்பு சொன்னேன் மன்னுய அறம்
 டொருள் இனபம் வீடு என்று இதைச் சிலர் தவறாகப் புரிந்து
 கொண்டு விட்டார்கள் அறம் என்பதற்கு மன்னும் என்ற
 அடை மொழியைக் கண்டு அதுவே நிலையான புருஷார்த்தம் என்று
 எண்ணிக் கொண்டார்கள் அர்த்தத்தைவிட நீண்ட நாட்கள்
 நீடிக்கக்கூடியது என்பதாலும் தானே ஸாத்யமாயும் மற்ற
 புருஷார்த்தங்களுக்கும் ஸாதனமாயும் இருக்கிறது என்பதாலும்
 'மன்னும் அறம்' என்றேன என் அபிபிராயத்தைப் புரிந்து
 கொள்ளாமல் அறமே மேலான நிலையான புருஷார்த்தம் என்று
 கொண்டனர் சில அறிவு கேடிகள். அது நிலையில்லாதது
 மட்டுமின்றி பயங்கலந்ததாயும் இருப்பதால் அநாதியமான
 புருஷார்த்தம் அல்பமாயும் அஸ்த்கிரமாயும் இருக்குமோ என்னில்.

न के वल दिजधेन नरके दु खपद्वति । स्वर्गेऽपि पातभीतस्य अविष्णोर्नास्ति निर्द्वि ॥
 (அந்தணர் தலைவரே! நரகத்தில் மாத்திரம் துன்ப வரிசைகள்
 உள்ளன என நினைக்க வேண்டாம் புண்ணியம் குறைந்து
 கொண்டே வரும் மனிதனுக்கு ஸ்வாகத்திலிருக்கும் போதம்
 எப்போது கீழே விழுவோமோ என்னும் பயமுள்ளதாகையாலே
 ஆநந்தமில்லை) என்கிறது விஷ்ணு புராணம் (6-5-50). ஸ்வாகம்
 புண்ணியத்தின் பயன் புண்ணியம் அழிந்தால் ஸ்வர்கமாகிற
 பயனும் போய்விடும் ஸ்வர்க ஸுகம் டெறட்டெற அதை
 விளைவிக்கும் புண்ணியம் குறைந்து கொண்டே வருகிறது
 ஆகையால் புண்ணியம் குறையக்குறைப எட்டோது
 ஸ்வாகத்திலிருந்து கீழே விழுவோமோ என்ற பயம்
 ஸ்வர்கத்திலுள்ளவர்களுக்கும் உண்டு ஆகையால் ஆநந்தம்
 இவ்வளவு இவ்விஷயத்தை மனதில் பதிய வைப்பதற்காக அறத்தின்
 பயனைப் பற்றித் தெளிவாகச் சொல்லுகிறேன், கேளுங்கள்.

(முன்னம் நான் சொன்ன அறத்தின் வழி முயன்ற) முன்பு நான்
 சொன்ன அறத்தை மாஸ்த்ரோக்தமாக அநுஷ்டித்தவர்கள்
 அறத்தின் வழி என்றதாலே அறமாகிற ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளை
 அநுஷ்டிப்பது மிகவும் கடினம் எனத்தெரிகிறது அதை
 அநுஷ்டிக்கும் போது காரணம் கப்பினால் மரணமாபிடுகிறது
 மந்த்ரங்களை உச்சரிக்கும்போது ஸ்வரத்திலே பிழை எற்பட்டாலும்
 அங்கங்களிலே ஏதாவது ஒரு குறைபாடு உண்டானாலும் ப்ரஹ்ம
 ராக்ஷஸனாய் பிறப்பன் (அன்னவர்தாம் கண்டர்கள்) அந்த
 அறத்தை இத்தனை சிரமப்பட்டுச் செய்த அவர்கள் பெறும் பயன்
 என்ன எனில் (ஆயிரக்கண் வானவர் கோன்) தேவர்கள் எல்லாரும
 ஸமஸாரிகளாயிருந்து ஒரு ஸுகருத ஸ்சேஷத்தாலே தேவ
 பதவிபை ஆனந்தவர்கள் இங்கிருந்து சென்ற அவர்களுக்கத்
 தலைவனாயிருக்கும் இந்த்ரன் அவனும் அந்த தேவலோக
 ஸுகருத ஆயிரம் கண்கொண்டு ஆயுபவிக்க வேண்டும்படி

ஆளவீற பெருக்கான ஸுகம் (பொன்னகரம் புக்கு) பொன்
என கூறக்கூட சிறந்தது ஆசைப்பெருக்கத்து எனலு பொருள்கள்
உண்ட கேவலோகத்து மே ட்லாக உமான நுகாமான ஐதில
வள பாடுதே மேரினம் என, நன்னகலும்படி புள்ள ஆமாவதி
என நுகம் ஆன நகு, (அமரர் போற்றி செம்ப) முதலான பொன்னர்
மனம் ழனம் எதிராகொள்ள (சுருதம். 10-9-8) என்றும் அநுகநம்
வகசுகளும் தொடர்ந்து எங்கும் தோத்திரம் கொளலினா (சுருதம்.
10-9-7) என்றும் பும் முகதாத்மாவைக் கொண்டு வருது போல்
பூவனையும் கொண்டாடுகின்றனர் கேவலாகள் எவ்வாறு
கொண்டாடுகிறார்களெனில் பூலோகத்தில் தூத்சபாபாய்
(பொருள் மே ஈடுபாடு உடையவராய்) இருந்த போதும் இந்த
வகசுகத்தில் பெருப்போதும் காமபுருஷாக்சுக்னத விநயி
துணைபெறுவதற்காக உடல் வருந்தி ஸாதனாநுஷ்டானம்
பண்ணா மலாத்மாதககளன்றோ இவர்கள் என்று
கொண்டாடுகிறார்கள்.

மேலும் அவர்கள் அடையும ஸுகம் எப்படிப்பட்ட தெனில்.

**பொங்கொளிகேர் கொல்நவிலும் கோளரிமத்தான்கமந்த
கோலஞ்சேர் மன்னிய சிங்கா சனத்தின்மேல்**

(பொங்கொளிகேர்) இவ்வுலகில் உள்ள பொருள்களின் ஒளி நாள
செவ்வத் செவ்வ மழங்கும் எவ்வர்காநுபவம் புண்ணியத்தின்
அ. மலாச. பா. நாள செவ்வத் செவ்வ ஒளி மழங்காதது ம. மலாச.
ஆன் செவ்வத் தும் நிரந்தர (கொல் நவிலும் கோளரிமா)
கொலவசுதகாக எழந்தி நுத்து பாடிமாய் போலே என்று
கொளவகை ம. மலாச. பா. நாள செவ்வத் கோள வர்ண வந்திதான சுகம்
(தான் கமந்த) உயி நாள எவ்வவரம் கமயது போலே கவந்து
ந. மலாச. பா. நாள செவ்வத் தும் மலாச. பா. நாள (கோலம் கேர்) ஆழக்ய
(மன்னிய சிங்காசனத்தின் மேல்) இவ்வுலகில் சாமகாசனத்தின் மேல்

அகாவது வா மஸாரகமான போகங்கள் உ. னை அறிபனை
 ஆவவாறு இவ்வா மல இனனும் சிந்தி காணம நீட்டகாகும்
 எவாகஸுகம். ஆக இவ்வாள்ள ஸிபவாஸனம் மனனும் பாவாநாள்
 உடகாபாமபடி இருக்கும்.

இனி அந்தள்ள அபவாஸகாகுநாள் அநுபவசுகம் இனபகவாகப்
 பேசுகிறது.

வாள்நெடுங்கண் கன்னியராலிட்ட கவரிபபொதியவிழ்ந்து
 ஆங்கு இன்னிளம்பூந்தென்றலியங்க மருங்கிருந்த
 மின்னணைய நுண்மருங்குல் மெல்லியலார் வெண்முறுவல்
 முன்னம் முகிழ்த்த முகிழ்நிலா வந்தரும்ப அன்னவாதம்
 மானோக்கமுண்டு

(வாள் நெடுங்கண் கன்னியர்) வாள் வீச்சாலே எதிரிகளை
 வீழ்த்துவது போல ஒரு கண்ணோக்காலேயே ஒருவரை
 வீழ்த்தவல்லவாகள் நெடுங்கண் - காலதத்வமுள்ளவரையிலும்
 அநுபவித்தாலும் போகாது என்று சொல்லும் படியான
 கண்ணமுனையுடை யவர்கள் அபபடிபட்ட (கன்னியராலிட்ட கவரிப்
 பொதியவிழ்ந்து) எதிரிகளாலே இப்படி சாமனயின திரள்கள்
 ஆவாது (ஆங்கு இன்னிளம்பூந்தென்றலியங்க) அவைகட்கு
 இனிப மாசமான புகுகளின் மண்ணகத்தி கூடுதல் நேர்
 சென்றலகாராவீச (மருங்கிருந்த) அருகிலே கூட செவ்வக குதிகள்
 இவர்க்குராகள் இவர்களை அருகில் ஏதோ இவர்க்குராக்கள் வல்ல
 கண்ணகத்தி, எதிரி கொண்ணகத்தி போலே போகக்கூடாது
 விசுத்தாலே நெருக்க கொண்ணகத்தி கூடுதல் இவர்க்கு
 வெண்முறுவல் (மின்னணைய நுண்மருங்குல்) மின்னணைய
 கண்ண வர் ஆது நுண்ணிலத்தி இவ்வுடம்பு அருகில்
 விசுத்தாலே கருகிலே, எவ்வாறென்றால் அருகில் வந்தால் போலி
 எவ்வாறு கொண்குதல் படியின் மெல்லிய இவ்வுடம்பு உட்காள்

[illegible][illegible][illegible][illegible]

$$\begin{aligned} \mu_{11} &= \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n x_{1j} = \frac{1}{10} (0.1 + 0.2 + 0.3 + 0.4 + 0.5 + 0.6 + 0.7 + 0.8 + 0.9 + 1.0) = 0.5 \\ \mu_{21} &= \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n x_{2j} = \frac{1}{10} (0.1 + 0.2 + 0.3 + 0.4 + 0.5 + 0.6 + 0.7 + 0.8 + 0.9 + 1.0) = 0.5 \\ \mu_{12} &= \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n x_{1j}^2 = \frac{1}{10} (0.1^2 + 0.2^2 + 0.3^2 + 0.4^2 + 0.5^2 + 0.6^2 + 0.7^2 + 0.8^2 + 0.9^2 + 1.0^2) = 0.385 \\ \mu_{22} &= \frac{1}{n} \sum_{j=1}^n x_{2j}^2 = \frac{1}{10} (0.1^2 + 0.2^2 + 0.3^2 + 0.4^2 + 0.5^2 + 0.6^2 + 0.7^2 + 0.8^2 + 0.9^2 + 1.0^2) = 0.385 \end{aligned}$$
[illegible]

$\frac{1}{2} \times 10^6$ 2.1×10^6 1.1×10^6 1.1×10^6
 (மற்றும்)

[illegible][illegible]

[illegible]

1. The first part of the paper is devoted to the study of the properties of the function $f(x)$ defined by the equation

[illegible][illegible]

இமையாததங்கண்ணார்) இன்னவரு - உலையிலிட்டு உருகக்
 கருகி பொன் போலே விபரீதக் முடியாதபடி ஆக்காவிடுகதை
 இன்னவர்க்கு உகண்ணார் - வைத்து காண வராத ஒண்ணாரை
 போகவந்தபடைவா (அன்னவர்தம் மாணோக்கமுண்டு)
 அப்படியே உகண்ணாரின் மான போன்ற நோக்கம் ஆகாத -
 உண்ணவ உண்டு அப்பண்ணவ உண்டாயின (ஆங்கு அணிமுறுவங்)
 ஆவாகா முறுவலுக்க (இன்னமுதம் மாந்தி) இனிதே அமுத
 போன்ற ஆதர்பானத் தைபண்ணி, தாவறத்தைத் தணித்துக்
 கொள்வர் (இருப்பர்) இன்பம் மிகுதியாய் இருப்பதாலே இதனை
 விட்டு அகலமாட்டாமை தோற்றுகிறது (இதுவன்றே அன்ன
 அறத்தின் பயனாவது) இவ்வளவு சிரமப்பட்டு அனுகூலங்கூட
 அறக்கன பயன எவ்வளவு சிறியது, சிறமகச்சுருத சக்க பயனிலலை

மேலே அர்த்தம் (பொருளும்) பயனிலலை என்கிறார்

ஒன்பொருளும் அன்ன திறத்ததே

சிறந்ததான பொருளும் அப்படியே அதே ஆகாவது அலபமாயும்
 அஸ்திரமாகவும் இருப்பது ஒன்பொருள் என்றது ஏன் எனில்
 பரம்பொருளான எம்பெருமானைக் காட்டிக் கொடுக்கும்
 ஆதார்பாகனையும் பொருளுக்காகக் கிவர் கைவிடுவர், அவர்கள்
 பொருளையே ஒளிபொருந்திய ஒன்றாக நினைத்திருப்பதாலே
 அவர்கள் நினைவாலே சொன்ன வார்த்தை தன நினைவாலே
 அன்று.

ஆதலால் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறையே நிற்கும்நாம்

அருளும் பொருளும் காமத்தைப் பெறுவதற்கே என்று தெரிவித்தால்
 நாம் காம புருஷார்த்தத்தையே கைக்கொள்வோம் இங்கே
 ஆழ்வாருடைய திருவுள்ளத்தைச் சற்றே உற்று நோக்கவேண்டும்
 காமத்தில் என்னாமல் காமத்தின் மன்னும் வழிமுறை என்றார்

அதாவது தாமதமான தீதாஸிஷ்யமான சாமமன்று இவா
 கைக்கொண்டது. அமம் மொருள் இவைகளைப் போலே அதையும
 கைவிட்டார் மனனும் வழி இவா பெற்றது. நிலை நின்று காமமான
 பகவத்பக்தி இவர் கைக்கொண்டது நாம - காமகதைக கவர்
 மற்றவற்றைக் கைவிட்ட நாம.

மேலே மட லுரால பற்றிய தமிழர் கொள்கையைக் கூறி தாம அதனை
 ஆசரிக்கவில்லை என்கிறார்

மாளோக்கின் அன்ன நடையார் அலரேச ஆடவர் மேல்
 மன்னு மட லுராரென்பதோர் வாசகமும் தென்னுரையில்
 கேட்டறிவதுண்டு அதனையாம் தெனியோம் மன்னும்
 வட நெறியே வேண்டினோம் வேண்டாதார்

பெண்கள் ஆடவர்மேல் மட லுராக் கூடாது என்ற தமிழர்
 கட்டியிருக்கும் வரம்பை அநுவதிக்கிறார் (மாளோக்கின் அன்ன
 நடையார்) பெண்கள் என்று சொல்ல வேண்டியவர் மாண் டோக்கின்
 அன்ன நடையார் என்கிறார் அதாகிறது மானினுடைபது போன்ற
 இவர்கள் நோக்கம், அன்னத்தினுடைபது போன்ற நடை இவை
 ஒவ்வொன்றுக்குமே ஆடவர் மட லெடுக்க வேண்டியிருக்கும்.
 (அலரேச) பிறர்பழி சொல்லுமபடியாக. (ஆடவர்மேல்) தலைமகன்
 மேலே (மன்னு மட லுரார்) உயிரை நிலைக்கச் செய்யும் மட ல
 ஊரமாட்டார்கள் பெண்கள் ஆடவர்களால் வேண்டப்படுபவர்கள்
 ஆகையால் அவர்கள் மட லுர வேண்டியிருக்காது என்பதும்
 ஆண்கள் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளானாலும் பெண்கள் அவ்வாறு
 ஆகக்கூடாது என்பதும், தலைவனுக்கு வேண்டியிருக்கும் தலைவி
 அவனுக்கு பழிவிளைக்கக்கூடாது என்பதும், தலைமகனுக்கு
 உயிரைக் காட்டிலும் தன் ஸவருபம் உபார்த்து என்பதும் தமிழர்
 கருத்து. (என்பதோர் வாசகமும்) இக்கருத்தைச் சொல்லும் வாய்ம
 ஒன்றை. ஓர் என்பது இகழ்ச்சி காதலின் பெருமையை

காட்டா மலிநுகரலும எருது தானே மேல விழும். இங்கு நிலைமை வேறுவிதம் இவள் அவனுடைய வாங்கு ஆசைப் பட்டிருந்தும் அவன் வாராமைமூலே வாங்கு துககம்.

(பெண்ணைமேல பின்னும் அவ்வன்றில் பெடைவாய்ச் சிறு குரலுக்கு உன்னி உடலுருகி நைபாதார்) பெண்ணை எனபது நனை பனைமாதத்தின மிகு அன்றில் பறவைகள் வாழும். அப்பறவைகள் புணருப்போது அவற்றின் வாய்பலகுகள் ஒன்றோடொன்று பிணங்கிப் பிணைந்திருக்கின்றன அப்போது பேடையின வாயிலிருந்து சிறு துளிக வெளிப்படுகிறது ப்ரணடததாலே குரல் இன்னத்த நுகக்குது. அசுக்ரலைக கேட்டவுடன் தன் காதலனோடு தான் சேர்ந்து இடந்தது நினைவுக்கு வர வேண்டாவோ உன்னி - நினைவுகூப் பார்த்து உடலுருகி நைபாதார் - டீரீம் கரைந்து சந்தைபாதவர்கள் இன்னும் சிலவும் சொல்கிறாள்

உம்பர் வாட்த் துன்னு மதியகுத்ததூநிலா நீள்நெருப்பில் தம்முடலம் வேவத்தளராதார் காமவேள் மன்னுஞ்சிலைவாய் மலர்வாளி கோததெய்யப் பொன்னெடு வீதி புகாதார் தமபுவணைமேல் சின்ன மலர்க்குழலும் அல்குலும்மென் முலையும் இன்னிளவாடை தடவத்தாம் கண்துயிலும் பொன்னனைபார் பின்னுந் திருவறுக

(உம்பர் வாட்த் துன்னு மதியகுத்ததூநிலா நீள்நெருப்பில் தம்முடலம் வேவத்தளராதார்) தமபுவணைமேல் சின்ன மலர்க்குழலும் அல்குலும்மென் முலையும் இன்னிளவாடை தடவத்தாம் கண்துயிலும் பொன்னனைபார் பின்னுந் திருவறுக

மரீரம வெந்நு போம்படி உருகருவலயாகவர்கள் மதி மருகரு
சந்திரனும் குரு பொறுக்காமல் கண்ணை போலவே நீள்நெருப்புக்
கிரணங்களைத் தன்னிடம் வைத்துக் கொள்ளாமல் வெளிவே
சிந்துகிறான் என்று நினைக்கிறான் நெருப்பு உலகிலுள்ளது. இது
நீள் நெருப்பு நெருப்பைப்பேறிவெண்ணு சொல்லவாமல் இரங்குகிறது
கேவலமாகி தவறிபடது. மரீரகருகி நேர். அருகானவை கருநிசுரும
இவை நீள்நெருப்பு என்கிறான் அது நீருக்கு அவிபும். நீள் எண்ணெய்
வந்தாலொழிய அவிபாது இது கமழ உம கேவல - உலக
உடம்பல்லவே தளராமலிருக்க உணவழிப் பந்த ம ம மரு
உலப்பிலனவும் உழதேபம் உணர்வை (திருநா. 8-8-3)
பெற்றி நட்டவர்கள் அல்லவே உடம்பம்
மேனி மருப்பவாகளா பிறவே.

(காமவேள் மன்னுஞ்சிலவலாய மலர்வாளி கோத்தெம்படப்
பொன்னெடு வீதி புகாதா) காமவேள் திணைபாம் - காமவேள்
கருந்தி சிலைகரு. மனறம் - பொருத்தமான மலர்வாளி - உட
பாணங்களை கோது எம்ம - கொஞ்சு கருவாய் பொன் மரு
வீதி புகாதா - அழகி பதாப் பிணை வீதிப் புகாதா மருவாய்
புறப்படாதவர்கள் தன் எண்ணை கருவாய் பாணங்களை கோது
உருகிட்டு புறப்படாதே அடைத்துக் கொண்டு உலர்வா துருவ
கெவலவாகள பொன்னிதி. அழகி வீதி மருகருவாய் பொன்
காவென்று அழகைகருவாய் அழகைகருவாய் வீதி மருகருவாய்
காலமெல்லாம் மருவாய் மருவாய் மருவாய் வீதி புகாதா -
உள்ளே புள்ள கருவாய் காமவாய் கருவாய் கருவாய் மருவாய்
கருவாய் வீதி மருவாய் மருவாய் மருவாய் மருவாய்
கருவாய் கருவாய் மருவாய் மருவாய் மருவாய்

சும்புவண்ணமேல் சின்ன மலர்க்குழலும் அலகலமமென முனையம்
இன்னிளவாணை தடவத்தாம கண்தயிலும் பொன்னணையா

இன்ன பாகங்கள் துறவு ஓங்குகுது தூ உதாதவர் 3) மாவளின் பின்
 மகாநாடு மாவளின் பின் மாவளின் 4) மாவளின் குதாதவர் 5) தூநிலா தூநிலா
 வேளர்க்களாசவர் 6) காபலே ளவாஸி கோதாதவர் 7) கம்பலாசவர் 8) கம்பலாசவர்
 பொன்னன்னையார்

மேலே வட கொறினிட வேண்டி மா கொடுக்கடி புத்தர் கணதாத
 மீஷ்டாசாரம் உண்டு என சொல்லிக்கு, முகலில் தான
 சிரமப்பட்டாங்கு கணவாஸுடன் சென்று பிராட்டியை
 உதாஸாரணமாகக் காட்டுகிறாள்

போர்வேந்தன் தன்னுடைய தாதை பணியாலரசொழிந்து
 பொன்னகரம் பின்னே புலம்ப வலங்கொண்டு மன்னும்
 வளநாடு கைவிட்டு மாதிரங்கள் மின்னுருவில் வெண்டேர்
 திரிந்து வெளிப்பட்டு கல நிறைந்து தீயந்து கழையுடைந்து
 கால் கழன்று பின்னும் திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்துவலா
 கொன்னவிதூம வெங்கானத்தூடு கொடுங்கதிரோன
 துன்னுவெயில் வறுத்த வெம்பரல் மேல பருசடியால்
 மன்னனிராமன் பின் வைதேவிடென்றுரைக்கும்
 அன்னநடை அணங்கு நடந்திலளே

(போர் வேந்தன்) போரினே அண்ணாற் றுதாத துறவு துறவு
 மாவளின் மாவளின் மாவளின் (தன்னுடைய தாதை பணியால்)
 மாவளின் - மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின்
 மாவளின் (அரசொழிந்து) மாவளின் மாவளின் மாவளின்
 மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின் (பொன்னகரம்)
 மாவளின் மாவளின் (மாவளின் 6-9-1) மாவளின் மாவளின்
 மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின் மாவளின்

நான் வணங்கும் கண்ணன் - கண்ணபுரத்தான்

ராமன் நேருந்த காடடை விசேஷிக்கிறார் (மாதிரங்கள்) திசுத்துகளில், (மின்னுருவில் வெண்தேர் திரிந்து) - மின்னெ போன்ற கானல்நீர், கானல் நீருக்கு வெண்தேர் என்றும் போப்த்தேர் என்றும் பெயர் (வெளிப்பட்டு) 'கண்ணுக்கிட ஒரு ஆண்டில்லாமல், ஒரே வெளிநிலமாபிருக்கிறது (கல் நிறைந்து) தரைபெல்லாம் இடை வெளியில்லாமல் கல் நிறைந்து கிடக்கிறது. (கழையுடைந்து) மூங்கில்கள் வெப்பத்தாலே உடைந்து கிடக்கின்றன. (கால் கழன்று) சுழற்காற்று வீசுகிறது. (மின்னும்) முன்பு சொன்னதற்கு மேலே (திரை வயிற்றுப் பேயே திரிந்து) உலர்ந்த வயிற்றை உடைப பேயே திரிந்து கொண்டிருக்கும். ஆஹாரமில்லாமடாவே வயிறு உலர்ந்து கிடக்கிறது. பேயே என்றதால் வேறு ஐந்துவில்லை (உலவா கொல் நவிலும்) ஓயாமல் இன்னான் முடிந்தான இன்னான் உயிர்துடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்னும் பேச்சேயாபிருக்கிறது உலவா வெங்கானம் என்றுமாக, ஓயாமல் நீளும் கொடுங்காடு. **நே வன வன வன** (அவர்கள் காடு காடாகச்சென்று, ராம 1-30) என்றார் வால்மீகி. (வெங்கானத்தூடு) மிகவும் கொடிய கானத்தின் நடுவே காட்டிலே பெருமானும் பிராட்டியும் பட்ட கொடுமைகளைக் கூறுகிறார்

(கொடுங்கதிரோன்) இவனும கைகேயி பசுபத்திலே சேர்ந்தவனான ராமனைத் துன்புறுத்தவே படைத்த கொடுங்கிரணங்கடையுடைபவனானான் (துன்னு வெயில்) நிறைந்த வெயில், (வெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேல்) வெயில் பரல்கற்களை வறுக்கிறது. வறுக்க வறுக்க அது வெம்பரலாகி எதிரிட்டு வெயிலை வறுக்க வல்லதாகிறது. ஸூர்பனைக்கூட எதிரிட்டுக் கொளுத்தும் தன்மையுடையதாகிறது அப்படிப்பட்ட வெம்பரல் மேல் (பஞ்சடியால்) பஞ்சபோலே மெகதென்றிருக்கும் அடிபாலே, (மன்னன்) நாடாகிய பூமிதேவியை ஆளவதற்காகச் சூட இருந்த முடிபைத்தவிராத்து ஸூதேவியாகிய இவளைப் பே ஆளக்காடு சென்றபடியாலே இவளுக்கு மன்னனானான் **दीयमान न तु तदा प्रतिजग्रा**

[illegible]

2. $\sigma_{\mu\nu} = \frac{1}{2}(\sigma_{\mu}\sigma_{\nu} - \sigma_{\nu}\sigma_{\mu})$ である。ここで σ_{μ} は Pauli 行列、 $\sigma_0 = I$ とする。
 3. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 4. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 5. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 6. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 7. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 8. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 9. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。
 10. $\sigma_{\mu\nu}$ は $SO(3)$ の生成子である。すなわち、 $SO(3)$ の任意の元 R は $R = \exp(i\theta \cdot \sigma)$ と表わされ、 $\sigma = \sigma_{\mu\nu} \hat{n}_{\mu\nu}$ と表わされる。

பின்னும் கருநெடுங்கண் செவ்வாப்ப பிண்ணோக்கன்
மின்னனைய நுண்மருங்குல வேகவதினெனறுரைக்கும்
கன்னி தன் இன்னுயிராம் காதலனைக் காணாது
தன்னுடைய முன்தோன்றல் கொண்டு கத்தான் செனாபுது
அன்னவனை நோக்காது அழித்துரப்பி வாளமருள்
கன்னலில் தோள் காளைடைக் கைப் பிடித்து மீண்டும்
போய்ப் பொன்னலிலும் ஆகம் புணாநதிலனே

[illegible]

அனையவாய் மகனென்றிழைத்தது (மீண்டும போய்) குறையவாய் தீயதென்று
 மீண்டும சொன்னது. சந்தனமிருந்தாய் மகனாய் (பொன்னவிலும் ஆகம்
 புணர்ந்திலளே) ஸரீர பரிபரவதி (குறையவண்ணைத் தழுவியவாய்
 ராஜா 30-40) எனறுபிரமா தீர்த்து நனவதயை பதவியேற்பவனாகிய
 ப்ரணைதிநிற்சு ஓசத்தது மகனாயித்தார போலே தனக்குகாம தனக்கு
 பொன்னபேசலே சிவந்திருக்கம் நூபகவுணை ய பாரதினே மகனாக
 தருவிப் பண்குளககு ஓசகட மகனெடுத்தாள

இனி மஹாபாரதத்தில் கூறப்பட முள்ள மறநெருங்கியவர்கள் தனக்குச்
 கூறுகிறாள் கங்கையில் நீராடிக்கொண்டிருந்த உஷாவி எனும்
 நாகக்கன்னிகை தீர்த்து பாத்தினா பாக அங்கு வந்த அர்ஜுனனைத்
 கண்டு காமுறறாள். அவனிடம் தன் விருப்பத்தைக் தெரிவித்து
 நிரூபித்தது அழைத்துச் சென்று அநுபவித்தாள என்ற
 அபிவிக்கிஷாஸத்தைக் கூறுகிறாள்

பூங்கங்கை முன்னம் புனல்பரக்கும் நல்நாடன் மின்னாடும
 கொன்னவிலும் நீள்வேல குருக்கள் குலமதலை
 தன்னிகரொன்றில்லாத வென்றித் தனஞ்சயனைப்
 பன்னாகராடன் மடப்பாவை பாவை தன் மன்னிய நாணச்சம்
 மடமென்றிவைபகலத் தன்னுடைய கொங்கை முகம்நெரிபத
 தான் அவன்தன் பொன்வரையாகம் தழிஇக்கொண்டு போய்
 தனது நன்னகரம் புக்கு நயந்தினிது வாழந்ததுவும்
 முன்னுரையில் கேட்டறிவதில்லையே

அடரஸித்தனான ஒருவனுக்கோ இவள் மடவெடுக்காள்
 ஸம்பரஸித்த ராஜகுலக தோன்றலான அர்ஜுனனுக்காகவானே
 இவள் மடவெடுத்தது (பூங்கங்கை) தூண்டு கொடுக்கவும்
 சோலைகளாய் பூக்கள் உதிர்ந்து கிடக்கும் கருணை கானகம்
 டொழிபெழுழ் சங்கை கரைமாம் சாழ்க்க விலகை கவகக்
 கடுக்கிழி கங்கை , நலநதிசுழ் சடை யான முடிசுகொண்டன நலநடி

கண்ணன் பாகத்தூட்டம் கருந்திழி புனலால் புகர்படு கங்கை
 கருமல மும் கருந்திழி கங்கை (பெரியாழ். திரு. 4-7) என்றவாறே
 முன்னம் புனல் பரக்கும்) இயக்கத்திலே சிறிது ஜலமுண்டானாலும்
 சிது. புனலில் பாம்புத் துவன நாட்டிலே தலைமடை பாயிருக்கை
 இத்தாலே தோவளம் சொல்லிற்று (நல்நாடன) நிலவளம்
 சொல்லுகிறது. இனி கோனவளம் சொல்லுகிறது. (மின் ஆடும்
 கொலவிலும் நீள்வேல்) நினைல் போலே ஒளிவடி உடை யதாய் மிக
 வினாவில் எஞ்சியதாய் எதிரிகள் பாக்கும் போதே வயிறழுகிட
 போதும் படி பாகக் கொலைபைக் கோடசொல்லுவதாய். எதிரிகள்
 எங்கே நுநதாலும் ஆழிசகலாம்படியான நீளத்தைபுடைய வேல்
 (குருக்கள் குலமதலை) குருராஜகுலத்தோன்றல். உலகுக்கெல்லாம்
 குருவா விரும்பவர் அவர்கள் அவர்களுள் முக்கியமாயிருப்பன்
 துவன (தன்னிகரொன்றிலலாத) வீரத்துக்குக் கண்ணனும்
 எதுண்டு என்னுமடியாய் இருக்கை. (வென்றி) வெற்றியல்லது
 அர்ச்சுன துவன (தனஞ்சயனை) அர்த்த காமங்களை
 வென்றி நம்பவனை தனனை ஆசைப்பட்ட ஊர்வலீடையத் தாய்
 கண்டு கருதினவன் (பாளாகராபன் மடப்பாவை) பாமபுகளுகு
 அரிசஜூடைய பெணமை மிகக் பெண்டிள்ளை மடப்பாவை -
 பெணமை மிகு துவனளவிட சிறந்தவன் இல்லை என்னும்படி
 இத்தவன் பாவைதன் மனனிய நாணச்சம் மடமென்றிவை அகல)
 இந்த நினை உண்டானதனறிக்கே துவற்கையிலேயே உள்ள
 நினை மடம் ஆதசம் மடமட எனபவை கடல் வற்றினாற்போலே
 இந்தத் தோவ. நாணம் - பெண்ணைகாத்த தகாத் சொல்லில் மனம்
 ஏதென. துவன. ஆதசம் ஆதசைவை நினைத்தாலும் மனம்
 இந்தத் தோவ. மடம் - என்னம் ஆதசம். ஆதசை தோவ. துவன
 இந்தத் தோவ. ஆதசம் ஆதசம் நினைத்தாலும் தன போவ. மடம்
 ஆதசம் தோவ. ஆதசம் ஆதசம் ஆதசம் ஆதசம் ஆதசம் ஆதசம்

(தன்னுடைய கொங்கை முகம் நெரிய) தன்னுடைய முலைமுகம் நெரியப்படி. ஒருதலைக்காமமாக (தான் அவன்தன் பொன்வரையாகம் தழீஇக்கொண்டு போய்) அவனுடைய பொன்மலை போன்ற மார்பை அவன் இசைபாத போதும் தான் தழுவிக்கொண்டு போய் பொன்வரையாகம் - உலகிலுள்ளார் உள்வழியை அடைய நோன்பு நூறக அலள்தான் இதைத்தழுவ ஆசைப்பட்டாளன்றோ (தனது நல்நகரம்) மடலெடுப்பாரைத் தடுக்கும் இவ்வூரைப் போலன்றிக்கே அவாகளைக் கொண்டாடும் ஊர் (புக்கு) புதந்து (நயந்து) கொண்டாடி (இனிது வாழ்ந்ததுவும்) உங்களைப் போல் தடை செய்வார் ஒருவருமில்லாமல் தோழிகள் எல்லாரும் ஆவனையடைய வழிசொல்லுவாரும் புகழுவாரும் ஆகையாலே, இனிமை தவிர வேறில்லாமல் வாழப் பெற்றதையும். (முன்னுரையில் கேட்டறிவதில்லையே) காம டாஸ்தரம் கற்காவிடிலும் போகிறது, புண்ணியத்திற்காக இதிஹாஸமான மஹாபாரதம் கூடக் கேட்டதில்லைபோ? அது கேட்டிருந்தாலும் மடலெடுப்பதின பெருமையை அறிந்திருக்கலாமே.

மேலே பாணாஸ ஁ரனுடைய மகள் உலவு என்஁லன் கண்ணனின் பேரனான அநிருத்தனைக் கவர்ந்து சென்று அநுபவித்த படியைப் பேசுகிறாள்.

சூழ்கடலுள் பொன்னகரஞ் செற்ற புந்தரனோடேரொக்கும் மன்னவன் வாணன் அவுணர்க்கு வான்வேந்தன் தன்னுடைய பாவையுலகத்துத் தன்னொக்குங் கன்னியரையிலலாத காட்சியாள் தன்னுடைய இன்னுயிர்த்தோழியா லெம்பெருமானின் துழாய் மன்னுயணிலரைத்தோள் மாயவன் பாவிபேன் என்னையிது விளைத்த ஈரிரண்டு மால் வரைத் தோள் மன்னவன்றன் காதலனை மாயத்தால் கொண்டு போய்க் கன்னிதன் பால் வைக்க மற்றவனோடே த்தனையோ மன்னிய பேரின்பமெய்தினாள்

(சூழ்கடலுள் பொன்னகரம் செற்றபுரந்தரன்) கடலுக்குள்ளே பொன்னாலே நகரம் அமைத்து வாழ்ந்த அஸுரர்களை அழித்தமைமால் புரந்தரன் என்று பெ.பா பெற்ற இந்தரன் (புரந்தரனோடு ஏர் ஓக்கும் மன்னவன் வாணன்) அப்படிப்பட்ட இருந்தானபொகத பெருமையுடைய பேரரசன் பாணன் (அவுணர்க்கு வான்வேந்தன்) அஸுரகுலத்தலைவன் (தன்னுடைய பாலை) அவனுடைய புத்ரி (உலகத்துத் தன்னொக்கும் கன்னியரை இல்லாத காட்சியாள்) உலகில் தன்னைப் போன்ற பெருமையுடைய பெண்களில் தனக்கு ஒப்பாரில்லாத அழகையுடையவள். (தன்னுடைய இன்னுயிர்த் தோழியால்) தன்னுடைய வலது கை போன்றவளாட் உயிரில் இனிடவளான சித்ரலேகை என்னும் தோழியாலே. (எம்பெருமான்) கையும் மடலுமாகப் புறப்படும்படி என்னை ஈடுபடுத்தி எழுகிக் கொண்ட வனுடைய. (ஈன்துழாய்மன்னு மணி வரைத்தோள் மாயவன்) மிகவும் இனிய திருத்தழாய் பொருந்தி இருக்கப் பெற்றதால், நீவ ரத்னமலை போன்ற தோளையுடைய ஆர்ச்சுயத்தன் மாயவன் - வெறுத்திருக்கும் போதும், பராஸங்கிகமாக நினைத்தவுடன் ஈடுபடுத்துகையாலே ஆர்ச்சுயத்தன். மடலும் கையுமாயிருக்கும் போது ஈடுபடுத்துவதே! இது என்னமாயம்! (பாவியேன்) தன்னை அணைத்த தோளை நினைத்துக் கிடைக்கப் பெறாமையாலே பாவியேன என்று நொந்து கொள்கிறாள். ஈடுபட்ட உடனே காதலனைக் கண்டுவந்த தோழியையுடைய உஷ்பனறோ பாக்யவதி மடலெடுக்கும் போதும் விலக்கும் தோழிகளைப் பெற என்ன பாலம் செத்தேனோ நெடுந்தெருவில் போவோரெல்லாம் என்னை விலக்குமபடி பாலம் செத்தவள் (என்னை இது விளைத்த) இப்படி கையும் மடலுமாக என்னைப் புறப்படும்படி செத்த (ஈரண்டுமால்வரைத்தோள்) நான் படும பாடடைககாண் அவன் தோளகள் பனைக்கின்றன (மன்னவன்) 'நாகணை மிகை நம்பரா செல்வர் பெரியர் சூழமானிடவர் நாம (நாச்சி.ரு. 10-10). (மன்னவன்தான் காதலனை) புத்திரனிடத்து அன்னைவிட பேரனிடத்து அதிகம் அன்பு

எம்மெருமாணுடைய அன்டே வடிவெடுத்தவன் என்று நினைக. குமபடியான அநிருத்தனை (மாயத்தால் கொண்டு போய்) சித்ரவேளைக் கொண்டு வந்த சரிதை (கன்னிதன் பால் வைக்க) கனவில் கண்டவனைபே நினைநதுருக்ருக கன்னிமிடம். அவளுமறிபாபல் அவனைக் கொண்டு வந்து வைக்க (மற்றவனோடு) இவளுக்குக் காதல பிறந்தது கனவிலே. அவனுக்கு நேரிலே இவளைக்கண்டதும் பிறந்தது. (எத்தனையோ மன்னிய பேரின்பம் எய்தினான்) அளவற்றதாய், ஒப்பற்றதாய். இப்பறகையாய். பெரிதான இனடத்தை அடைந்தான் விலங்காடு வைத்த போதும கூடி அநுபவித்தான் மேலும் சொல்லுகிறாள்

மற்றிவைதான் என்னாலே கேட்டே ஏழைகள் என்னுரைக்கேன்

(மற்றிவைதான் என்னாலே கேட்டே) மடலூர் முயன்று ஈக்தியில்லாமல நிறகும் என்னிடமிருந்தா இவை போன்ற கதைகளைக் கேட்க நினைத்திருக்கிறீர்கள்

(ஏழைகள்) அறிவிலிகளே! இவளால் இதைச் சொல்லமுடியாதென்பதையும் நீங்கள் அறிபவிலலையே

(என்னுரைக்கேன்) மடலெடுத்ததற்கு உதாஹரணங்களை என்னால் சொல்லி முடியுமோ? எவ்வளவு தான் சொல்லுவேன்? இருப்பினும் கடைசிபாக ஓர் உதாஹரணம் சொல்லுவேன் கேளுங்கள்

மேலே பார்வதியின வருத்தாந்தம் கூறுகிறாள்

மன்னு மலையரையன் பொற்பாவை வாள்நிலா ின்னு மணி முறுவல் செவ்வாயுமைமென்னும் அன்னநடைய அணங்கு நுடங்கிடைசேர் பொன்னுடம்பு வாடப் புலனைந்தும் நொந்தகல தன்னுடைய கூழைச் சடாபாரந்தான் தரித்து ஆங்கு அன்ன அருந்தவத்தினூடு போய் ஆயிரந்தோள்

மன்னு காதலங்கள் மட்டித்து மாதிரங்கள் மின்னியெரி வீச
மேலெடுத்த குழ்கழற்கால் பொன்னுலக மேழுங்
கடந்துஉம்பர் மேல்கிலும்ப மன்னு குலவனையும் மாருதமும்
தாரகையும் தன்னினுடனே கழவச் கழன்றாடும்
கொன்னவிலும் மூலினலவேல் கூத்தன் பொடியாடி
அன்னவன் தன பொன்னகலம் சென்றாங் கண்ணந்திலனே

(மன்னு மலையனாரயன்) பொன்னின் மாறறை அறிய எடுத்து
வைக்கப்படும் மச்சப்பொன் போல் உலகில பெண்களுக்கெல்லாம்
உதாரணமாகத் திகழும் பெண்ணைப் பெற்ற பாக்யதாலி
ம லுந் பெண்களுக்கெல்லாம் உதாரணமாகத்திகழும்
பெண்ணைப் பெற்ற பாக்யதாலி. (மன்னுமலையனாரயன்
பொற்பாவை) ஊப்பேர் தாம் தந்தை தெரிபாதவனோ ம லுந் தான்
உலகெல்லாம் அறியும்படியான ஹிமவன் பெண்ணல்லவோ
அரைபன் - ராஜகுலத்தில் பிறந்தவன் பொற்பாவை - மிகச்
சிந்தவளையப் பெண்ணை நிரம்பியிருப்பவன் (வாணியா மின்னு மணி
முறுவல்) வடிவழகில்லாதவன் அல்ல ஒன் பொருந் திப
நிலையபேரேல மினதும் அழகிய முறுவலையுடையவன் நிலவைப்
போலும், மினனல் போலும், மணியோலும் உள்ள பல வரிசையை
உடையவன் (செவ்வாய்) பலவரிசைக்குப் பரபரக்கமான சிவந்த
வானையுடையவன் (உமை எனதும்) இப்பெயராலே உலகெங்கும்
பரவித்தி பெற்றவன் அம்மேவதி (பூமலானின் புதரிபான் உமையை.
கேநோபதிஷித்-12) என்றும் பெருமையுடையவன், பரபரக்கும்
ஸாக்ஷாக்காரம் பெற்றவனாக ஒதப்படுபவன் அநி மாநா நயசு நிபிஷா
வதாதுமாயா சுயசுரி அநாந என்றான் தானிதாஸன் (அன்னநடைய)
முன்னிலையில நாலடி நடந்தால் நாமகனுடைய தாபமெல்லாம் தீரும்.
(அணங்கு) தேவஸதாயனோ இப்பாடுபட்டது.

(பூடங்கிடைசேர் உடம்பு) துடைடை இடை மையுடைய
உடம்பையுடையவன் நாயகனுக்கு ஒன்று விழுந்ததுவிடுமோ

எனதும் பாடத்தை விளைவிக்கும் இடைபடி இடைபடிகள்
 (பொன்னுடம்பு வாட) அவதும் தனது அரிவாசியாகக்கொள்ள
 வேண்டுமபடி பாண பெருமை னாப அழகம் உடைய அவனைப்
 பெறுததாலே மரத்தைப் பிரித்த குளிப்போடும் (புலன ஐத்தும்
 நொந்து அகல) அவனது படிபடிகள் கருதும் அகல
 இவருடைய நில நம்மால் இங்கு முடிபது என்று எண்ணி அகல
 மறந்தவர்கள் இரத்தியாகினை கருதக்கூடாது கருதின
 முதலியவர்களைத் தவிர இவன் அனாதை மருதகரிகு சன்ன
 அபர்ணா என்று பெயர் அறியுமா சுவய விசித் துமபந்திதா பரா ி காபா
 தபச தயா புன । தவபயாகிர்மத மியவதா வதவ்யபணிதி வ தா பராவித ।। (சுரணாக
 விழும த நதின வகணாக கின்று தவம் செபவதி கருதிவமகி
 உரவயத மே ா வென் ல அனாதை மேலாட கருவாணா
 ஆகை கிணால மனனோர்களை அங்க இனமொழிபாணை அபர்ணா
 என்று கூறுகின்றனர் (சுமாரஸம் உம 5-28) என்றானானே
 காளிகாஸன (தன்னுடைய கழுஞ்சடாமரம் தானதரித்து) கூறுத

மயிர் முடி தன் மயிர் முடிபக கான சனா பாகச தர்சக
 (ஆங்கு அன்ன அருந்தவம்) அருந்தவம் கென்று
 சொல்லு வனாகக்கவிர மேலு மக வகககககக கககக கககக
 அப்படியும் தருப்தி பிரவாணமபால அருந்தவம் கனதாண
 இக்கவகககின தன்மை சொல்ல ஆர் மிச்சுல வர கககக கககக
 கிணைக்கால் நெக்க கரிம (தவத்தினுடு போய்) நகலே
 காமகனைப் பெறுத கவககக கி கக முககககக ? ககககக
 முடிவகககக ககககக இவன் இக்கககக கககக அவன் கககக
 கினை சொல்லுகிறார் மேலே

(ஆயிரந்தோள்) இவன் உடம்ப அவன் பெருகி வளம் உண்ட நவகக
 ந மககக ந கிதக ந சரிசுபக । ரககககககக கககககககககககக
 (என்ன நிலம்) இவ்வுகக கககக கககககககககககககககககக
 கப-6

ஈக்களையும், கொசுக்களையும், புழுக்களையும்
பாம்புகளையுங்கூடத் தன் திருமேனியிலிருந்து அகற்றுவதில்லை.
ரா.ஸ. 36-42) என்றபடி அவனைப் போன்றவனல்லன்.

(மன்னு கரதலங்கள் மட்டித்து) இவன ஆடுகிறபோது கைகள்
ஆயிரமும் சென்று திக்குகளிலே மோதின. (மாதிரங்கள் மின்னி
ளரிலீசு) திக்குகள் எங்கும் தீப்பொறியும் புனையும் எழுந்த நெருப்பை
வெளிவிடுகின்றன. (மேலெடுத்த சூழ்கழல்கால்) மேலே
தூக்கப்பட்டதும் வீரக்கழலால் சூழப்பட்டதுமான கால் நாயகி
தன்னைப் பிரிந்து நோவுட காலிலிருந்து தலைவரை
ஆடரணமணிந்து ஆளந்தக் கூத்தாடுகிறாள். சூழ்கழற்கால் -
உலகெங்கும் சுற்றி வரும் கால் என்னவாம். (பொன்னுவகம் ஏழும்
கூடந்து) தரிவிக்காமன் திருவுலகளந்தருளிய தேவமுனைத்தும் கூடந்து.
(உம்பர்மேல் சிலும்பு) உம்பர் - தேவருலகம். ஓரிடத்தில் நில்லாமல
தேவருலகில் இங்குபாங்கும் சுழன்று ஆடிவருகை. 'மேலுள்ள
தேவஜாதி என்னாய் விளைகிறதோ என்று அஞ்சுகிறாள்' என்பது
நாயனார் உரை (மன்னுகுலவரையும்) பூமிக்கு ஆனிடடித்தாற்
போலுள்ள குலபர்வதங்களும். (மாருதமும்) சுழல்காற்றும்.
(தாரகையும்) அளவிறந்த நகைந்தரகணங்களும் (தன்னினுடனே
கழலச் சுழன்றாடும்) தானாடும் போது மேலே தரித்துள்ள புனனைப்
பூமாவை சுழன்று வருவது போல் இவையும் சுழன்று வரும்படி
கூத்தாடுகிறாள். (கொல் நவிலும்) கொலையைச் சொல்லும்.
ஸம்ஹார கர்த்தாவான அவனுக்கும் ஸம்ஹாரத்தையே
எடபொழுதும் உபதேசித்து வரும் ஆயுதம் 'அருளார்
திருசசக்கரம்' (திருவிருத். 33) 'அறமுயலாழி (திருவாய். 2-10-5)
என்று சொல்லப்பட்ட திருவாழி போன்றதன்று.
ஆசைபட்டவாகளும் இதைக் கண்டால படத்தாலே வயிறு பிடிக்க
வேண்டியிருக்கும். (மூலிலை வேல்) விருடாகூன்

எனப்பட்ட வனுக்குக் கணமூன்றாண்ட் போலே இதுவும்
 விருபமாயிருக்கும். (கூத்தன்) 'தூட நடம்பயிலும் சுந்தர' என சிறுவா
 (பெரியாழ். திரு. 1-6-6) அன்று. பேம்க்கு ததாடுபவன (பொடியாடி)
 அவனைப் பெற்றுத்தான் இவள் அடையப் போகும் போகம்
 இருந்தபடி காணர். சாம்பலைச் சந்தனமாகப் பூசி இருக்கிறபடி
 இதை அடையவனறோ இப்பாடுபட்டாள் (அன்னவன்) அப்படிப்
 பட்டவன் கடலைச்சாமபல மட்டுமின்றி இது போன்ற ஊமத்தை,
 எருக்கு, எலும்பு, புலித்தோல் போன்றவை இவனுக்கு
 ஆலங்காரங்கள் அவற்றைத் தன வாயால் சொல்லமாட்டாமல்,
 காணவும் மாட்டாமல் முகத்தைத் திருபிக் கொண்டு அன்னவன
 என்கிறாள் (தன் பொன்னகலம்) இவற்றையுடைய அவன் மார்பைப்
 போக்பமாக எண்ணி இருக்கிறாள் ஸதியாகையாலே. (சென்றாங்கு
 அணைந்திலளே) இவ்வளவு தவம் செய்தும் வந்தானோ.
 ஒருதலைக்காமமாய் தானே சென்று அவனை அடையப் பெற்றாள்.
 ஓர் அஞ்ஜலி செடதஷ்டன நீர்ப்பண்டமாயிருக்கி மேல் விழும் அகார
 வாச்பனல்லவே அவன். அவனையடைய அவன் அப்பாடுபட்டாள்
 எனில் இவனையடைய நான் மடலெடுப்பதில் என்ன ஆட்சர்யம்!

பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம் பாவியேற்கு என்னுறு நோய்
 யானுரைப்பக் கேண்மின்

(பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம்) இப்பரப்பு என்னால்
 பேசிமுடியாது. வ்யாஸர் முதலானவரே சொல்லவேண்டும. அவர்கள்
 சொன்னாலும் சுருங்கச் சொல்லமுடியாது. பாரதமாய் விரியும்
 (பாவியேற்கு) வ்யாஸர் முதலானவர்களைப் போலே விரிவாகச்
 சொல்லவும் ஸக்தியில்லாத மஹாபாவியான எனக்கு. (என்னுறு
 நோய் யானுரைப்பக் கேண்மின்) சொல்ல முடியாதெனது ஒரு
 பக்கம் இருக்கட்டும். அவர்கள் பட்ட கஷ்டத்தை விரிவாகச் சொல்ல
 வேண்டிய அவஸ்யம் எனக்கிலலை நான்டடும் கஷ்டங்களைச்

இருவரது உறவு மறுமலர் திருநெல்வேலி மாவட்டம்
மேலாண்டி கிராமத்தில் உள்ளது. இவர்களுக்கு
மூன்று குழந்தைகள் பிறந்திருக்கின்றன.

[illegible]

நோக்குதலும் மன்னன் திருமார்பும் வாயும் அடியினையும்
பன்னுகரதலமும் கண்களும் பங்கமத்தின் பொன்னியல்
காடோர் மணிவரைமேல் பூத்தது மேல் அன்னியெவன
படைப்ப வீழ்நானும் தோள்வலையும் அன்னிய குண்டலமும்
ஆரமும் தீண்முடியும் தன்னுவெயில் விசித்த
குணாமணியினமல் மன்னு மரதகக்குன்றன் மருங்கே ஓர்
தீன்னின் வஞ்சிக் கொடிபொன்று திரைதூதன்

[illegible]

ஸாவலோகேஸ்வரன் என்று தோன்றும்படி இருக்கை (மன்னன்
 திருமார்பும்) புருஷகாரபூதையான பிராட்டி இருக்குமிடம்
 ஆகையாலே இவளுக்கும் பற்றுவிடும். ஆகையால் முதலில் முகம்
 காணாமல் மார்பைக் காண்கிறாள். வெட்கத்தாலே தலைகுனிப
 முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. அனனி பூயஸி யஹி பரஹ் நஹி (பிராட்டியின்
 திருக்கடைக்கண நோக்குகள் அதிகமாக விழுந்தவிடம்
 பரம்பொருளாயிற்று ஸ்ரீகுணாத்நகோடம்-30) அவள்
 ஸம்பந்தத்தால் அவள் மனன்னானான் (வாயும்) மாபிலுள்ள
 பிராட்டிடக்கல் அன்பினால் அவளைப் பார்த்து முறுவல் செய்து
 சொண்டிருப்பாள் அவ்வழியாலே மார்பிலிருந்து வாயைக்
 காண்கிறாள் வாய் எனபது முறுவலைச் சொல்லுகிறது. அவளை
 முன்னிடம் பாரணடைந்தவாகளை யா ரு (வருந்தாதே கீதை 18-
 66) என்று சொல்லுவதாய்கையாலே வாயைச் சொல்லுகிறார்.
 (அடியிணையும்) இவற்றுக்கெல்லாம் தோற்றுவிடும் திருவடி
 (பன்னுகாதலமும்) திருவடிகளில் விழுந்தாளை எடுத்து அணைக்கும்
 கையாகையாலே அடியார்கள் வாய் வெருவும் கை. அல்லது இவளை
 அணைக்கையாலே ஒன்றுபடது நூறாயிரமாகப் பண்ணத்த கைகள்.
 தோள்களாயிரத்தாள் (திருவாய் 8-1-10) என்றாடினே. (கண்களும்)
 அணைப்பில் எடுபட்ட வர்களைக் குளிர நோக்கும் கண்கள்
 உயிர்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்தாமரைக்கண்கள்.
 வாக்ஷிணியவந்து தொட வேண்டும். இது இருந்தவிடத்திலிருந்தே
 உபாஸிக்கும். ஒருகால் நோக்கினால் ஆலங்காடி எறிந்தார்போல
 ஆனை வீர்த்தும்படி இருக்காம். (பங்கயத்தின் பொன்னிடம் காடோர்
 மணிலரைமேல் பூத்தது போல) பொற்றாமரைக்காடு நீலமலைவிலே
 எங்குள்ள பூத்தது போல திருமேனியிலுள்ள திருமார்பு, திருவாய்,
 திருவடி திருக்கை, திருக்கண்களுள்ளன அல்லது மேலே சொல்லப்
 பேசுறும் ஆரணசசோததி. (மின்னியொளி படைப்பு) பளபளக்க.
 மின்ன செயல்பாடு மார்வின்னன் (திருவாய் 4-2-10) என்றாடி மின்னல்
 ஒளியே திருவாய்மணமா நிறநீரா எதைறும்படி

(வீழ்நாணும்) விருமபத்தகக திருவரை நாணும் றீரணமாகரா (பொன்மதிள்) எனப்பட்ட பிராட்டிககு பொன்மதிள் போலே இருக்கிறது. பகவானுடைய அழகுக்கடல் அலைபெறிலது போல இருக்கை. (தோள்வளையும்) திருவடிக்கு வீரக்கழல போல, தோளழகைக்கண்டு த்ருஷ்டி படாதபடி மறைகக தோள்வளை. (மனனிய குண்டலமும்) இயற்கையாகவே பூத்தாறபோன்ற மகரகுண்டலங்களும். (ஆரமும்) மார்பில் ஆரமும். (நீண்முடியும்) திருநறையுருக்குச் சூட்டின முடி உடய விபூதிக்கும் சூட்டிய நீண்முடியாயிற்று. 'விண்முதல் நாயகன நீண்முடி' (திருவிருத. 50) என்றபடி. (சூன்னுவெயில் விரித்த சூளாமணி இமைப்ப) துன்னுலக - விஞ்சிபிருத்தல். சூளாமணியின் ஒளி எல்லாவற்றையும் விஞ்சி இருக்கிறது. தருஷ்டி படாமல இளவெயில போல் மறைக்கிறது (மன்னு மரதகக்குன்றின் மருங்கே) தன்னைப் பற்றி நின்று உலகெல்லாம் நிலைநிற்கும் நீலமலையான் எம்பெருமானுடைய அருகிலே. நேருக்குநேர் நோக்கமாட்டாமையாலும் நோக்காவிடில் தரிக்கமாட்டாமையாலும், கடைக்கண்ணால் நோக்கும்படி அருகே நிற்கிறான். (ஓர் இன்னிள வஞ்சிக் கொடியொன்று நின்றது நான்) ஒப்பற்றதாய், இனியதாய், இளைமதாயிருக்கிற ஓர் வஞ்சிக்கொடி நின்றது. பெண்கொடி என்றது. அல்லாத பெண்களை பூரணம் (ஆண்வாடை வீசுமவர்கள்) என்னும்படியான எந்திர்தவம். சாதாரணம் (பகவான் அழகில மனமதனுக்கும மனமதனாபிருப்பவன் பாகவ 10-32-2) என்ற அவனைப் போலே நாரிண ஸ்ரீமதா வபு (பெண்களுக்குள் உயர்ந்தவள்) வாயிருக்கை இப்படிப்பட்ட உபமானம் ஒன்றில்லாமையாலே உருவகமாகவே சொல்லுகிறார் ரூபகாதிரசுபோக்தி (ரூபக அதிசய உக்தி) என்பர்

அன்னமாய் மானாய் அணி மயிலாய் ஆங்கிடையே
மின்னாயினவே யிரண்டாயிணைச் செப்பாய் முன்னாய்
தொண்டையாய்க் கெண்டைக்குலயிரண்டாய்

அன்னதிருவுருவம் நின்றதறியாதே என்னுடைய நெருகம்
அறிவும் இனவளையும் பொன்னியலும் மேகலையும்
ஆங்கொழியப் போந்தேற்கு

இன்னிளவஞ்சிகொடி என்று வழிதாட போபைபைச் சொல்லி
அவ்வவோபைபைப் பேசுகிறார் (அன்னமாய்) நடைபழகு
(மானாட்) நோககு (அணிமயிலாய) கேடய (ஆங்கு இடையே
மின்னாய்) மேகத்தனிடையே மின்னல் போலே
கேடய ரகத்தினிடையே இடை மேலும் கீழும் இருக்கையாலே
அனுமானககாலே அறிபுமித்தனை (பாத்தகடிமகக் காண முடியாத
வந்தேற்றஸ்தானம்) இளவேயிரண்டாய் இளமூங்கில்கள்
இரண்டாய் உருண்டு நீண்டு நோடப் பசுமையாபிருத்தலால்
(இணைச் செட்பாய்) மார்பகங்கள் ஒன்றுககு மற்றொன்றே
உபமானமாபிருக்கும்படி நாபகாத்னத்தைப் பாதுகாத்து வைக்கும்
செப்பு மலரான் தனத்துள்ளான் (முன்றாந்திரு. 3), 'சங்குதங்கு
முனகை நங்கை கொங்கை தங்க (திருச்சந்த விரு. 57). கிணாபரண
சை (ரங்குபத-8) என்றிறே, (முன்னாய தொண்டையாய்) அழகுப
போட்டியில் முன்னிற்கும் செங்கனிவாயழகு (கெண்டைக்குல
மிரண்டாய்) மெனக்க பத்தாலும் மதமதப்பாலும் இரண்டு கெண்டை
மீனகள் போலே இருக்கும் திருக்கண்கள் (அன்ன) அப்படிப்பட்ட
தென்று சொல்லலாமென்பொழிய அந்த அழகுககு வாசக
புதுமில்லை. (திருவுருவம் நின்றதறியாதே) அளவிட வொண்ணாத
அத்திருவுருவம் அருகே நினைதை அறிபாமல். இன்னிளவஞ்சிக்
கொடி என்று பேசியிருக்கும் போது அறிபாதே என்று
சொல்லலாமெனினில. பெரிபெரிய உவமைகள் சிலவற்றைப்
பேசி முழுதும் பேசமுடியாமையாலே சொல்லுகிறார் இருவரையும்
பிரித்துத் தனித்தனியே பேசினாலும் ஒருவாறு பேசலாம்
சேர்ந்திருக்கும் போது பேசவே முடியாது. கண்ணுக்கும் மனதுக்கும்
அளக்கமுடியாத விஷயம் பாத்தவரை ஆனந்தககடலில் முழுகி

அறிவிழககச செட்டும் விஷயம். ஆகையாலே அறிபாதே எனறார் அலலது தேடிவருமபோது இப்பிராட்டி அருகிலிருப்பாள எனபதை அறிபாதே வந்துவிட்டேன் தெரிந்திருந்தால் விலகி நின்று இவ்வழிகுக்கடலில் அகப்படாமல் தப்பியிருக்கலாம்.

கண்ட தனால தான் பறிகொடுத்தவை எவை என்று சொல்லுகிறார்

(என்னுடைய நெஞ்சம்) ஒன்றுக்கும் அழிபாத என நெஞ்சம் அழிந்தது. (நெஞ்சம் அறிவும்) நெஞ்ச அறிவை இட்டுவைக்கும் செய் செப்போடே தனத்தை இழந்தேன் (இனவளையும்) ஆபரணமான வளையும் (பொன்னியலும் மேகலையும்) சிறந்த ஒட்டியாணமும். (ஆங்கொழியப் போந்தேறகு) வெறுத்தனாய் நான் நெஞ்சம் அறிவும் ஒழிப கண்ணிறந்தேன் இனவளையும் மேகலையும் ஒழிப, தனிழந்தேன் வாழலாம் என்று போன விடத்திலே உள்ளனதும் இழந்தாரைப் போலே அனைத்தையும் இழந்து அழகுக்கடலில் துருமடபோல அலைப்புண்டு மட வெடுக்கப் புறப்பட்டேன்.

மன்னும் மறிகடலும் ஆர்க்கும் மதியுகுத்த இன்னிலா இன் கதிரும் என் தனக்கே வெய்தாகும் தன்னுடைய தன்மை தவிரத்தானென் கொலோ தென்னன் பொதியில் செழுஞ்சந்தின் தாதளைந்து மன்னில்வலகை மனங்களிப்ப வந்தியங்கும் இன்னிளம் பூந் தென்றலும் ல்கமெரியெனக்கே முன்னிய பெண்ணைமேல் முன் முளரிக்கூட்டகத்து பினனும் அவ்வன்றில் பேடைவாய்ச் சிறுகுரலும் என்னுடைய நெஞ்சக்கு ஓர்வாளா மென் செம்கேன்

(மன்னும் மறிகடலும் ஆர்க்கும்) மன்னும் முன்பெல்லாம் அசையாதிருந்த கடல் இப்போது அறைபோ என டுதிக்கறது நொந்தவர்களைக் கண்டால் ஐயோ என இரங்கவேண்டியிருக்க

விவரணம். வீசும எரி - என்னுடைய விரவறுக்தி துண மேல் படமல தூர நீன்று என் வீது நெருட்டை வீசா நின்றது (முன்னிய பெண்ணைமேல் முள் முளரிககூட்டகத்து பின்னும் அவ்வன்றில் பேடை வாய்ச் சிறுகுரலும் என்னுடைய நெஞ்சுக்கு ஒரீர்வாளா மென் செய்கேன்) புன்னிய பெண்ணை மேல் முன்னே நிறுதும் னைமாத்தின் மேல். முள் முளரிக் கூட்ட கத்து - முள்ளையுடை தாமரைத் தண்டாலே செப்த கூட்டினுள் முள்ளையுடை புகட்டினில் இருப்பதாலே பிறரைத் தன்புதுததும் ஸவபாவம் வாததோ என்ற தாத்தாபம். வினாலும் - ஆண்பாணவையுமபேடை பும் ஒன்றுக்கொன்று வாயலகு பிளனிக் கொண்டு ரூபபதைச செவ்வது, ஆணைசகருடை பகல விபின்பம் இவ்வுருடைய துணபகதை வளர்க்கிறது. அவ்வன்றில் மேடை வாய்ச் சிறு குரலும் - கவள் பிளபததாலே ஆதாரதும் மிக வெளிவரும் சிறுகுரலும். என்னுடைய - முன்னே ஆற்றது கிடகதும் என்னுடைய. நெஞ்சுக்கு ஒர் நாள்வாளாம - முன்னே சொன்னவைபெல்லாம் உடலை வுருத்தின இது நெஞ்சையே வான் கொண்டு ஆறுபபதுமோள் இரகசியறது நெஞ்சுகருட்டாயுடையகை. தவிர்த்து கொககைசாரா நின்றது. என செய்கேன் - துன்புக்கைகை என்ன உபாயம் செய்கேன்

கல் நவில் தோள் காயன் கருப் பச்சிலை வளைப கொல் நவிலும் பூங்கணைகள் கோத்துப் பொத வணைநது தன்னுடைய தோள்குறிய வாய்கி துமியேன் மேல் என்னுடைய நெஞ்சேயிலக்காக எட்கின்றான் பின்னிதனைக் காட்டீர் தாமில்லையே

(கலநவில் தோள் காயன்) கொககைசாரா நெஞ்சுக்கு ஒர் நாள்வாளாம - முன்னே சொன்னவைபெல்லாம் உடலை வுருத்தின இது நெஞ்சையே வான் கொண்டு ஆறுபபதுமோள் இரகசியறது நெஞ்சுகருட்டாயுடையகை. தவிர்த்து கொககைசாரா நின்றது. என செய்கேன் - துன்புக்கைகை என்ன உபாயம் செய்கேன்

பேதையேன் கன்னவிலும் காட்டகத்தேன் வல்லிககடிமலரின்
நன்னறு வாசம் மறறு ஆரானும்ஸ்தாமே மன்னும் வறுநிலத்து
வானாங்கு உகுத்தது போல் என்னுடைய பெண்மையும் என்
நலனுமென முலையடி மன்னு மலர்மங்கை மைந்தன்
கணபுரத்துப் டொன்மலைபோல் நின்றவன் தன்
பொன்னகலம் தோயாலேல எனனிலைதான் வானா
வெளக்கே டொறையாகி முன்னிருந்து முக்கின்று
மூலாமைக் காப்பதோர் மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே

(பேதையேன்) இவ்வாடத்துக கெனறே டுட டுட பிறந்த அபலை
காணலாமோ என்ற சாபல்யத்தை உடைய நான். (கன்னவிலும்
காட்டகத்து) கர்கள் நெருங்கின காட்டினுள்ளே (ஓர் வலவி) ஒப்பற்ற
கொடி (கடிமலரின்) அககொடியிலே மதுமிக்க ஒருமலர் (நன்னறு
வாசம்) அம்மலரின் மிகச் சிறந்த மணம் (மற்ற ஆரானும்ஸ்தாமே)
தனக்காக அலலாமல் பிறாககாகவே எய்ய உட இந்த மனத்தைப்
பெறவேண்டியவர்கள் டெறாமல் (மன்னும் வறுநிலத்து வானா
ஆங்கு உகுத்தது போல்) வெறுந்தனாபில வண்ணக விழுந்தது போல.

கலாநிலம், மகா டு என்றது, எம்மளவு அன கிற துன்பமறிந்துக கா, னை
அடிவே ஒப்பற்ற கொடி லீவன் அழகுறுடைய டொன்மேமதுமகக மலர்
அங்க டொண்டக்கிலே, நின்ற உத்தி அகனி னவை அசன் சாறுக மணம்
அந்த பகதி முதலியவை வர்வேய்வான னைமமாக ஆகாமல்
போவதை மறறாறாஹும் ஸ்தாமே என்னார். உமபுருஷனுக்கு உரி
பகதி முதலியவை வர்வா சஷ "தார்கருநக்கு உரிபதாகவுகதை
வறுநிலத்து வானா நடுகுத்தது போல் என்னார்

(என்னுடைய பெண்மையும் என் நலனும் என் முலையடி) அபலைமை
- வானா மலர் உருத்தபிலம் மலன் - லீவேஷணதான்
ஆகமருஷங்களை முறைய - காண்பாறாற உத்தி. (மன்னு மலர்மங்கை

மைந்தன்) அலாபங்களை மண்ணும் மைந்தன் பிராட்டி நித்யலாஸம்
செடபும் நித்யபுஷா சுவாதகமா சுவா சுவா எனறு சொல்லுபிறப்பே
பிராட்டி லாஸம் பண்ணுதையாலே என்றும் அலாலாபிருட்டவன்
(கணபுரத்துப் பொன்மலை போல நின்றவன்)
திருசகணணபுரத்திலே மேருமலை போல சிறந்த வடிவோடு
நிலைபாக நின்றவன் கணபுரத்து - மேருவைட் போல செல்ல
ஆர் தானதில்லை எலவார் கண்ணுக்கும் இலக்காதி நிறமும் மலை
(தன் பொன்அகலம்) பிராட்டியும் ஆசைப்பட்டு இதைப்
நினைத்திருக்கும்படி பாண மார்பு. (தோயாவேல்) எல் வருத்தத்தை
குறிக்கும் அசை தோயவில்லைடே அல்லது தோயாவிடில எனக்கு
என்பாயன் என்று மேலோடு கூட்டியும் பொருள் கொள்ளலாம்
தோடதல் என்பது முழுததல் என்ற பொருளையுடையது
எம்பெருமானை 'மாகதமணித்தடம்' என்றும் 'வாசத்தடம்' என்றும்
நமமாழ்வார் சொன்னார் एष सप्त प्रविष्टोऽसि शिखे शीतसि हव (பாரகம்,
மோகஷ தாமம- 4-50) என்று அவனைக் குளிர்ந்த மடுவுக்கு
ஒப்பாகச் சொல்லியது. ஆசைபால் அவனுடைய மார்பாகிற குளிர்ந்த
மடுவில் என்றுடைய விரஹதாபமெல்லாம் போகும் அடி
முழுகவில்லைபே என்று வருத்தத்தாளா அந்நாம நுபேள தோளாகிற
தடாகத்தில் தோயன் என்கிறார் கவிபன் 'வில்லியுத்து
மெல்லியல்தோள் தோயத்தாய்' (திருநெடுந்தாண் 13)

(என்னிவைதான் லாளா) வீணான இந்த வஸ்துக்கள் எதற்கு
பிராட்டியைப் பார்த்த நிலையில் பெருமாள் पश्य स्वप्नं पुष्पाणि निष्कसि
भवन्ति मे (வசுமணா! எனக்குப் பாயன்றற்றுப் போலும் பூக்களைப்பார்
றாது! 44) என்றார் பிராட்டி அநுபவிக்காத பூக்களால் தனக்குப்
பாண விலை என்றார் அதுபோல எம்பெருமான் அநுபவிக்காத என்
கொண்டைமடம் என்ற நலத்தூண் என முலைமடம் எனக்கு என்ன பயன்
என்கிறார் (எனக்கே பொறையாகி) என் ஒருத்திக்வே வீண்

பாரமரிக் ஆண்ட ஈனும் கொளனும் பாரனென்றிப்பொது கொங்கை
தன்னைக் கிறங்கோடும் அன்னிய பரிசுதி (3) அகலா மாமல்,
எறிந்து என் அழவை தீர்க்கேனே' (நாச திரு. 13-8) என்றான்
(முன்னிருந்து மூக்கின்று) கண்ணாண் மூண்டை கின்றது
ராமனும நமே டு ரவ மியா டு நமே டு ரவ ஹேசிகா, एतदेवानुशोषाणि वयोऽस्या हृतिवर्तते ।
(என் கருத்துக்கினிடவள் தூரத்திலி, நககிரா கொன்றோ
அபஹரிக்கப்பட்டா கொன்றோ நான் வகுந்தவர்களை இவன் வயது
கடந்து செலகின்றதே என்றே நான் வகுந்துகிறேன் ரா.பு. 5-5)
என்றான் அது போலவே இவனும் கொல்லுகிறான் மூககினு
என்பதற்கு எள்கிறது என்றும் பொருள் 'உன்னிதெழுந்த என்
தடமுலைகள்' (நாச திரு. 1-5) என்ற நாய்கியாரைப் போல. (மூவாமை
காப்பதோர் மன்னு மருந்தறிவீரில்லையே) அப்படி மூப்படை மாமல்
தடுக்கக்கூடிய சிறந்த மருந்தை அறிந்தவர் இல்லையே. அதாவது
அவனைக் கொண்டு தந்தால் மூப்படை மாமல் காக்கலாம்
மன்னும நந்து - भिषज (விஷணு ஸஹஸர நாமம்) என்று பெயர்
பெற்றவன் सयुध राघवो राजा शरण मन्तुमहीति (ஆரசரான ராகவர் கட வரசனை
மரணடை ய வேண்டும. ரா.பு. 19-31) என்று விஷணுவை கடலை
மரணமடை யச் சொன்னது போல் மடைய மரணம் புது என்று
தொல்லாரில்லையே இங்கு நாயனார் வபாகபானத்தில் ஆரு
ஜதிவ்றபம் கூறப்படுகிறது. ஐகத்திலே ஓரந்தராளிகளைக்
கிண்ட மாறே என்ற ப.ப.ர் அருளிச் செய்ய நான் கேட்கேன் என்று
நம் பிள்ளை அருளிச்செய்தார் என்பது நாயக நாயகிகள் இவை போ
எற்றும் உடலைத் தீர்த்து வைப்பவா அந்தராளியர்

மால்விடையின் தன்னுபிட ரெருத்துத் தூக்குண்டு வன்
தொடரால் கன்னியர் கண் மிளிக் கட்டுண்டு மாலைவாய்த்
தன்னுடைய நாவொழியா தாடும் தனி மணியின்
இன்னிசையோசையும் வந்தென் செவிதனக்கே

கொலநிலிலும் எஃகின் கொடிதாய் நெடிதாகும்
என்னிதனைக் காக்குமா ? சொல்லி

மேலும் சென்னை வரலாற்றுக் காலவரலாறுகள் நிகழ்வுகளைக் கூறுகிறாள்
(மான்விலையின்) ஊரின் சென்னை நகரின் விலையின் பின் பகலின் சென்னை
காலம் கடந்தும் எந்திதனை. 11 (குன்னியிடர்
எடுத்தத்தாக்குண்டு) சென்னை கழுத்திலே உள்ள முகப்பிலே
தூக்கியெடுத்தால் (வெந்தாடரால்) வலியை உலகிலியால் (குன்னியர்
கண் மிளிரக்கட்டுண்டு) காலம் என்னதா யிதாது கன்னிய
பெண்களும் இவ்வெலியைக் கேட்டு பயந்து தூக்கத்தில் இருந்து
விழ்க்குதல் கடந்தும் தாய் (மான்விலையு) பகல்களும் எடுத்துக்கூட
உடல் தீர்த்து உடல் நடைபெறும் காலம் என்னோடு நாயகன்
கடல்விலையே என்று எனக்கு வருத்தத்தை விளைவிக்கும் காலம்
(குன்னியை நாவொழியாதாடும்) பகலிசையாத போதும் அதன்பின்
ஆசைபால எடுத்து விதாடர்ந்து ஒடுவதால் அதன் கழுத்திலே
கட்டியுள்ள மணியின் நா ஒயாமல் ஆடுகிறது. அதன் கழுத்திலுள்ள
மணி ஒலிக்கிறது. இது தலைவிக்ருத் தலைவனின்
கவலியின்பததை நினைவறுதல்த் துன்பம் தருகிறது.

(குன்னியின்) துன்பறுதலுதல தனக்கு இணை வேறு ஒன்று
இல்லாத மணி (இன்னிசை ஒளையும்) இனித இசையைக் கேட்பார்
உருகுவது போல என்னை உருகவைக்கும் ஒசை. மற்றவர்களுக்கு
இவ்வோசை இனித இசையாகத் தோன்றலாம். (வந்து என் செவி
தனக்கே) என்ஒருத்திக்கே கொடியதாய் இருக்கிறது. நெஞ்சில்
படுவதற்கு முன் காதிலேயே கட்டுக்கொண்டு வருகிறது.
(கொன்னலிலும் எஃகில் கொடிதாய்) பார்க்கும்போதே
கொலையைக் கேட சொல்லும் நடையைக் காட்டிலும் கொடியதாய்.
(நெடிதாகும்) கட்டி ஒருகுத்திலே முடித்துவிடும். துன்பமும் அதோடு
தொலையும். ஆனால் இதுவோ நீண்ட நேரம் சிதாவதம் செய்கிறது.

(இதனைக் காக்கும் ஆ என்) இந்நிலைநிற்கு, தாயி. வினாழ்ஞம வாழி
 என்ன என்னிதனை - என் கொண்ணமனை எவ்வாய் சபத்துக்
 கொள்ளேன் (சொல்லீர்) நீதகளை கொண்டு தனை கொண்ணமனை
 எவ்விதகல் பரந்தால் சப்தமதம் நு க்கிறது அனைத்து தவர்க்க
 வேண்டி கொணமல் கொண்ணமனை அழித்துக் கொண்டு உ அன நிக
 வேண்டி கொண்டு நீதகளை கொண்டுந்

உ அன நிக அனைந் திகத்து ப ப மதமதம் உ அன நிக
 அனைந் கொணமல் திகத்துந் திகத்துந் திகத்துந் திகத்துந்

இது விளைத்த மன்னன் நறுந்துழாய் வாழ்மார்பன் மாமதி
 கோள் முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் காயாலின சினை
 நறும்பூந் திகழ்வண்ணன் வண்ணம் போல் அன்ன கடலை
 மலையிட்டணைகட்டி மன்னனிராவணனை மாமண்டு
 வெஞ்சமத்து பொன்முடிகள பத்தும் புரளச்சரம் துரந்து
 தென்னுலகமேற்றுவித்த சேவகனை

(இது விளைத்த மன்னன்) தென்றல் அன்றில் குரலோசை
 விடை மணிபோசை, நிலா முதலானவற்றை அபலைபான எனமேல
 படை பெடுத்துவரும்படி செய்த தனிவீன் அலலது கைடும்
 மடலுமாக என்னை வருமபடி செய்தவன் இப்படி நான் ஆவதற்குக்
 காரணமாகக் காதலை விளைவித்து என்னை எழுதிக்
 கொண்டவன். மன்னன் - காண்பவர்களை மடலெடுக்கச்
 செய்கைக்கு முடி குடினவன் நாடகி நலிப நலிபத தான விளங்கி
 நிற்பவன் (நறுந்துழாய்) என்னை இப்பாடு படுத்துவதற்கு அவன்
 கைக்கொண்ட பரஹமாஸ்திரம். மாபில தரித்தவடன மணம்
 அதிகமாகிறது ஸாவகந்தனாபடியாலே (வாழ்மார்பன்)
 துளனிதான் வாழ வேணுமோ நான் வாழலாகாதோ மார்பில்
 பட்டவடன் முன்னிலும் தளிக்கிறது துழாய் தோளும்
 தோளமானபடி கண்டால் எப்படி மடலெடுக்காமலிருப்பது. இவளை
 ப - 7

மட வெடிகுகசு செயது விட்ட வெறுநி கோன்ற
 மாலைபயணிந்திருடபவன இவ்வுருக்குக் கையம் மடலும் மேலே
 அருளுக்கு அடிபடம் மாலைபயம் முன்னம் மாமதி கோள்விடுத்த
 முகில் வண்ணன் முன்பொரு கால் சந்தாஹுடைய தூண்டாஹுடைய
 போக்கின் காலமேக வண்ணன் கீழே இது விண்ணத்து மண்ணை
 என்ற வித்தின் தென்றல், அன்றில், போன்ற வீரோகிகளை
 விண்ணத்தவன் என்றார் அதற்கு ஒருஹாரணம் கண்டிருக்கார் மாமதி
 - அபலைகளைப்பாதிபததிலமிகட பெரியவன் அவ்வுருக்கு ஏறும்
 துயரைப் போக்காவிட்டாலும் எங்களை நலிடக் கூடியவன்
 அபதிபட்டவன் துன்பத்தைபடம் தீர்த்துவிட்டால் கேட்கவும்
 வேண்டுமோ. மாமதிக்கோள் முன்னம் விடுத்த முகில்வண்ணன் -
 சந்தாஹுக்கு ஈகுவால் துன்பம் நேர்வதற்கு முன்னமே அதைக்
 தீர்த்தவன் முன்பொரு காலத்தில் எனறும் சொல்லலாம்.
 ரக்ஷகனாயிருந்தவன் இப்போது பாதகன் ஆனான்.
 பரமோஜனாந்தரபரரை ரக்ஷித்தவன் அநந்த பரமோஜனரை
 துன்புறுத்துகிறான் பாருங்கள் முகில்வண்ணன் - மேகஸ்வபாவன்.
 ஐவத்தில பொழிந்து தரைடைக்காபவிடும மேகம் போலே
 பரமோஜனாந்தரபரரை ரக்ஷித்து அநந்த பரமோஜனரை நலிபவன்.
 எங்கே பொழிந்தால் பயனுண்டு என்ற பகுத்தறிவில்லாமல
 பொழிபவன் முன்பு கைம்மாறு கருதாது சந்தானை ரக்ஷித்த
 மேகஸ்வபாவன் என்னை இன்று நலிகின்றான் என்றுமாம்.
 (காயாவின் சின்னநறும் பூந்திகழ்வண்ணன்) சிறிபதாய மணம்
 திகழும் காயாவின் பூப்போன்ற நிறமுடையவன் விடவொண்ணாத
 வடிவையுடையவன் சின்னபூ - இவன் பெரியவனானாலும் பாரும
 அணுகும்படியான ஸௌபயமுடைய சிறிபவன் சின்னம் -
 கண்ணம், தாது, மகரநதத்தைபுடைய பூவென்றுமாம். சின்ன நறுமபூ
 - வடிவில் சிறிபதாயினும் மணத்தில் மிக்க பூ, அது போலவே இவன்
 புகழ்.

(வண்ணம் போல் அன்ன கடலை) எதிர்வாணைகளை ராவணனைகளே, கொன்றான் எனபது, பொருத்தமுடையதே, ஆனால், இவ்வாறு அப்போது சூட்சுமிகளால் காணப்படும், எல்லா ராவணன் தந்தைகளையொத்த கடலைச் சூட்டவா கலங்க வேண்டாம். (மலையிட்ட அணகட்டி) கண்ட கற்களைப் பல்லா ர எதிரதுப் போட்டு, குற்றங்களைச் சூட்டிச் செல்லும்படி அணகட்டி கடலின காம்பிபதனை அழித்தகளை என்னுடைய காம்பிபதையும் அழித்து மட வெங்கைச் செத்தவன் (மன்னனிராவணனை) அரசுகாகோன என்று அபிமானத்தை உடைய ராவணனை (மாமண்டு வெஞ்சமத்து) மா என்பது நாலு கால பிராணிகளைச் சொல்லும் பாளை குதிரை போன்றவை பூங்கு உடலுண்ணமாக நால்வகைச் சேனைகைத் குறிக்கும் நாலவகைச்சேனையும் நெருங்கி இரகசும்படியான கொடிய புத்தத்தில வெஞ்சமத்து - திறந்து கிடந்த வாசலிலே நாட நுழைந்து போல நுழைந்து அறிபாய்ந் கிடந்த ராவணனைக் கொல்லவிலலை. ராமராவணயோர் ராமராவணயோர் (ரா.யு.100-24) என்று பேசும்படி தனக்குத்தானே ஒப்பான நிகர்ற்ற புத்தத்தில் நெருங்கு நோர் நின்று ராவணனைக் கொன்றான் கொன்றது எப்படி என்கிறா மோலே (பொன்முடிகள்) இவன கேவலம் மனிதன தானே என்று ராமபிரானை மதிபாமல் முடிபனைந்து களம்புகுந்தான். (பத்தும்புர) பத்துத் தலைகளோடு உயிரைபட உடம்பைவிட்டுப் பிரித்தான் 'உம்மை' சொல்லப்படாத உயிரைக் குறிக்கிறது, அல்லது பத்து தலைகளில் ஒன்றையும் விடாமல் மண கவ்வ வைத்தான் (சரம் துர்த்து) வரபலத்தாலே அறுத்த தலை முளைகை முளைகை அவற்றை அறுக்கும்படி அம்பு மறை பொறிந்தான் (தென்னுலகம் ஏற்றுவித்த சேவகனை) யமலோகத்தை அழகிய உலகமாக்கிட வீரனை யமலோகத்தில் உள்ளவர்கள் இவனுக்குட்டணிசெய்ய இங்கே வந்து அந்த வேரகம் டாழாக்கி கிடந்தது இப்போது ராவணன் மற்ற

அகக்கொடு அபகு செனறுதாவ யமலோகம் துறைந்து
 அபகுதாந்தாந செலகககை அபகுப்ட்ட நீள என்னககய்யப
 பொலகது காணப் போகிறோகா

ஆயிரக்கண் மன்னவன் வானமும் வானவர்தம்
 பொன்னுலகும் தன்னுடைய தோள் வலியால்
 கைக்கொண்டதானவனை பின்னோரரியருவ மாகி எரி
 வீழ்த்து கொன்னவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே
 வலலானன் மன்னு மணிக்துஞ்சி பற்றிவரவீர்த்து தன்னுடைய
 தாள் மேல் கிடாத்தி அவனுடைய பொன்னகலம்
 வஞ்சுகொல போழ்த்து புகழ் படைத்த மின்னிலங்கும் ஆழிப்
 படைத் தடககை வீரனை

தோளையனைக் கொன்று படைத்த புகழை அதிகத்தோள்
 என்கிறான்.

(ஆயிரக்கண் மன்னவன் வானமும்) ஸ்வர்கம் பெரியதானகயால்,
 அபகுதாந்தாந/குப பாங்காக ஆயிரங்கண்களைப் படைத்தவன்
 ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரனுடைய ஸ்வர்கத்தையும்
 வானமும் என்ற சொல்லிலுள்ள உயமை கூறி அந்தரிக்ஷம்
 என்றவற்றைக் குறிக்கிறது. ஆக முடிவாகங்களாயும். (வானவன் தம்
 பொன்னுலகும்) பற்றுமுள்ள ஸூரியன், யமன் முதலிய தேவர்களின்
 உலகங்களையும் (தன்னுடைய தோள்வலியால்) ஒருவனை
 தானமாகக் கொடுத்ததோ, வாததாலோ தவத்தாலோ பெறுதலானை.
 தானது யாததாலோ பெற்றான் இது எனறுமே யது, என்று இவனை
 எவனாக யாததால் இவன் தோளையல் கண்டு நடுங்கும் தேவர்கள்
 தானாகவேய் கொடுத்தது (கைக்கொண்ட தானவனை), ஆயிர
 ள் வாய்ப்புள்ளவனானகயாலே, வீரர பொருளை அடவற்றிடாதே
 இவனை காரியம்.

(மின்) சில காலம் சென்றபின் ஆரவேளை இவன தந்தையாவானே
என்று பார்த்துநந்தான (ஓர் அரியருவமாகி) ஓட்டற்ற சுவாமனான்
அரியருவும் ஆரருவும் ஆனான் எம்பெருமானுடைய
திருமேனியிலே இடபுடைய விக்ஷணமான மாறுபாடு
எற்படக்காரணம் என்ன? ஹிரண்யன் பண்ணை அபசாரங்களை
என்பர் அவன் பெற்ற வாங்கள் என்பர் ஆராய்ந்து பார்க்கையில்
அதுவல்ல காரணம் என்பது தெரியும். ஹிரண்யன் ஒரு முறையா
அபசாரம் என்ன? அப்போதெல்லாம் சிங்கம் நிரான
தோன்றவில்லை. ப்ரஹ்மாதனைக் கடிந்தபோது தானே
தோன்றினான் பின்னாளைய சிறி பெருகண்டு
தூண்டை த்தபோதல்லவோ வெளிப்பட்டான் ஆகையால்
எம்பெருமானுடைய திருமேனியில் மாறுபாடு உண்டாகக் காரணம்
ப்ரஹ்மாதனுக்குக் கொடுத்த தொல்லை. ஹிரண்யன் தன்னிடம்
பட்ட அபசாரங்களைப்பெல்லாம் பொறுத்துக் கொண்ட எம்பெருமான்,
ப்ரஹ்மாதனுக்குத் தொல்லை கொடுத்தபோது அரியருவும்
ஆரருவமானான் இதனை ஸ்ரீவாதராஜ ஸ்தவத்தில் (68)
यदपराधसहस्रमजस्रं त्वयि शण्ड्य हिरण्य उपारहत् । वरद! तन्न विर त्वमवित्रिक् विकृतिमर्भक
निर्भजनदना ॥ என்று ஆழ்வான் அனுபவிகிறார். (ஓரி)
ஸ்த்யஸங்கல்பனே தானே நனைத்தாலும் இன்னொரு முறை
இப்படிப்பட்ட உருவத்தைக் கொள்ள முடியாது ஆதி - மனிகனாலும்
ம்ருகத்தாலும் சாலிலலை என்று வரம் வாங்கி அதனாலே
காலத்தோடு இருந்த ஹிரண்யனை அறிக்க இப்படி சேராச
சோத்தியான உருவம் கொண்டான் வரங்கருதித் தன்னை
வணங்காத உன்மை (ஹிரண்ய ந்திரு 84) என்றார் ஆழ்வார்
(எரிவிழித்து) இது இவனுடைய ஸ்வபாவையிலை உயிர்க்கெல்லாம்
தாபாயன் க்கின்ற தன் தாமஸிக கண்ணை அவன் ஆனால
பாதகதாபசாரத்தைக் கண்டு அது பொருக்காமல் கோடவாய்பட்டு
எர் விழித்தான் இப்பொழுதே சிங்கவேள் குன்றப் பாகரத்தில்

எப்படிப்பேசுகிறார் எரிந்த பைங்கண் இலங்கு பேழ்வாய்
 எயிறொடும் இது எவ்வுருவென்று இரிந்து வானேனா கவங்கிப்போட
 இருந்தவமான் (பெரியதிரு. 1-7-6). வானேன் கலங்கி ஒடினாலும்
 ப்ரவ்வாதன் பபந்து ஓட விலலை. ஏன்? அவன் சீற்றத்தோடு அருள்
 பெற்றவன் எதிரிபிடத்து சீற்றங்கொண்டு போரிடும் போதும் சிங்கம்
 தன் குட்டிக்கு அலை தருவதுபோல. இந்த பயங்கரமான கோற்றம்
 ஆழவாரின கண்களுக்குப் பெரு வீருநதாய் அமைகிறது. அரியாய்
 பொங்கி எழுந்த எம்பெருமான் ஆழவாருக்கு அந்த நிலையிலும் தன்
 அழகைகத்தான் காட்டினான். ஆழ்வார பேசுகிறார்.
 இவையாபிவவாய் திறந்து எரிகான்ற இலையா எரிவட்டக் கண்கள்
 இலையா எரிபொங்கிக் காட்டும் இமைபோர் பெருமான
 அன்பொங்கிக் காட்டும் அழகு' 'அழகியான் தானே
 அரியருவந்தானே (நான்முகன் 21, 22) என்பது திருமழிசைப் பிரான
 பேசுக (கொல் நவிலும் வெஞ்சமத்துக் கொல்லாதே) கொலை
 நடக்கும் போககளத்தில் இவனைக் கொல்லவில்லை. புத்தத்தல்
 ஓர் அம்பை எய்து இவன் தலையைக் கொய்தால் அது அவனுக்கு
 பிடிசுட்டியதற்கு ஓர் மாகும். அவ்வாறு செய்யாமல் அவனைச்
 சித்ரவதம் பண்ணினான் (வல்லாளன்) வலிமைபடைபவன்.
 நெருசிலும் உடலிலும் பலரிருந்தனை தனமகன் பெருமைபடக்
 கடப்ப பெறாத வலிமை அவன் நெடுக்கக்கு. நரசிங்கனும் எளிதில்
 வீடித்த முடியாத தேவரூபம் (மன்னு மணிக்குஞ்சி பற்றி)
 எகசதாதிபதம் செலுத்தினமுடி அனைவரும் இவனுக்குப் பபந்து
 ஹீரணயாய நம் என்றே சொன்னார்கள். அடபடிப்பட்ட மணி
 குடிமைப் பற்றினான் முதலில் (வரவீர்த்து) தன்னிடம் வரும்படி
 ஈர்த்தான் அவனுடைய எதிர்பு இல்லையோ எனில் பிரந்ததுமுதல்
 எவரிடமும் அவமானப்பட தில்லைபாணகால மணி முடிமைப்
 பற்றி போதே அவமானத்தால் உயிப்போயிற்று பிணங்கை இழுப்பது
 போல இ டத்தான் (தன்னுடைய தாள் மேல் கிடாத்தி) தன்னுடைய

பிராட்டி சாபக்கடவ மடியிலே என்னைப் போலனறிக் கே முாட்டுப்
 னைபலைபோ மடியிலேற்றுவது என்கிறாள் என்பது பெரியவாச்சாள்
 பிள்ளை ஸலித்தி. அவன் மடியிலே பிராட்டி சாபந்திருபடது
 பொருத்தமுடையது இந்த மடியிலே சாயவேண்டும் என்று
 ஆசைப்பட்டிருக்கும் என்னைச் சாய விட்டாலும் பொருத்தமே.
 அவ்வாறில்லாமல் முரடனான ஹிரண்பனைபோ சாயவிடுவது
 என்கிறாள் இங்கு நாயனார் வாய்க்யானததில் ஒரு ஜதிவ்யம்
 காணப்படுகிறது 'என்டோல்வாரையிறே மடியிலே எடுத்துக்
 கொள்ளவடுபடது ஆர்ந்திருக்குப்பரம்பராயமான திருவடிகளிலே
 ஆஸ்ரப்ரக்ருதியானவனை ஏறிட்டுக் கொள்ளுவதே! என்கிறாள்
 என்று பட்டர் அருளிச் செய்ப நான கேட்டேன் என்று நம்பிள்ளை
 அருளிச் செய்தார் என்பதாம்.

(அவனுடைய பொன்னகலம்) ஹிரண்பன் — பொன்னன் என்ற
 பெயரை உடையவன் அவன் மாட்டி அல்லது டலியிடக்கிடாவை
 ஊட்டி வளர்ப்பது போல் நரசிங்கனுடைய நகங்களுக்கு
 இரையோருமபடி வாங்கப்பட அழகிய மாடபு. (வள்ளுகிரால்
 போழ்த்து) பொன்னகலமாகையாலே எரிவிழிகளின் மெழுவையாலே
 உருகிற்று. பிறகு எளிதாக வாழைநாரைக்கிழிப்பது போல
 கிழித்தாள். (புகழ்படைத்த) தகப்பனும் பகைவனான போது
 உட்கரித்த நிருபாதிக பிதாவென்றும் ஆர்ந்திருக்காகத் தன்னை
 அழிய மாறிப்பாகிலும் உதவினான் என்றும் புகழ்படைக்கை
 (மின்னிலங்கும் ஆழி) திருவகிருக்கு இரை போடுகததனை
 திருவாழி தனக்கு இரை போராமையாலே சீறி நாக்கு நீட்டுகிறபடி.
 'கிளரொளியால் குறைவிலலா அரிபருவாய்க் கிளரெழுந்து
 கிளரொளிய இரணியனதகல மாரபம் கிழித்துகந்த வளரொளிய
 கனலாழி வலம்புரியன்' (திருவாய் 4-8-7) என்றா நாமாழ்வார்
 (ஆழிப்படைத்தடக்கை) சகராயுதத்தைப் பெரிய திருக்கையிலே

உடை .ப. (வீரனா) நகுலிம்ஹ அநுஷ்டுட் மந்திரத்தின இரண்டாவது சொல்லை நினைப்பது நிகிறது.

அறிவும் உறுதியுமுள்ள ப்ரஹ்மாதனை ரக்ஷித்ததைக் கூறினாள்
கீழே இனி தங்களுடைய துனடத்தையும் அறிபாமல் கிடந்த
சேதநங்களைப் பரளபாபத்திலே ரக்ஷித்த புகழையும் அழிப்பேன்
என்கிறாள்

மன்னிவகலிடத்தை மாமுதுநீர் தான்விழுங்க பின்னுமோ
ரேனமாய்புக்கு வளை மருப்பில் கொல்நவிலும் கூர்நுதிமேல்
வைத்தெடுத்த கூத்தனை

(மன்னிவ்வகலிடத்தை) வாழனன் மண் இது, என்று சொல்லும்படி நெடு நாட்களாக அவனுடையதாக இருக்கும் பூமியை, அல்லது எல்லோரும் நிலை பெற்றிருக்கும் பூமியை, (மாமுதுநீர்தான் விழுங்க) மஹா ப்ரளாய ஜலம் விழுங்க, அடி அடி நீரிலிருந்து பூமியுண்டாயிற்று, தைத்.ஆன.) என்றுபடி ப்ருதிவிக்குக் காரணமான நீரே தான் உண்டாகுகின்ற பூமியை விழுங்க, பூமிக்கு ரக்ஷகமாக வைக்கப்பட்ட கடலே அதனை விழுங்கப்புக (பின்னும்) ரக்ஷணத்திற்கு ஒரு முடிவிலலை. (ஓர் ஏனையாய்) ஒப்பற்ற வராஹமாய் நீரிலும் சேற்றிலும் அளையத்தக்க மானமிலாப் பனறி'யருவம் (புக்கு) ப்ரவேசித்த, (வளை மருப்பில்) வளைந்த தந்தத்தினுடைய, (கொல் நவிலும் கூர்நுதி மேல்) எதிரிட்டவர்களைக் கொலை செய்வல்ல கூர்மையுடைய கோரைப் பற்களின் நுனிமேல் (வைத்தெடுத்த கூத்தனை) வைத்துக் கொணர்ந்த அழகிப் செயலையுடையவனை.

மன்னும் வடமலையை மத்தாக மாசனத்தால்
மின்னுமிருகடரும் விண்ணும் பிறங்கொளியும்
தன்னினுடனே கழல மலைதிரித்து ஆங்கின்னமுதம்
வானவரை யூட்டி அவருடைய மன்னும் துபர் கடிந்த

மனங்கொள்ள வஞ்சித்து நெஞ்சருக்கி என்னுடைய
பாதத்தால் யானைப்ப மூவடிமண் மன்னா! தருகென்று
வாப்திற்ப் பற்றவனும் என்னால் தரப்பட்டது என்றலுமே
அத்துணைக்கண் மின்னார் மணிமுடி போய் விண்தடவ
மேலெடுத்த பொன்னார் கனைகழற்கால் ஏழுலகும் போய்க்
கடந்து அங்கு ஒள்ளா அகரர் துளங்கச் செலநீட்டி
மனனிவ்வகலிடத்தை மாவலியை வஞ்சித்து
தன்னுலகமாக்குவித்த தாளானை

[illegible]

கேட்டவர் கேட்ட தெலலாம் வழங்கிட வேளவி (புக்கு) இட்ட அடிகள்
தோறும் சூமி நெளியுமபடியாகப் போட். (இருந்து) அவன் கொட்டேன்
என்றாலும் பெறாமல் போசமாட்டேன் என்று ஸ்திர ப்ரதஷ்ட ண்ட
இருந்து.

(போர்வேந்தர் மண்ணை) புத்த வீரர்களான அரசுகளுக்கெல்லாம்
அரசனான மாவலியை. (மனங்கொள்ள வஞ்சித்து) மூக்கான
முதலானவர்கள் தடுத்தோதிலும் தன அழகாலே மாவலியை
வஞ்சித்து அவலது இவன் பாசுக்கவந்த பரஹமசார் பே என்று
அவன் நமஸம்படி வருகிதது. (நெஞ்சருக்கி) 'பவன் கொள் ணணாய்'
(திருவாய. 1-8-6) என்கிறபடியே மூசுரனால் கலக்கப்பட்ட அவன்
நெஞ்சைக் கரைத்தது. மேலே தன பேச்சாலே
நெஞ்சை (ருக்கினபடியைச் சொல்லுகிறான்

(என்னுடைய பாதத்தால் யானைப்ப மூஷி மண் மண்ணா தருகென்று
வாய் திறப்ப மற்றவனும்) மண்ணா என்றது வாமனக்குழந்தை
ஏறிட்டுப் பாதத்தான் மாவலி. மூஷி என்றது குழந்தை. என்ன
வேண்டுமென்றான். மண் என்றது யார் காலாலே என்றான்
என்னுடைய பாதத்தால் என்றது. பெரியதொரு காலாலே கொள்ளக்
கூடாதோ என்றான் யானைப்ப - என் விநியயபடி செவ்வைன்றோ
உன் கடைமை என்பான் வாமனன் இவன் பேச்சை இன்னும் சிந்தி
நேரம் கேட்கவேண்டுமென்று சேசாதிபந்தான் மாவலி. ச. ரு. க -
இப்போதே தரவேண்டிய என்று அழகுறொழுகப் பேசிற்று ச. ரு. க. க.
தந்தது என்று வாய்திறப்ப - இவன் வாய்திறக்க அழகிலே
மயங்கியேன் டீ. ரு. க. இங்கே உள்ள வாமனபான பாகத்தங்கள்
நாஷாபேச எண்ண, திராயம்மாந்தர பதப்படி எண்ண, எண்ணை ஆக எண்ண
மண்ணை எண்ண, ஆரதாக்காலே எண்ண, எண் சாமலாலே எண்ண
மேர் ம. தொரு காலாலே கொண்காலே எண்ண
காலாலே கொண்காலாலே நீ செவ்வக மா க. ரு. க. எண்ண பேசாதிப்ப தான்

[illegible]

(നോക്കി) ന്യായോപദേശം നൽകിക്കൊണ്ട് തന്റെ ദൈവത്തെ അനുസരിച്ച് പ്രാർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു.

மாமலர்மேல் அன்னம் தூமியும் அணிரீர் வயலாணி
என்னுடைய இன்னமுதை எவ்வள் பெருமகையைய
கண்ணாதின்கூழ் கணமங்கைக் கற்பகத்தை மின்னை
இருகடைய வெள்ளையையுள் கல்லறைமேல் பொன்னை
மரதகத்தைப் புக்குறி சம்போரேற்றை மன்னுமரங்கத்து
என்னாமலையே

(மாமலர்மேல் அன்னம் தூமிலும் அணிநீர் வயலாணி என்னுடைய இன்னமுதை) பொய் தாமரை மலர்களே அன்னங்கள் உறுத்திக் கொண்டு இருக்கின்றனவே அன்னமுமே உறுத்தி கொண்டு தாமரை மலர்களே இந்நிலை இருக்கின்றன உயர்ந்த இடமுடைய தாமரை அன்னம் மாமலர்மேல் இருக்கிறது. மலரிலே இந்நிலையின் அதே மனம் மென்மை எதிர்த்து நின்றும் முதலியவற்றாலே அது மென்மலர் மாமலர்மேல் இருக்கின்றனவே உயர்ந்த மனம் உறுத்தி உறுத்தி அணிநீர் வயலாணி - அழகிய ஜலம்நிறம்பிய திருவாணி (என்னுடைய இன்னமுதை) இங்குள்ள வயல்களான பங்கு இரண்டு தலைவாரமும் தம்மது நிலத்தால் விளையும் தானியங்களை இரண்டு வாரமாகப் பங்கிடுவர் ஒன்று மேல் வாரம் நிகர் கொடுத்தவர்களுடைய பங்கு மற்றொன்று குடிவாரம் பங்கிட்டு வளின் பங்கு திருவாணி எம்மென்றானைப் பற்றிப் பேசும் இவள்

ஸ்திரப்ரதிஷ்ட னானான் எனறுமாம். மாமணி - ஸ்ரீரத்தானையிலே முடிந்தாளலாம்படி ஸௌக்யம் பிறத்தாலும் ஒளியாலும் நீலமணி போன்றிருப்பவன் ஆரங்கத்து எம்மாமணியை - அரிகளாகத் தாமிரபாபும், அம்மத் தாமிரபாபும் இரூபவன் மாமணியை - வெளிமணி, தாமணி, அருவனாயனை பதேயில் மணியணை (திருமறை 21) என்றார் தொண்டரடிப்பொழுகள் தொண்ணீர்க்கொண்டி திணைக்கையால் அடிவருடப் பள்ளி கொள்ளும் தாமணி (கேரளமாள் திரு 1-1) என்பது குலமேகரப் பெருமாள் வாகதை அணிபா பொழில்சூழ் ஆங்க நகரட்பா துணிவேனினி நினைநுளவல தொக்சு மணிபே மணிமாணித்தமே மதந்தா (பெரி 1) திரு 11-8 8) என்றார் இவ்ரும திருவெழியில்

வல்லவாழ்ப் பின்னை மணாளனை பேரில் பிறப்பினைய
தொண்ணீர்க் கடல் கிடந்த தோள மணிச்சுரை என்பனத்து
மாலை இட வெந்தை ஈசனை மன்னும் கடல் மன்னல
மாயவனை

(வல்லவாழ்ப் பின்னை மணாளனை) கடலினனை : பிரபு முறை
மணாள மணாள்த, வெண்கிதோளறுந் து திருவடையாளை நினைநுளவலனை

(பேரில் பிறப்பினைய) என்வெருமான் எத்தனைகளை அவதாரங்கள்
செய்திருக்க விருத்தினி என்பானனை என்கை, அதுமாதவதந்தைகள்
எத்தனை அவதாரங்களைச் செய்திருக்க அனந்தன் செயலிலேயே
என்று அவன் திருவள்ளன் இன்னும் எத்தனை விருத்திகள்
கேண்(டுவனாலும் எவ்விதமாதைத் திருவே மதந்தா எத்தனை
திருவடையாளை.

(தொண்ணீர்க் கடல் கிடந்த தோள மணிச்சுரை)
திருவடையாளை விலேயில் து துணையி லுள்ள, மணிநினை து மெய்கை
அணி விலேயில் நினைநுளவலனை மாயவதந்தை தந்தைகள்
தேவதே

இருந்தும் சேதனர்களை உட்பலிபதற்காகத் திருட்பார்கட லிலே சாப்ந்தருளினபோது அவனுடை கடர் விஞ்சி நின்றது. தொவநீர் - விடவார்ச்சாவதாரங்களுக்கு நூற்றாங்கால்.

(என் மனத்து மாணல) என் நெஞ்சிலே உறைய ஆசை கொண்டு இங்கே வந்தபின்பே அவனது ஒளி விஞ்சிநின்றது. ஸர்வேஸ்வரனுக்கு பரமபதமும் பாற்கடலும் பாலாலயமாயிருந்தது. நெஞ்சமே ப்ராப்தஸ்தலமாய் டெருங்கோயிலாய் இருந்தது. *ரத்ய நிஷ்ஜானியாந் விஷ்ணுயதஸம் மஹ்* (ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நெஞ்சமே டெருங்கோயில் தைத்நாரா 26) என்றது உபநிஷத் நெஞ்சமே நீள்நகராக இருந்த என் தஞ்சனே (திருவாய். 3-8-2) என்றார் நம்மாழ்வார்.

(இடவெந்தை ஈசனை) திருவிடவெந்தையில் ஆமிட் பிராட்டியின் நாயகனாய் தன் ஸர்வேஸ்வரத்வத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டு நிற்பவனை.

(மன்னும் கடல் மல்லை மாயவனை) திருக்கடல் மல்லையில் ஆட்கரிதனான புண்டரீகருஷிக்கு உகந்த இடம் என்பதாலே என்றும் பிரியாத திருவனந்தாமுவானையும் விட்டு தரையில் கண் வளர்ந்தருளுகிற ஆட்சர்ப் பூதனை.

வானவர்தம் சென்னிமணிச்சுடரை தன்கால் திறல்வலியை
தன்னைப் பிறரறிபாத் தத்துவத்தை முத்தினை அன்னத்தை
யின்ன அரியை அருமறையை முன்னிவ்வுலகுண்ட
பூர்த்தியை

(வானவர்தம் சென்னிமணிச்சுடரை) இப்படி கடல் மல்லையில் வந்து பள்ளி கொண்ட வன் தான் பரமபதத்தில் நித்ய ஸூரிகளுக்கு ஸ்ரீரோ பூஷணமானவன்.

கோவலூர் மன்னுமினடகழி பெம் மாயவனை பேயலறப்
பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை

(கோவலூர் மன்னுமினடகழி பெம் மாயவனை) திருக்கோவலூரிலே
நிதயவாஸம் செய்து ஆட்சாய பூதனை ஈசுவரமஃதிக
(முநீசுவரமஃதிக 24) என்று ஸவாமி தேவர்கள் அனுபவித்தபடி
பகதர்களால் முதலாழ்வார்கள் மூவராலும் ஓர் இடைகழியில்
நெருக்குண்டு அதைப்போக்பயங்க நினைத்து ஈசுவரன் அமரமஃதிக
படைபட்டாலும் வெளியில் போகமாட்டாமல் தூணைப்
பிடித்துக்கொண்டு அங்கேயே சுற்றுமாட போலே அவ்வூரிலேயே
நிதய வாஸம் செய்பவன்

(பேயலறப் பின்னும் முலையுண்ட பிள்ளையை) டீசுவரமஃதிக
பிராந்தியின ஸ்தோதரத்துக்கும் பேய்ச்சி பூதனை)யின்
அவரவர்க்கும் வாசியறிபாத பருவம். பேய்ச்சி முலையுண்டு அவனை
உயிருண்டான் (திருவாய் 5-8-11) என்றுபடி தலைபடாலோடு
அவன் உயிரையும் ஒருசேர உண்டவனை

அள்ளல் வாய் அன்னம் இரை தேர் அழுந்தூர் எழும் கூடரை
தென்திலலைச் சித்திர கூடத்தென் செவ்வனை

(அள்ளல் வாய் அன்னம் இரை தேர் அழுந்தூர் எழும் கூடரை)
கலங்கின நீரிலும் கூட இறங்காத அன்னப் பறவைகளும் தயங்காத
இறங்கி இரைபைத் தேடுகின்ற இனிய சேற்றையுடைய
திருநாழந்தூர் உநிதப்பவாளும் பண்ணுகிற தேஜோமயமானவனை

(தென்திலலைச் சித்திர கூடத்தென் செவ்வனை) சீரார் பொழில்
குழந்து அழகாய் தலலைத் திருச்சித்திரகூடத்து உறை
செங்கண் மாலை (பெரிபதிரு 3 2-10). பருவக் கருமுகில ஒத்து
முததலுடைய கூடல் ஒத்து அருவித் திரள் திகழ்கின்ற ஆயிரம்

மாலிருஞ்சேகரனை மணாளனார்

பொன்மலை ஒத்து (பெரியதிரு. 3-3-5) என்றடி அழகுச்
செல்வத்தையுடையவன்

மின்னிமழை தவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை
மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மணாளனை கொன்னவிலும்
ஆழிப்படையானை

(மின்னிமழை தவழும் வேங்கடத்தெம் வித்தகனை) மழை எனபது
ஆகுபெயராய் மழைக்குக் காரணமான கறுத்த மேகத்தனாக
குறிக்கும். அகலகிலவேன்இறையென்று அலர்மேல் மங்கை உறை
மாரப (திருவாய். 6-10-10)னான அவனுடைய கறுத்த திருமேனியை
கறுத்த மேகமாகவும், ஹிரண்ய வர்ணையான பிராட்டியை
மின்னலாகவும் உருவகிக்கிறார் பிராட்டியோடு திருமலையிலே
எழுந்தருளியிருக்கும் ஆட்சர்பகரமான குண சேஷ்டதங்களை
உடையவனை.

(மன்னனை மாலிருஞ்சோலை மணாளனை) அவன் நாட்டுக்கு
மன்னன் ஆனால் திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே கந்தரத்
தோளுடை பளாய் நின்று எனக்கு மணாளனாவன். என்சொற்படி
கேட்டு அந்த கந்தரத் தோள்களை அணைக்க எனக்குத்
தரவில்லையே என்கிறான்

(கொன்னவிலும் ஆழிப்படையானை) ஆட்சரித விரோதி
நிரஸநத்துக்காக ஆயுதமேந்தியவனை. திருவாழியாழ்வான் 'நமுசி'
முதலான அஸூரர்களையும் பிற ஆட்சரித விரோதிகளையும்
ஸம்ஹரிக்க வல்லவன்

கோட்டியூர் அன்ன உருவில் அரியை திருமெய்யத்து
இன்னமுத வெள்ளத்தை இந்தனார் அந்தணனை மன்னும்
மதிட்கச்சி வேளுக்கை ஆளரியை மன்னிய பாடகத்தெம்
மைந்தனை

(கோட்டிபூர் அன்ன உருவில் அரிமை) திருக்கோட்டிபூரிலே நரஸிம்மன்ருளிடம் எழுந்தருளியிருப்பவனை. முரியும் வெணைதினை முதலாம் தீபம் முடிபுகழல் எரிப்பினவர்கொள் வெஞ்சினை வளைவித்த மைந்தனும் (பெரியதிரு. 8-5-6). 'நெல்லில் குளனை கண்காட்ட நீரில் குமுசம் வாங்காட்ட அவலிக் கமலம் முகமகா'டும் கழனி பழுத்தா நிவறானை (பெரியதிரு. 7-5-10) என்றெல்லாம் அநாதை கவிபாட வல்ல இவராலும் பேச முடியாத வடிவத்தை உடையவனானமையின் 'அன்ன உரு' அட்படிப்பட்ட உருவம் என்றார் போலும்.

(திருமெய்யத்து இன்னமுத வெள்ளத்தை) திருமெய்யத்திலே தேக்கி வைத்த அமுதக் கல் பேரலே இருப்பவனை அவனை நினைத்தாலே போதும் ஸம்ஸார தாபமெல்லாம் போவதற்கு.

(இந்தனார் அந்தணனை) திருவிந்தனாரிலே எழுந்தருளியிருக்கும் பரமகாருணிகனை தனனை நாடி வந்தவர்களுடைய ஸம்ஸார துக்கத்தைப் போக்குபவனை. அந்தணர் என்பர் அறவோர் மற்றெவ்வயிர்க்கும் செந்தண்மை பூண்டொழுகலான்' என்றது திருக்குறளும்.

(மன்னும் மதிட்கச்சி வேளுக்கை ஆளரியை) திருவேளுக்கையிலே எழர்கருளியிருக்கும் ந்ருஸிம்மனை. வேள் என்ற சொல்லுக்கு வேழகன என்று பொருள் வேள் இருக்கும் இடம் - வேளிருக்கை - வேளுக்கை ஆயிற்று விரிண்ட ஸம்ஸாரத்திற்காக அவதாரம் செய்த போது அந்தக் கோபத்தினால் சிவந்த முகத்தையும் உருவத்தையும் கண்ட அனைவரும் பயந்து நின்றனர். அவனுடைய மந்திரமும் 'உகரம் வீரம்' என்று கோடத்தையும் வீரத்தையுமே சொல்கிறது ஆனால் இந்த கிவய தேடாததில் அவனுடைய வீரம்

தோற்றாமல் சாஸந ம்மத ம்மத என்று பேசப்பட்ட அழகு ம் குமே
தோற்றநிறுகின்றான் எனவே, அடிப்பார்கள் அவ்வழகைப் பாதுகாக்க
மனனு ம்மதிள் - து. மான மதிள் எடுதகண போலும் அழகி பான்
தானே அரிடருவன்தானே (நானடிகள் 22) என்றா
திருமழிசைப்பிரானும். சாஸந ம்மத ம்மத என்றது ஸ்வாஸந நாமம்.

(மன்னிய பாடகத்தெம் மைந்தனை) திருப்பாட கததிலே உண்டவ
தூதனாய் அடிபார்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் தன்னுடைய
ஸௌலபம், ஸௌடீல்பாதி குணங்களைப் பரகாட்பித்துக்
கொண்டு நிற்பவனை மைந்தன் - அப்பொழுதே பெளவனப் பெருவம்
ஆரம்பித்தவன்.

**வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை ஊரகத்துள்
அன்னவனை அட்டபுகரத்து எம்மான் ஏற்றை என்னை
மனங்கவர்ந்த ஈசனை**

(வெஃகாவில் உன்னிய யோகத்துறக்கத்தை) விழிப்படனே
யோகநித்திரை செப்பவனை. 'ஆடரிதரிட்ட வழக்காயிருப்பவனை'
என்பர் டெரியவாச்சான பிள்ளை திருமழிசைப்பிரான் சொற்படி
நடந்தவன்

(ஊரகத்துள் அன்னவனை) திருவூரகததிலே உலகளந்த
பெருமாளாய் நமக்கும் மேலே நோக்கி முழுதும் பார்க்க முடிவாத
பெரிய திருமேனிபோடே இருப்பவனை

(அட்டபுகரத்து எம்மான் ஏற்றை) திருஅட்டபுகரத்திலே
மேன்மைதோற்ற நிற்பவனை கஜேந்திரனுக்காக அரைகுலையத்
தலைகுலைய ஒடிவந்து அருள் செய்தவனை அதனால் எனக்கு
ஸ்வாமி பானவனை

(என்னை மனங்கவர்ந்த ஈசனை) என் மனம் உள்ளிட்ட
அனைத்தையும் கவாநது கொண்டு அத்தாலே தன்னை
நிறைவுடையவனாக நினத்திருப்பவனை

வானவர் தம் முன்னவனை முழிக்களத்து விளக்கினை
அன்னவனை ஆதனார் ஆண்ட ளக்கும் ஐயனை நென்னலை
இன்றினை நாளையை

(வானவர் தம் முன்னவனை) நித்யஸூரிகளுக்கும் கூட அநுபவித்து
முடிக்கவொண்ணாதபடி இருப்பவனை. ஸ்ரீ ரி தேவ்யை ஈச. (எவன்
நித்யஸூரிகளுக்கும் முன்னவனோ அருஷஸூக்தம்)

(முழிக்களத்து விளக்கினை) திருமுழிக்களத்தில் அவதரித்த உடன்
முன்னைக் காட்டிலும் விளங்கி நிற்பவனை. சிவாந் பவரி ஈசமான (பிறந்த
பின்பே பெருமை பெறுகிறான்) என்றது பழமறை.

(அன்னவனை ஆதனார் ஆண்ட ளக்கும் ஐயனை) வாய்விட்டுச்
சொல்ல முடியாத அழகையுடையவனாயும், காலத்தை
அளப்பவனாகவும் உள்ளவனை. ஆண்டு என்பது வருஷம் அதாவ்
உபலக்ஷிக்கப்பட்ட காலத்தைச் சொல்லுகிறது. பொருள்களை
காலம் அளவுபடுத்தும். இவன் காலத்தை அளவுபடுத்துவன். ஈச ஸ
யரி (காலத்துக்கு அவன் வேறுபாடுகளை உண்டு பண்ணுகிறான்
பார சாந். 196-9). காலத்தை எப்படி அளவு படுத்துகிறான் என்று
பேசுகிறார் மேலே.

(நென்னலை இன்றினை நாளையை) கழிந்த காலம். நட படக்காலம்.
வரும காலம் என்று மூன்று பிரிவாகக்கி காலத்தை
நிர்வஹிப்பவனை வருங்காலம் நிகழ்காலம் கழிகாலமாய் உலகை
ஒருங்காக அளிப்பாட்' (திருவா.ப. 3-1-5) 'சென்று செல்லாதன

முன்னிலாம் காலமே (திருவாய். 3-8-8) என்பன நம்மாழ்வாரின் திருவாக்குகள்

நீர்மலைமேல் மன்னு மறைநானகு மானானை
புல்லாணித்தென்னன் தமிழை வடமொழியை நாங்கூடில்
மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை நல்நீர் தலைச் சங்க
நாண்மதியை

(நீர்மலைமேல் மன்னு மறைநானகு மானானை) திருநீர்மலைமேல்
எழுந்தருளியிருப்பவனாக, நித்த நிற்கோஷமான நான்கு
வேதங்களாலும் அறிபட்டடுவனை ச்வேத சவே அஹேத சேத
(வேதங்களனைத்தினாலும் அறியப்படுமவன் நானே. கீதை 15-15)

(புல்லாணித்தென்னன் தமிழை) பாண்டியனுடைய
திருப்புல்லாணியில் தமிழ் மறையாலே பாடப்படுவனை
அகத்தியரின தம்மூல பாடப்படுமவனை

(வடமொழியை) ஸ்ரீமத்ராமாயணம் முதலிய வட மொழி நூல்களால்
சொல்லப்படுமவனை

(நாங்கூடில் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை)
திருநாங்கூடில் மணிமாடக் கோயிலில் நிலையாக நின்று என்னை
எழுதிகொண்ட மணவாளப் பிள்ளையையே.

(நல்நீர் தலைச் சங்க நாண்மதியை) நல்ல நீர்ப் பெருக்கையுடைய
தலைச்சங்காட்டிலே கடலில் பெளர்ணமியன்று உதித்த சந்திரன்
போன்று அழகானவனை.

நான் வணங்கும் கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை
தென்னறைபூர் மன்னு மணிமாடக் கோயில்
மணாளனை

நூன் வணங்கும கண்ணனைக் கண்ணபுரத்தானை) *கண்ணபுரம்
ஒன்றுடையானாக அடிபெண ஒருவர்க்குரிபேனோ (பெரிட திரு.8-
9-3) என்றபடி என்னை அந்நாள் மாக்கிக் கொண் கண்ணனை

(தென்னறைபூர் மன்னு மணிமாடக் கோயில் மணாளனை) அழகிய
திருநறைபூரில் விளங்கும் மணிமாடக் கோயிலில் என்னை
மட வெடுக்குமபடி பண்ணின மணவாளப் பிள்ளையை மணாளனை
- நாச்சிபார் கோயில் ஆதலால் தன் ஆணை செல்லாத மணவாளப்
பிள்ளை மேலே வேறு தீவட தேடத்தேச சொல்லாமல் தன்
உறுதியைக் கூறுகிறார்.

கல்நவில் தோள் காளையைக் கண்டு ஆங்குக் கைதொழுது
என்னிலைமை எல்லாம் அறிவித்தால் எம்பெருமான்
தன்னருளுய ஆகமும் தாராளேல்

(கல்நவில் தோள் காளையை) ஓர் அபலையை வென்றோமென்று கல்
போல இருப்பதாய் ஆன கட்டின தன் தோள்களின் வலிமையைக்
கொண்டாடிக் கொண்டிருப்பவனை காளையை - என்னை
மட வெடுக்கப் பண்ணின தன் பருவத்தை மதித்திருப்பவனை

(கண்டு) என்னுடைய கண்களிட்பநோக்கினேன் என்று
தொடங்கினபடியே முழுமையாகக் கண்டல்லது விடேன்.

(ஆங்குக் கைதொழுது) கண்டலிடத்தே அவனுக்கு
ஓர்ஜலிசெய்து ஓர்ஜலிக்கே நீப்பண்டாய் உருகுபவனாதலின்
இதுவே தன் மனோரதத்தைப் பெற்றுக் கொடுக்கும் என்று
நினைக்கிறார்.

(என்னிலைமை எல்லாம் அறிவித்தால்) மட வெடுக்கும் அளவுக்குச்
சென்ற என்னிலைமை எல்லாம் அறிவித்தால், உன்னைக்
காண்பதோரரசினால் வேயை பும்பொழில் சூழ் விரையார்

திருவேங்கு வாநாபேனவந்தடைந்தேன்' (பெரியதிரு. 1-9-1) என்று
 ஆசைப்பட்ட படியையும் ஆகிலும் ஆசை விடாளால் (பெரியதிரு.
 2-7-1) என்று தாய் சொல்லும்படி அவலாசை தொடர்ந்து
 வந்ததையும் என் சிந்தனைக கினியாய்' (பெரியதிரு. 3-5-1)
 'புகுந்தாமைப் போகலொட்டேன்' (பெரியதிரு. 3-5-6) என்று கால்
 கட்டிய நிலையையும் அடுத்த திருமொழியான தூவிரிட வில் (3-6)
 வண்டு, குருகு முதலானவற்றைத் தூது விட்ட நிலையையும்
 கொன்னவடானாள் பரிசிழந்தாள் (4-8-4) என்று
 திருப்பார்த்தன்பள்ளியில் பரிசிழந்த படியையும் 'உமமைக்காணும்
 ஆசைபென்னும் கடலில வீழ்ந்து' (4-9-3) என்றபடி திருவீர்தருளில்
 ஆசைக்கடலில வீழ்ந்த படியையும், வெருவாதாள் என்றபதிகத்தில்
 (5-5) வேங்கடமே வேங்கடமே' என்று வாப்பெருவியும், தூதாடு
 வனமாலை தாராளோ' என்று தளாந்து கதறினபடியையும்,
 நானாபேன் நறையூர் நின்றநம்பியை கனலில் கண்டேன் (7-3-1)
 என்றபடி கனாக்கண்டதையும், தந்தைகாலில் என்ற திருவழிநூல்
 பதிகத்தில் (7-5) 'எனனைம் புலனும் எழிலுங்கொண்டங்கே
 நெருநலெழுந்தருளி பொன்னங்கலைகள் டெல்லெய்த (7-5-9)
 என்னும் நிலையையும் அடைந்ததையும், 'தெள்ளியீர்' என்ற பதிகத்தில்
 (8-2) கண்ணபுரமென்று டேசி உருகி உளமெலிந்த படியையும்,
 கரைபெடுத்த' (8-3) என்ற அடுத்த பதிகத்தில்
 வளையிழந்ததையும், 'தந்தைகாலில்' (8-5) என்ற திருமொழியில்
 தாரினாசையில் போயின நெஞ்சமும் தாழ்ந்தது (8-5-2) கரிய
 நாழிகை ஊழியில் பெரிதன கழிபுமாறறிவேனே (8-5-6) என்று
 நெஞ்சம் தாரினாசையால் போகப்பெற்று நாழிகை ஊழியில்
 பெரிதானபடியையும் 'காலார் மடல திருமொழியில் (9-4)
 புலவாணி எம்மெருமான டொய் கேட்டிருந்தேனே (9-4-5)
 இழந்திருந்தேன் என் தன் எழில் நிறமும் சங்குமே' (9-4-6) ஒதமு
 நானும் உறங்காதிருந்தேனே' (9-4-9) என்ற நிலைகளையடைந்து,

கவள த்ருளம்பிணை என்ற திருமொழியில் (9-5) துயிலாதிருப்பேன் . உறுங்கேன என்று துறையிலே கிடந்தபடியையும். மூவளில் முன முதல்வன என்ற திருமொழியில் (9-9) தான ஆசைப்பட்டும் திருமாலிருஞ்சோலையில் கூட அவன கிடைக்காமைமடால் திருதகாட செம்மொதகே என்ற திருமொழியில் (10-10) கொங்கார் சோலைக (கூட நனகக கிடந்தமால் இங்கே போதுங்கொலோ (10-10-8) என்று சகுனம் பாத்தபடியையும். இப்போது மட வெடுக்க இருக்கக் கூடாத நிலையையும் ஆக இவற்றையெல்லாம் அறிவித்தால்.

(எம்பெருமான்) எனக்கும அவனுக்கும் உள்ள உறுவு அவன வருமபவா காகதிருக்க விட வில்லையே.

(தன்னருளும்) தர்மக்குககுத் தண்ணீர் வார்க்கை. தன கருணைத் தண்ணீரை வார்த்து.

(ஆகமும்) என மாவோடு தன் நெஞ்சைபணைத்து.

(தாராளேவ) என்னை உயிர்பெறச் செய்வாவிடில். உடலில் உயிரில்லாது என்று கருத்து.

தன்னை நான் மின்னிடைபார் சேரியிலும் வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும் தன்னடியார் முன்பும் தரணி முழுதாளும் கொன்னவிலும் வேல் வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும் தன்னிலைமை எல்லாம் அறிவிப்பன்

(தனனை) மெய் போலே பாவித்துப் பொரி புறந்தட விவிருக்கிற தனனை என்பது. பெரியவாச்சான பிள்ளை உபமானம். பெரிக்கு உண்மையில் இனிப்பு இல்லை. ஆனால் மேலே வெல்லம் தடவினால் அது இனிகிறது இவனும் உண்மையாக என்னிடம் அன்பு

இல்லாதிருந்தும் மேலுக்கு அன்புள்ளவன் போல நடிகிறான் அப்படிப்பட்டவனை

(நான்) அவன் பொய்களையெல்லாம் வெளிவிட்ட போகும் நான்

(மின்னிடை யார் சேரியிலும்) முதலில் பெண்கள் இருக்கும் தள்ளு போவேன் என்கிறான் அங்கு போய் சொல்வேன் உன்னைத் தவிர அறிவேன் என்று சொல்லி என்னைக் காதல் செய்தான் மறந்தும் போனான் அது போல உங்களிடமும் காதல் கொண்டவன் போல் நடத்து உங்களுடைய மின்னிடையல்லது அறிவேன் என்று கூறி ஏமாற்றுவன என்பேன் மின்னிடையாவது ஆண்டான் குணவ கோத்த ஆயர்பாடி இளங்கன்னிமாரகன் போன்றவர்களை இவர்கள் கோஷ்டியில் அழகை ரஸிக்கும் பரமரஸிகள் என்று பெயர் வாங்கிவிருக்கிறான் என நிலைமையைக் காட்டி என் அழகை அவன் ரஸித்தபடியைப் பாருங்கோள் என்று சொல்லி அவன் ரஸிகருவதை அறிப்பேன் என்கிறான்

(வேதியர்கள் வாழ்விடத்தும்) வேதம் முதலான பரமானங்களை அறிந்து இவனே பாதேவதை என்று துணிந்து இவனுடைய ஆராதனமாக யஜ்ஞம் முதலானவை செய்ப்புமிடத்திற்குப் போவேன் இவனைப் பரமதயாளு என்று நம்பும் அவர்களுக்கு என் நிலைமையைக் காட்டி அவனுடைய இரகசம் இருந்தபடியைப் பாருங்கள் என்பேன்.

(தன்னடியார் முன்பும்) இவனுடைய குணங்களுக்குத் கோற்று அடிமை பூண்டிருக்கும் இளைப பெருமான நம் மாழலா போன்றவர்கள் கூட்டத்தில் சென்று இவனுடைய குணங்கள் இருந்தபடியைக் காணுங்கோள் என்பேன்

(தரணி முழுதாளும் கொன்னவிலும் வேல் வேந்தர் கூட்டத்தும் நாட்டகத்தும்) பூமியிலுள்ள நாடுகள் பல. அவற்றை ஆளும் அரசர்களும் பலர். அவர்கள் குலசேகரரையும் தொண்டமானையும் போல நற்குடிப் பிறப்பும் வீரமும் பிக்கவர்கள். அவர்கள் எம்பெருமானுடைய வீரத்தையும் ரக்ஷகத்வத்தையும் கொண்டாடியிருப்பர். அவர்கள் கூட்டத்திலுள் சென்று இக்ஷ்வாகு குலத்தில் பிறந்து ஸுத்தவீரன் எனப்பட்ட இவன் அபலைபான் என்னிடம் காட்டிய வீரத்தைப் பாருங்கள். எல்லோரையும் ரக்ஷிப்பவனான இவன் என்னைக் காத்தபடியைப் பாருங்கள் என்பேன் நாட்டகத்தும் - இப்படி நாலைந்து இடங்களிலே மட்டுமே சொல்லுவேன் அவனை ஸர்வேஸ்வரன் என்றும் ரக்ஷகனென்றும் சொல்லுவா உள்ள இடமெங்கும் சென்று சொல்லுவேன்

{தன்னிலைமை எல்லாம் அறிவிப்பன்} தன் வடிவைக்காட்டி என்னைத் தோற்பித்தான். பிறகு பிரிந்தான். ஆற்றாமையை உண்டாக்கினான் மடலெடுக்கச்செய்தான். அப்படியும் தன்னைக் காட்டாதே என்னை வருத்துகிறான் இதைபெல்லாம் சொல்லுவேன்.

இனி தானும் மற்றைய ஆழ்வார்களும் மயங்கி ஈடுபடும் திவ்ய சேஷிதங்களுையெல்லாம் இழிதொழில்களாக நிரூபிப்பேன் என்கிறான்.

தான் முனநாள் மின்னிடையாய்ச்சியர் தம் சேரிக்களவின் கண்துன்னுபடல் திறந்து புக்கு தயிர் வெண்ணெய் தன் வயிறார் விழுங்க கொழுங்கயற்கண் மன்னுமடவோர்கள் பற்றி ஓர் வான்கயிற்றால் பின்னு முரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையம்

முன்பொரு நாள் இடைச் சேரியில் வெண்ணெய் திருடி உரலோடு கட்டுண்டு கிடந்த பெருமையை ஊரறியச் சொல்லுகிறேன் (தான்)

திருட்டுத் தொழிலைச் செய்து விட்டு தான் என்ற பெருமையோடு இருக்கிறானே. (முன நான்) சிறு வயதிலேயே திருட ஆரம்பித்தான். (மின்னிடை) திருடின தளனைப் பிழைக்க ஒடிவரும் போது ஆய்ச்சிடருடைய மின்னிட அசைவதைக் காணவன்றோ களவு செய்தது. (மின்னிடை ஆய்ச்சியர்தம்) என்னைப் போலே வீரபுருஷர்களிடமும் புருஷோத்தமனிடத்திலுமோ களவு செய்தான். அபலைகளான பெண்களிடமன்றோ இவன் களவு செய்தது. (ஆய்ச்சியர்தம் சேரிக்களவின் கண்) என்ன பட்டணத்தே புக்கான ? இடைச்சேரியன்றோ (துன்னுபடல் திறந்து புக்கு) என்ன மகுட பங்கம் பண்ணினான் ? துன்னுபடலன்றோ - நெருக்கமாகக்கட்டிய படல் (தயிர் வெண்ணெய்) எனன ப்ரதிமை எடுத்தான் ? வெண்ணெயன்றோ. (தன் வயிறார் விழுங்க) என்னதிருப்பணி செய்தான் ? தன் வயிறு வளர்த்தானத்தனைபன்றோ தாம் செய்த களவோடு ஒப்பிட்டால் கண்ணன் செய்தகளவும் ஒரு களவாமோ என்கிறா. இவர் களவு செயதது பல தெருக்களும் கட்டுக காவலும் மிகுந்த நாகப்பட்டினத்தில் இதுவோ ஆய்ச்சேரி புத்தவிஹாரத்தின் உள்ளே புகுவதற்கு மேலே உள்ளதும் எட்டோதும் கழன்று கொண்டிருப்பதுமான ஒரு யந்திரத்தை நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. இது அந்த விஹாரத்திற்கு மகுடபங்கம் போலேயாயிற்று. இங்கே ஆயர்கள் நெருக்கமாகக் கட்டிவைத்த படலைத்திறந்து கொண்டு புகுந்தான் களவுதான் செய்தானே. என்னைப் போலே பெருவிலை மதிப்புள்ள ஸ்வர்ண விக்ரஹத்தையா திருடினான் ? எளிததாய் இடைச்சேரியில் எங்கும் கிடைக்கக்கூடிய தயிர் வெண்ணெயை யன்றோ திருடியது நான் திருடியது பரார்த்தமாக (பிறருக்காக, எம்பெருமானுக்காக) இவன் தன் வயிறு வளர்க்கவே திருடினான்

(கொழுங்கயல்கண்) பலமுறை களவுசெயதும் கையில் அகப்படாமல் தப்பிப் போன கண்ணன இம்முறை தங்களை கையில் அகப்பட்டதாலுண்டான ஆநந்தம் கண்களிலே மிளிக்கிறது.

(மன்னுமடவோர்கள் பற்றி) அகப்பட்டவுடன் இவன் கையைப் பிடித்துக் கொண்டது ஒருவர் இருவரல்ல. பலப்பல பெண்கள். (ஓர் வான் கயிற்றால்) கைக்கு எட்டாத அவனைப் போலல்லாமல் நினைத்தவுடன் கைக்கெட்டிய அழகிய கயிறு. வான என்பதற்கு டெரிய என்று பொருளல்ல, 'கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பினால்' (கண்ணி) என்றும் 'கண்ணிக் குறுங்கயிற்றால் கட்டுண்டான் கானோட' (பெரியதிரு. 11-5-5) என்றும் ஆழ்வார்கள் அநுஸந்தித்திருப்பதாலே. தீம்பு செய்த இவனைக் கட்டக் கூடிய நல்ல கயிறு.

(வின்னும் உரலோடு கட்டுண்ட பெற்றிமையும்) பெற்றிமை - பெருமை. விபீத லக்ஷணையாலே சிறுமையைக் குறிக்கிறது.

இன்னொரு செயலையும் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

அன்னதோர் பூதமாய் ஆய்விழுவின் கண் துன்னு சகடத்தால்
புக்க பெருஞ்சோற்றை முன்னிருந்து முற்றத்தான் துற்றிய
தெற்றெனவும்

(அன்னதோர்) வாய்கொண்டு பேசவும் தகாத வெறுக்கத்தக்க வேஷத்தைமல்லவோ கொண்டான். 'அம்மே அப்பூச்சி' என்று முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்ளச் செய்யும் வடிவு (பூதமாய்) மிகத் தாழ்ந்த பூத வடிவையே கொள்ள வேண்டும். (ஆய் விழுவின் கண்) பெரும்படியுள்ள பூதமாகையாலே சோறுகண்ட விடமெங்கும் திரியலாயிற்று. தன்னைமே ஆர்வமித்திருக்கும் ஆயருடைய சோற்றையும் விழுங்க ஆரம்பித்தது. (துன்னு சகடத்தால் புக்க பெருஞ்சோற்றை) ஒருவரிருவர் கமந்து சென்ற சோறல்ல. வண்டி வண்டியாகக் குவித்த சோறு. 'அட்டுக்குவி சோற்றுப் பருப்பதமும் தயிர் வாவியும் நெய்யன்றும் அடங்கப் பொட்டத்துற்றி'

(பெரியாழ்.திரு. 3-5-1) என்றபடி அன்னமலைபையும் தயிர்க்கிணற்றையும் நெய்க்குட்டையையும் சேர்த்தலலவோ விழுங்கியது (முன்னிருந்தும்) பெருஞ்சேற்றைத் தினனும் போது ஒரு திரையாவது போட்டுக் கொள்ளலாகாதோ. எல்லோர் எதிரிலும் வெட்கமில்லாமல் விழுங்கினான் (முற்றத்தான் துற்றிய) ஒரு பருக்கை கூட மறவருக்குத் தராமல் எல்லா வற்றையும தானே உண்டான். (தெற்றனவும்) இப்படிச் செய்ததில கொஞ்சமும் வெட்கமில்லையே. இதற்கு மேலும் ஒன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்

மன்னர் பெருஞ்சவையுள் வாழ்வேந்தர் தூதனாய் தன்னை
இகழ்ந்துரைப்பத்தான் முனநாள் சென்றதுவும்

(மன்னர் பெருஞ்சவையுள்) இவன் அவமானப்பட்டது ஒருவரும் அறிடாத இடத்திலேயோ. டல மன்னர்கள் திரண்டிருந்த ஸபையிலன்றோ துரியோதனன் இவனை இகழ்ந்து உரைத்தான். (வாழ்வேந்தர் தூதனாய்) தூதுதான் சென்றானே உலகையெல்லாம் ஆளும் சக்ரவர்த்தியின் தூதனாகவா சென்றான் வாழ்க்கையோடு போராடிக் கொண்டிருந்த பாண்டவர்களுக்காகவன்றோ சென்றது. 'நாழியரிசியேற ஜீவித்தார்க்குத் தூது போம் வேண்டப்பாடு'. (தன்னை இகழ்ந்துரைப்பு) भीष्मद्वेषितस्य शयिव मयूखः, किमर्थं पुञ्जीकाश्च भुक् दूषक भोजनम् । (புண்டரீகாஷ, பீஷ்மத்ரோணாதிகளையும் என்னையும் விட்டு ஏன் குத்திரன் (விதுரன்) உணவையுண்டாம். பாரதஸாவித்ரி - 13) என்று துர்யோதனன் இகழ்ந்தது கூறுமபடி (தான்) இது செய்தவனுக்குத் தான் என்ற மதிப்பு எதற்கு? (முனநாள் சென்றதுவும்) இது செய்து வெகுநாளாகிவிட்டது என்று ஆறிப்பிடுக்கிறானோ எனக்கு நேற்று நடந்தது போல் காட்சியளிக்கிறது. இன்னுமொன்று சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

மன்னுபறை கறங்க மங்கையர்தம் கண்களிப்ப
கொன்னவிலும் கூத்தனாய் பெயர்த்தும் குடமாடி என்னிவன்
என்னப் படுகின்ற ஈடறவும்

(மன்னுபறைகறங்க) இவனுடைய வெட்கங்கெட்ட செயலுக்குத்
துணையாக யாரும் வாராகையாலே பறையைத் தன்னிடையிலே
கட்டிக் கொண்டான் (மங்கையர் தம் கண்களிப்ப) பெண்கள்
கொண்டாடும் கூத்தாடிச் செயல மானிகளான பெரிபவர்கள்
இதைச் செய்த நினைக்கவும் மாட்டார்கள். (கொன்னவிலும்
கூத்தனாய்) கூத்தாடும்போது பார்த்த பெண்களைக் கொலையெய்ய
வல்ல அழகையுடையவனாய். (பெயர்த்தும் குடமாடி) அதற்கு மேலும்
குடத்தை எடுத்தேறவிட்டுக் கூத்தாடி (என்னிவன்
என்னப்படுகின்ற ஈடறவும்) என்ன செய்வது. இப்படிக் கூத்தாடி
நம்மைக் கொலை செய்பாமல் இவ்விடத்தை விட்டுப்
போகமாட்டானோ என்று மங்கையர் கருதும்படியிருக்கும்
எளிமையையும் முன்சொன்னதெல்லாம் கிடக்கட்டும் அவன்
செய்த கொடுமையைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

தென்னிலங்கையாட்டி அரக்கர் குலப்பாவை
மன்னிராவணன் தன் நல்தங்கை வாளெயிற்றுத் துன்னு
கடுசினத்துச் சூர்ப்பணகாசோர்வெய்தி பொன்னிறங்
கொண்டு புலர்ந்தெழுந்த காமத்தால் தன்னை நபநதாளைத்
தான் முனிந்து மூக்கரிந்து மன்னிய திண்ணெனவும்

(தென்னிலங்கையாட்டி) இவளைப் போல பிறந்தவா உண்டோ
ராவணனுக்கு இலங்கைக்கரசன் என்று பெயர் மட்டுமே
உண்மையில் இலங்கையை நடத்தி வந்தவள இவளே. (அரக்கர்
குலப்பாவை) அரக்கர் குலத்துக்கு ஒரு மணியாகவே

பிறந்திருந்தாள் (மன்னனிராவணன்) அரசன் எனறால் அவனன்றோ அரசன் அவனைப் போல் வாழ்ந்தாருண்டோ (தன் நல்தங்கை) அவனுக்கு உயிருக்குயிரானவள் உடன் பிறந்த தங்கை (வாளெயிற்று) அவளுடைய பற்களின் ஒளிதான் எப்படிப்பட்டது (சூன்னுகடுசினத்து) காதலின் தன்மைபரிபாத இவனிடம் அவள் கொண்டகோபம் அவளுடைய உள்ளத்தின் அழகையன்றோ காட்டுகிறது. (சூர்ப்பணகா சோர்வெய்தி) அவளும் என்னைப்போலே காதலால் உடல் சோராவடைந்தாள் (பொன்னிறங்கொண்டு) காதல் எடேறாமையால் என்னைப் போலே உடம்பு வெளுத்தாள் (புலர்ந்து) மேனி துலண்டாள் (எழுந்த காமத்தால்) கடல் போலே கிளர்ந்து எழுந்த காதலாலே. (தனனை நயந்தானை) இவனை ஆசைப்படடது தான் அவள் செய்த குற்றம். (தான் முனிந்து) ஆசைப்பட்டவாகளைத் தானும் ஆசைப்பட வேண்டியிருக்க அது செய்யாமல் கோபம் கொண்டான். (மூக்கரிந்து) அது மட்டுமல்ல முகனையும் அறுத்துவிட்டான் (மன்னிய தின்னெனவும்) இப்படிச் செய்ததற்கு அருதாய்மாவது பட்டாளா மாறாக பெரிய வீரச் செயலைச் செய்தது போல தின்னமைபோடே இருந்தான்.

கடைசீபாக கொடுமைக கெல்லாம சிகரமாக அவன் செபததைச் சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்

வாய்த்த மலை போலும் தன்னிகரொன்றில்லாத தாடகையை
மாமுனிக்காத் தென்னுலகம் ஏற்றுவித்த திண்திறலும்

(வாய்த்த மலை போலும்) என்ன உடம்பு பணி த்திருந்தாள் (குள்ளிகர் ஒன்றில்லாத தாடகையை) அவள்போனாலும் ஆரியிருக்கலாம் என்பதற்கு அவனைப் போல் இன்னொருவர் உண்டோ

(மாமுனிக்கா) இக்கொடுமையைச் செய்தானே. எவ்வளவு தந்திரமாகச் செத்திருக்கிறான். 'ஸ்தர்வதம் செய்தாய்' என்று யாராவது தனனைக் கேட்டால் 'ஒரு டார்ப்பான் சொல்லிச் செய்தேன்' என்று அவன்மேல பழியேறும் படியல்லவோ இவன் தந்திரம் இருந்தது. இவ்வர்த்தததை பட்டர் அருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன் என்று நம்பிள்ளை அருளிச் செய்வர் என்றார் நாயனார். இவனைப் பிராட்டியோடு கூட்டிவைக்க நினைத்த மஹா தபஸ்வியான விஸ்வாமித்ரருக்கன்றோ இந்த இழுக்கு வரும்படி செய்தான (தென்னுலகம் ஏற்றுவித்த) சூர்ப்பனாகையாவது இவ்வுலகில் விட்டுவைத்தான் தாடகையை யமனுலகுக்கே அனுப்பி வைத்தான். (திண் திறலும்) அடகைகளான பெண்களிடம் இவன் காட்டிய பலததை என்னவென்று புகழ்வது.

மற்றிவை தான் உன்னி உலவா உலகறிய ஊர்வன் நான்
முன்னி முளைத்து எழுந்து ஓங்கி ஒளிபரந்த மன்னிய
பூம்பெண்ணை மடல்

(மற்றிவை தான் உன்னி உலவா) உலவு - முடிவு. உலவா - முடியா. மற்றிவைதான் - இவனைப் பற்றி இன்னும் பல தாழ்வுரைகளை நான் ஆடத்தனம்போலே தேடிவைத்திருக்கிறேன். அவைநினைத்து முடியா இவற்றைச் சொன்னவளனில் அவன அலறிகொண்டு வந்து என் காலில் விழுவான். ஆகையால் இவை எனக்கு ஆடத்தனம் போன்றவை.

(உலகறிய ஊர்வன் நான்) சேதனர் அனைவரும் அறியும்படி மடலூரக்கடவேன்.

(முன்னி) முன்னின்று. இனி அவன் வாப் பார்த்திருக்க முடியாது என்னை. எப்படிப்பட்ட மடல்?

(முளைத்து எழுந்து ஒங்கி ஒளிபரந்த மன்னிய பூம்பெண்ணை மடல்)
 மண்ணிலே முளைத்து மிகவுயர்ந்து ஒளி வீசிநிற்கும் பனைமடலை
 ஊரக்கடவேன். நான் ஊர்வன். என் கையில் ப்ரஹ்மாஸ்திரம்
 இருக்கிறது. என் காரியம் ஈடேறத்தடையில்லை. விஸ்வாமித்ரனைப்
 போலே தன்னையும் அவனோடு இம்மடல் கூட்டி வைக்குமாகையால்
 மடலைக் கொண்டாடுகிறான்.

கம்பர் பாடல்

என்னிலைமையெல்லாம் மறிவித்தா லெம்பெருமான்
 தன்னருளு மாகமும் தாராளேல் -பின்னைப் போய்
 ஒண்துறை நீர் வேலை உலகறிய லூர்வன் நான்
 வண்டறை பூம் பெண்ணை மடல்.

என் அவஸ்தைகளை முழுவதும் தெரிவித்த பின்பும் என்
 ஸ்வாமியான ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையையும் தன் திருமாளையும்
 தரவில்லையாகில், ஒளிபொருந்திய துறைகளையுடைய நீர்திரம்பிய
 கடல் சூழ்ந்த உலகினர் அறியும் படியாக நான் வண்டுகள் ஒலிக்கும்
 அழகிய பனைமடலை ஊரக்கடவேன்.

மற்றொரு பாடல்

மண்ணில் பொடிப்பூசி வண்டரைக்கும் பூச்சுடி
 பெண்ணை மடல் பிடித்துப் பின்னே - அண்ணல்
 திருநறையூர் நின்ற பிரான் தேர்போகும் வீதி
 பொருமறையாய்ச் செல்வம் பொலிந்து.

மடலூரும் போது தன் வேஷமிருக்கிறபடியையும் மடலெடுத்தால்
வரும் பலனையும் சொல்கிறது.

உடலில் மண்தூளைப் பூசிக் கொண்டு வண்டுகள் ஒலிக்கும்
பூக்களைச் சூடி பனைமடலைக் கையிலே எடுத்துக் கொண்டு
அதற்கு மேல் ஸ்வாமியாய் திருநறையூரில் நின்ற உபகாரகனுடைய
தேர் ஓடும் தெருவிலே அவனுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களைக்
கூலிக்கொண்டு செல்வாய். இப்படிச் செய்தால் அவனுடைய
அருளும் கைங்கர்யச் செல்வமும் வந்து சேரும்.

இன்றும் திருத்தோன்று திருமடல் ஸேவிப்பது இப்பாடலை
அடிபொற்றியிருப்பதாகத் தோன்றுகிறது.

ஆழ்வார் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீரார் தூய்ப்புல் திருவேங்கடவன் திருவடிகளே ஸரணம்.

அறிவுதரும் பெரியதிருமொழி தப்பாமல்

ஆயிரத்தோடெண்பத்து நாலுபாட்டும்

குறியதொரு தாண்டகம் நாலெந்து ஆறெந்து

குலாநெடுந்தாண்டகமெழுசுற்றிருக்கையொன்றும்

சிறிய மடல் பாட்டு முப்பத்தெட்டிரண்டும்

சீர் பெரிய மடலதனில் பாட்டெழுபத்தெட்டும்

இறைவனே ! கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாள்

எழில் குறையல் வரும் கலியா ! இரங்குநீயே.

— ஸ்வாமி தேவரிகன்

கார்த்திகையில் கார்த்திகைநாள் களிக்கவந்தோன் வாழியே

காசினியில் திருக்குறையல் அவதரித்தான் வாழியே

சார்த்த திருமொழிதன்னைச் சாதித்தான் வாழியே

தாண்டகமோரிரண் டெமக்குத் தந்தவள்ளல் வாழியே

ஏர்த்த எழுசுற்றிருக்கை இருமடலோன் வாழியே

இம்மூன்றில் நூற்றுப் பத்தொன்பதுளான் வாழியே

வார்த்த புகழ் குமுதவல்லி மணவாளன் வாழியே

மங்கையர்கோன் மலர்ப்பதுங்கள் மாநிலத்து வாழியே

— மூன்றாவது ப்ரஹ்மதந்த்ர ஸ்வதந்த்ர ஜீயர்

பெரியத்தேவர்கள் - பெரியத்தேவியர் (பெரியத்தேவர்கள்)